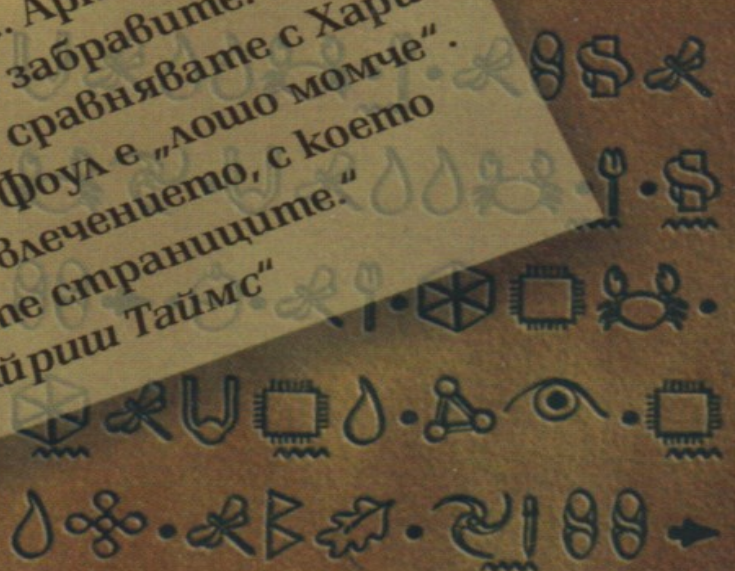


Оуън Колфър

# ТАЙНАТА на АРТЕМИС ФОУЛ

„Името му е Фоул... Артемис Фоул  
и скоро няма да го забравите. Не си  
помисляйте да го сравнявате с Хари  
Потър. Артемис Фоул е „лошо момче“.  
Общо е само увлечението, с което  
обръщате страниците.“  
„Айриш Таймс“



Прозорец

# ОУЪН КОЛФЪР ТАЙНАТА НА АРТЕМИС ФОУЛ

Превод: Магдалена Куцарова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

„Правата за издаването на «Тайната на Артемис Фоул» достигнаха шеметна сума. Всяка страница от романа, буквално и преносно, се измерва в чисто злато. Ще чакаме филма («Хлапета шпиони», Мирамакс Продъкшънс) така, както не сте чакали коледния си подарък като деца.“

„Гардиън“

„Изключително трудно е да създадеш нещо ново и свежо в експлоатиран жанр като фентъзи. Още по-трудно е главният ти герой — чирак магьосник — да не попадне в дебелата сянка на Хари Потър. Оуън Колфър се е справил блестящо и с двете предизвикателства.

«Тайната на Артемис Фоул» съчетава най-доброто от древната приказна традиция на Ирландия със сериите на «Умирай трудно». Екшън, приказка, трилър и фентъзи в перфектна смесица, блестящ черен хумор и невероятни персонажи.

Няма начин «Тайната на Артемис Фоул» да не попадне в десетката на най-любимите ви книги на всички времена!“

„Ню Йорк Поуст“



## ПРОЛОГ

Как може да се опише Артемис Фоул? Множество психиатри опитаха и се провалиха. Основният проблем е интелигентността на Артемис. Той успява да излъже всички тестове, на които го подлагат. Обърквал е и най-великите умове в медицината, като е изпращал мнозина от тях на лечение в собствените им болници.

Няма съмнение, че Артемис е дете пророк. Но защо му е на някого с такива блестящи заложби да се посвещава на престъпни занимания? Това е въпрос, на който може да ви отговори един-единствен човек, а той предпочита да мълчи.

Може би най-добрият начин да нарисуваме точен портрет на Артемис е като разкажем придобилата вече широка популярност история за първото му провинение.

Създадох това повествование въз основа на лични разговори с пострадалите и в хода на разказа ще разберете, че не ми беше никак лесно.

Историята започва преди няколко години, в зората на XXI век. Артемис Фоул бе съставил план как да върне богатството на семейството си. План, който можеше да унищожи цивилизации и да хвърли планетата във война между биологичните видове.

По онова време той беше на дванадесет години...

## ГЛАВА 1: КНИГАТА

Град Хо Ши Мин през лятото. Непоносимо задушно. Излишно е да казваме, че Артемис Фоул не би се примирил с подобно неудобство, ако не ставаше дума за нещо изключително важно. Важно за неговия план.

На слънце Артемис изглеждаше зле. Дългите часове, прекарани в затворено помещение пред монитора, бяха обезцветили кожата му и тя бе загубила свежестта си. На дневна светлина той беше блед като вампир и почти толкова навъсен.

— Надявам се този път да не са ни пратили за зелен хайвер, Бътлър — произнесе Артемис тихо и нечленоразделно. — Особено след случая в Кайро.

Това беше доброжелателен укор. Веднъж бяха пътували до Египет заради нещо, което им бе казал един информатор на Бътлър.

— Не, сър. Този път е сигурно. Нгуйен е добър човек.

— Хм — измънка недоверчиво Артемис.

Минувачите сигурно се учудиха на обръщението „сър“, което едрият еврозиатец използваше в разговора си с момчето. В края на краищата живееха в третото хилядолетие. Но това не бяха обикновени взаимоотношения, а те двамата не бяха случайни туристи.

Седяха в открито кафене на тротоара на улица „Донг Хай“ и наблюдаваха местните тийнейджъри, които обикаляха площада с мотопеди.

Нгуйен закъсняваше, а оскъдната сянка от чадъра не допринасяше особено за подобряване на настроението на Артемис. Но това беше обичайният му песимизъм. Въпреки намусената му физиономия някъде дълбоко се таеше искрица надежда. Дали това пътуване щеше да донесе резултати? Щяха ли да намерят Книгата?

Един келнер се завтече към масата им.

— Още чай, господа? — попита той, като енергично кимаше.

Артемис въздъхна.

— Спести ми този театър и седни.

Келнерът инстинктивно се обърна към Бътлър, който, в края на краищата, беше по-възрастният.

— Но, господине, аз съм сервитьорът.

Артемис почука по масата, за да го накара да млъкне.

— Носиш обувки ръчна изработка, копринена риза и три златни пръстена с печати. Английският ти е с оксфордско произношение, а по блясъка на ноктите ти личи, че скоро си ходил на маникюр. Не си никакъв сервитьор. Ти си нашата свързка Нгуйен Ксуан и причината за неудачното ти дегизиране е, че искаш дискретно да провериш дали не сме въоръжени.

Раменете на Нгуйен се отпуснаха умърлушено.

— Вярно е. Поразително!

— Не бих казал. Една смачкана престилка не те прави келнер.

Нгуйен седна и си наля ментов чай в малка чашка от китайски порцелан.

— Ще ти кажа какво е положението с оръжието — продължи Артемис. — Аз съм невъоръжен. Но виж, Бътлър, моят... ъ-ъ-ъ... иконом<sup>[1]</sup>, има под мишницата си зиг зауър, в ботушите си — два автоматични ножа, малък пистолет с два патрона в ръкава, гарота<sup>[2]</sup> в часовника и три осколочни гранати по джобовете. Нещо друго има ли, Бътлър?

— Палката, сър.

— А, да. Една добра старомодна палка със сачми под ризата.

С треперещи ръце Нгуйен поднесе чашата към устните си.

— Не се тревожи, господин Ксуан — каза Артемис усмихнат. — Няма да използваме оръжие срещу теб.

Нгуйен не изглеждаше успокоен.

— Бътлър може да те убие по сто различни начина, без да използва оръжията си — продължи момчето. — Макар че според мен и един ще свърши работа.

Нгуйен вече беше доста изнервен. Артемис винаги въздействаше така на хората. Младежът с безцветно лице говореше със самочувствието и думите на уверен в себе си възрастен. Нгуйен бе чувал името Фоул — та кой в международния престъпен свят не беше?, — но бе останал с впечатлението, че Артемис е голям човек, а не някакво хлапе. Макар че думата „хлапе“ едва ли подходеше на тази мрачна личност. А и здравенякът Бътлър... по всичко личеше, че с

мамутските си ръце може като вейка да пречупи гръбнака на човек. Нгуйен започваше да мисли, че за никаква сума пари не си струва да остане и минута повече в тази странна компания.

— А сега да пристъпим към работата — каза Артемис, като сложи на масата миниатюрен касетофон. — Ти отговори на обявата ни в мрежата.

Нгуйен кимна и изведнъж му се прииска от все сърце информацията му да е достоверна.

— Да, господин... господарю Фоул. Онова, което търсите... знам къде се намира.

— Наистина ли? И аз трябва да повярвам на голите ти думи? Може да си ми приготвил капан. Семейството ми има доста врагове.

Бътлър хвана един комар, който кръжеше във въздуха над ухото на работодателя му.

— Не, не — каза Нгуйен и извади портфейла си. — Ето, вижте.

Артемис разгледа полароидната снимка. Прииска му се да спре бясното туптене на сърцето си. Гледката изглеждаше обещаваща, но какво ли не можеше да се подправи в днешно време с компютър и обикновен скенер? На снимката се виждаше ръка, която се подаваше от непрогледния мрак. Зеленикава петниста ръка.

— Хм — измънка той. — Обясни ми.

— Тази жена е знахарка, живее близо до улица „Ту До“. Работи срещу бутилка оризово вино. Винаги е пияна.

Артемис кимна. Звучеше логично. Пиенето беше един от малкото сигурни факти, на които се основаваше търсенето му. Той стана и разгледа гънките на бялото си поло.

— Много добре. Води ни, господин Нгуйен.

Нгуйен избърса потта от гъстите си мустаци.

— Само сведения — такава беше уговорката. Не искам да ме прокълнат.

Бътлър сърчно сграбчи информатора за вратата.

— Съжалявам, господин Нгуйен, но времето, когато можехте сам да решавате, отдавна отмина.

Той напъха съпротивляващия се виетнамец в наетата кола, която едва ли беше най-подходящото превозно средство за тесните улици на град Хо Ши Мин, или Сайгон, както местните жители продължаваха да

го наричат, но Артемис предпочиташе да бъде максимално ограден от хората наоколо.

Колата напредваше мъчително бавно. Пъпленето ѝ ставаше още по-непоносимо за Артемис поради вълнението, което се надигаше в гърдите му. Не можеше да го потиска повече. Нима наистина приближаваше края на търсенето им? След шест фалшиви следи и прекосяването на три континента можеше ли тази просмукана от вино знахарка да бъде светлината в края на тунела? Артемис за малко да се изсмее на глас. Такова нещо не се случваше всеки ден.

Мотопедите сновяха като риби от гигантски пасаж. Тълпите сякаш нямаха край. Дори пресечките бяха запълнени до пръсване от продавачи и улични търговци. Готвачи мятаха рибешки глави в дълбоки тигани със съскащо олио, а хлапета се пречкаха в краката на минувачите, търсейки лесна плячка за крадене. Други седяха на сянка, като им правеха знаци с палци.

Сакото на Нгуйен бе подгизнало от пот. Не беше от влажния задух — бе свикнал с него. Всичко се дължеше на проклетата ситуация, в която беше изпаднал. Трябваше да внимава и да не се забърква в комбинация от магия и престъпления. Обеща си, че ако се измъкне невредим, ще промени навиците си. Нямахше да отговаря повече на съмнителни обяви по Интернет и със сигурност нямаше да си има работа със синове на босове от европейския престъпен свят.

Колата не можеше да продължи по-нататък. Пресечките бяха станали твърде тесни за превозно средство на четири колела. Артемис се обърна към Нгуйен.

— Изглежда, ще трябва да продължим пеша, господин Нгуйен. Ако искаш, можеш да побегнеш, но ще изпиташ остра и смъртоносна болка между лопатките.

Нгуйен погледна Бътлър в очите. Бяха тъмносини, почти черни. В тях нямаше милост.

— Не се тревожете — отвърна. — Няма да побягна.

Те слязоха от колата. Хиляди подозрителни погледи проследиха движението им по уличката. От земята се вдигаше пара. Един джебчия злополучно се опита да открадне портфейла на Бътлър. Без дори да поглежда надолу, прислужникът му счупи пръстите. След инцидента тълпата се раздалечи и им направи път.



Уличката стана още по-тясна и премина в изровена пътека. Водите от каналите се изливаха направо в калта. На островчетата, образувани от постланите на пътя оризови рогозки, се тълпяха сакати и просяци. Повечето минувачи на тази улица нямаха какво да им дадат, с изключение на трима.

— Е? — попита Артемис. — Къде е тя?

Нгуйен посочи с пръст към черен триъгълник под една ръждясала пожарна стълба.

— Там. Долу. Не си показва носа навън. Не излиза дори за оризово вино, изпраща някого да ѝ купи. Сега може ли да си вървя?

Артемис не си направи труда да отговори. Вместо това си проправи път през локвите към дупката под пожарната стълба. Забеляза как някой в тъмното се размърда крадешком.

— Бътлър, ще ми подадеш ли очилата?

Бътлър измъкна от колана си чифт очила за нощно виждане и ги постави в протегнатата ръка на Артемис. Приспособлението за фокусиране забръмча, за да се нагоди към светлината.

Артемис намести очилата на лицето си. Всичко се оцвети в радиоактивно зелено. Той пое дълбоко дъх и обърна поглед към шаващите тъмни очертания. Някой приклепна върху рогозката от лико и тромаво се извърна с гръб към оскъдната светлина. Артемис нагласи фината настройка на очилата. Силуетът беше дребен до уродливост и увит в мръсен шал. В калта наоколо се въргаляха празни бутилки от алкохол. Изпод шала се подаде ръка. Стори му се зеленикава. Но така изглеждаше и всичко останало.

— Мадам — каза той, — имам предложение за вас.

Главата на силуета сънно се олюля.

— Вино — изграчи тя. Гласът ѝ наподобяваше стържене на нокти по стъкло. — Вино, англичанино.

Артемис се усмихна. Дарба за езици, отвращение към светлината. Струваше си да провери.

— Всъщност съм ирландец. Какво ще кажете за предложението ми?

Знахарката лукаво размаха костеливия си показалец.

— Първо виното. После приказките.

— Бътлър!

Телохранителят бръкна в един от джобовете си и извади от там половинка от най-хубавото ирландско уиски. Артемис взе бутилката и я вдигна в тъмното, за да подразни жената. Понечи да свали очилата си, когато ръката с дълги нокти посегна от мрака, за да грабне бутилката. Зеленикава петниста ръка. Нямахше съмнение.

Артемис преглътна, за да скрие победоносната си усмивка.

— Плати на приятеля ни, Бътлър. Цялата сума. Запомни, господин Нгуйен, това трябва да си остане между нас. Нали не искаш Бътлър да те потърси отново?

— Не, не, господин Фоул. Гроб съм.

— Постарай се. Иначе Бътлър ще те вкара в истински гроб.

Нгуйен се втурна по уличката. Изпитваше огромно облекчение от това, че е жив, и дори не се погрижи да преброи пачката американски банкноти. Доста нетипично за него. Така или иначе цялата сума беше в ръцете му. Всичките двадесет хиляди долара. Не беше лошо за половин час работа.

Артемис се обърна към знахарката.

— Вижте, госпожо, вие имате нещо, което ми е необходимо.

Старицата облиза с език капката алкохол в ъгълчето на устните си.

— Да, ирландец. Глава боли. Лоши зъб. Аз лекува.

Артемис отново си сложи очилата за нощно виждане и приклепна, за да се изравни с нея.

— Аз съм в отлично здраве, госпожо, с изключение на лека алергия към праха, но не мисля, че дори вие сте в състояние да направите нещо по въпроса. Не. Това, което ми трябва, е вашата Книга.

Старата вещица застина неподвижно. Очите ѝ блеснаха изпод шала.

— Книга? — произнесе тя предпазливо. — Не знам никаква книга. Аз знахарка. Иска книга, върви книжарница.

Артемис въздъхна: полагаше усилие да бъде търпелив.

— Не сте знахарка. Вие сте зъл дух, пшог, елф, ка-далун. Зависи кой език предпочитате. А аз искам Книгата ви.

Създанието дълго мълча, след това отметна шала от главата си. В зелената светлина на очилата за нощно виждане чертите ѝ изникнаха пред Артемис като маска за празника на Все светии. Носът на създанието беше дълъг и провиснал надолу, очите — златисти цепки.

Ушите бяха заострени, а страстта към алкохола бе размекнала кожата му като маджун.

— Щом знаеш за Книгата, човече — заговори тя бавно, като се бореше с вцепенението, предизвикано от алкохола, — значи знаеш и за магията, която се крие в юмука ми. Мога да те убия с едно щракване с пръсти!

Артемис сви рамене.

— Не ми се вярва. Погледни се! Та ти си почти мъртва. Оризовото вино е притъпило сетивата ти. Принизило е магията ти до знахарски умения. Жалка гледка! Аз съм дошъл да те спася. В замяна ще ми дадеш Книгата.

— За какво може да послужи нашата Книга на един човек?

— Това не те засяга. Стига да знаеш с какви възможности разполагаш.

Заострените уши на елфа потрепнаха. Възможности?

— Първо, отказваш да ни дадеш Книгата и ние се прибираме у дома, като те оставяме да изгниеш в тази клоака.

— Да — каза старицата. — Избирам тази възможност.

— А, не. Не бързай толкова. Ако си тръгнем без Книгата, до края на деня ще умреш.

— До края на деня! Един ден! Аз ще ви надживея с един век. Дори елфите, които обитават човешкото царство, могат да живеят поколения наред.

— Не и след като са изпили половин литър светена вода — заяви Артемис и почука по празната бутилка от уиски.

Създанието пребледня, после изпищя — пронизителен ужасяващ звук.

— Светена вода! Ти ме уби, човече.

— Вярно е — призна Артемис. — Всеки момент ще започне да те изгаря.

Старицата опипа корема си.

— А втората възможност?

— Сега ще ме изслушаш, нали? Добре тогава. Вариант номер две. Давам ти Книгата само за тридесет минути. После аз ти връщам магията.

Тя остана със зяпнала уста.

— Ще ми върнеш магията? Невъзможно е.

— О, напротив. Имам у себе си две ампули. В първата има вода от вълшебния извор на шестдесет метра под пръстена на Тара — може би най-магическото място на земята. Тя ще противодейства на светената вода.

— А в другата?

— В другата има малко човешка магия. Вирус, който се храни със спирт, примесен с реактив за растеж. Той ще изпие всяка капка оризово вино от тялото ти, ще унищожи зависимостта и дори ще укрепи съсипания ти черен дроб. Ще ти подейства зле, но след ден ще тичаш така, сякаш отново си на хиляда години.

Създанието облиза устните си. Да се присъедини към народа си... Звучеше съблазнително.

— Как да съм сигурна, че мога да ти вярвам, човече? Веднъж вече ме измами.

— Добър въпрос. Ето каква е сделката. Аз ти давам водата на доверие. После, след като надзърна в Книгата, ще ти дам и лекарството. Приемаш ли или отказваш?

Старицата размисли. Вече усещаше болка в корема, която се засилваше. Тя протегна ръка.

— Приемам.

— Надявах се да го кажеш. Бътлър!

Огромният прислужник разгъна мека гумена кутийка, в която имаше пистолет спринцовка и две ампули. Зареди тази с прозрачната течност и я впръсна в студената зелена ръка. В първия миг създанието се вцепени, после се отпусна.

— Силна магия — произнесе то с въздишка.

— Да. Но не толкова силна, колкото ще стане твоята след втората инжекция. А сега — Книгата.

Духът се зарови в гънките на мръсната си роба. Ровичкането продължи цяла вечност. Артемис стоеше, затаил дъх. Това беше. Скоро семейство Фоул щеше да възвърне могъществото си. Предстоеше появата на нова империя начело с Артемис Фоул Втори.

Елфът сви ръката си в юмрук и я отдръпна.

— И без това не можеш да я използваш. Написана е на древния език.

Артемис кимна. Не се осмеляваше да произнесе и звук.

Тя разгъна жилавите си пръсти. Върху дланта ѝ лежеше малка златна книжка с размерите на кибритена кутийка.

— Ето, човече. Имаш тридесет минути. Не повече.

Бътлър пое със страхопочитание малкото томче. Включи компактна дигитална камера и започна да снима поотделно всяка от тънките страници на Книгата. Този процес му отне няколко минути. Когато приключи, постави цялото томче в чипа на камерата. Артемис предпочиташе да не поема рискове в съхраняването на информация. Известно бе, че охранителните системи на летищата често заличаваха данни. Затова момчето инструктира помощника си да прехвърли файла на мобилния си телефон и от там да го изпрати по електронната поща до дома на семейство Фоул в Дъблин. Преди да изтекат тридесетте минути, файлът с Книгата на феите от първата до последната буква се намираще на сигурно място в сървъра на Фоул.

Артемис върна книжката на собственичката ѝ.

— Добре се работи с теб.

Зеленото същество залитна и падна на колене.

— А другия лек, човече?

Артемис се усмихна.

— О, да, средството за възстановяване. Мисля, че ти го обещах.

— Да. Човекът обеща.

— Много добре. Но преди да го изпълня, трябва да те предупредя, че пречистването не е приятно изживяване. Ние няма да останем, за да се наслаждаваме на гледката.

Създанието посочи с жест мизерията и нечистотиите наоколо.

— Мислиш, че тази гледка ми харесва? Аз искам отново да полетя.

Бътлър зареди втората ампула и този път я изстреля право в сънната артерия.

Елфът моментално се свлече на рогозката. Цялото му тяло се тресеше конвулсивно.

— Време е да си вървим — отбеляза Артемис. — Да гледаш как алкохол, трупан сто години, напуска тялото по всички възможни начини, не е никак приятно.



Бътлър прислужваха на семейство Фоул от векове. Това бе неизменна традиция. Всъщност някои видни лингвисти изказваха мнението, че оттам е произлязло фамилното им име. Първото свидетелство за това необичайно споразумение между семействата датираше от времето, когато Върджил Бътлър бе нает като прислужник, телохранител и готвач от лорд Хюго де Фоул за един от първите големи кръстоносни походи на норманите.

В по-ново време семейство Бътлър изпращаше децата си след навършване на десетгодишна възраст в частен тренировъчен център в Израел, където те се обучаваха на специалните умения, необходими за охраната на последните от рода Фоул. В тези умения влизаха готвенето на кордон бльо, точна стрелба, обичайният набор от бойни изкуства, спешна медицинска помощ и информационни технологии. Ако в края на обучението им нямаше Фоул, когото да охраняват, тогава Бътлър тутакси бяха наемани за телохранители на различни кралски особи, най-често в Монако и Саудитска Арабия.

Съберяха ли се Бътлър и Фоул, оставаха заедно за цял живот. Работата беше трудна и самотна, но възнагражденията бяха щедри, в случай че човек оцелееше, за да се възползва от тях. Ако не оцелееше, семейството му получаваше шестцифрена компенсация плюс месечна пенсия.

Последният Бътлър охраняваше младия си господар Артемис вече дванадесет години, от деня на раждането му. И макар че се подчиняваха на ред, въведен преди векове, отношенията между тях бяха далеч по-близки от тези между господар и слуга. Артемис бе най-близкото същество на Бътлър, повече от приятел, а здравенякът беше като баща за господаря си, ако и да изпълняваше заповедите му.

Бътлър не обели и дума, докато не се качиха на самолета до „Хийтроу“ от Банкок, но след това не можа да се сдържи да не попита.

— Артемис!

Момчето вдигна поглед от екрана на своята Книга на Могъществото. Тъкмо се канеше да започне превода.

— Да?

— Исках да ви питам за знахарката. Защо просто не вземем Книгата и не я оставихме да умре?

— Трупът е улика, Бътлър. Постъпих така, за да не давам основания на Народа да ме подозира.

— А думите на знахарката?

— Не ми се вярва да признае, че е показала Книгата на човек. За всеки случай добавих лек амнезиак във втората ампула. Когато се събуди, последната седмица ще ѝ се губи.

Бътлър кимна с възхищение. Винаги с две крачки напред — така действаше господарят Артемис. Хората говореха, че бил отломка от стара скала. Но грешаха. Господарят Артемис бе чисто нова, млада скала от порода, каквато никой досега не беше виждал.

След като разсея съмненията си, Бътлър отново зарови поглед в броя на „Оръжия и амуниции“, като остави на спокойствие работодателя си да разбулва тайните на Вселената.

---

[1] Игра на думи: на английски език „иконом“ е butler, което съвпада с фамилното име на героя. — Бел.прев. ↑

[2] Специално въже за удушване. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА 2: ПРЕВОДЪТ

Сигурно вече сте разбрали докъде би могъл да стигне Артемис Фоул, за да осъществи целта си. Но каква точно беше тази цел? Какъв бе този чудноват план, който включваше изнудване на пристрастен към алкохола елф? Отговорът беше: злато.

Търсенето на Артемис бе започнало две години по-рано, когато той се запали по сърфирането в Интернет. Бързо изнамери най-загадъчните сайтове: отвличане от извънземни, появи на НЛО и свръхестествени явления. Но особено го интересува съществуването на Народа.

След като прерови гигабайти от данни, той откри стотици свидетелства за феи от почти всички страни в света. Всяка цивилизация притежаваше собствено понятие за представители на Народа, които обаче несъмнено принадлежаха към едно и също тайнствено семейство. В няколко истории се споменаваха за Книга, която всяка фея носела със себе си. Това бе тяхната Библия. Предполагаше се, че съдържа историята на расата им и заповедите, които ръководят дългия им живот. Разбира се, Книгата беше написана на гномски, езика на феите, и не можеше да бъде от полза на човек.

Артемис вярваше, че с помощта на съвременните технологии Книгата може да бъде преведена. А чрез превода би могъл да стане господар на цял род създания.

„Опознай врага си“ — това бе мотото на Артемис; и той се зарови в наличните сведения за Народа, докато събра огромно количество информация за характерните особености на представителите му. Но тя не му беше достатъчна. Затова Артемис пусна обява в мрежата: „Ирландски бизнесмен е готов да заплати щедра сума в американски долари, за да се запознае с фея, елф, горски дух, гном.“ Повечето отговори, които получи, бяха фалшиви сигнали, но пътуването до град Хо Ши Мин бе награда за усилията.

Артемис беше може би единственият жив човек, който знаеше как да използва пълноценно тази своя придобивка. Той бе запазил

детската си вяра в магии, подсилена от решимостта на възрастен да я претвори в дело. Ако изобщо някой можеше да си вземе от вълшебното злато на феите, това бе Артемис Фоул Втори.

Беше ранна сутрин, когато пристигнаха в имението Фоул. Артемис нямаше търпение да отвори файла в компютъра си, но първо реши да се обади на майка си.

Анджелин Фоул бе на легло. Беше се разболяла след изчезването на съпруга си. Лекарите казваха, че страда от нервно напрежение. Нуждае се само от почивка и приспивателни. Оттогава бе изминала почти година.

По-малката сестра на Бътлър, Джулиет, седеше в подножието на стълбището. Беше забила поглед в стената. Дори лъскавата спирала върху миглите на момичето не можеше да смекчи изражението му. Артемис вече бе виждал този поглед: точно преди Джулиет да повали на земята един особено нахален разносвач на пици. Това, както Артемис узна по-късно, бе станало с помощта на хватка от спортна борба — необичайно хоби за младо момиче. Но в края на краищата тя беше Бътлър.

— Проблеми, а, Джулиет?

Момичето бързо се изправи.

— Сама съм си виновна, Артемис. Вероятно не съм дръпнала добре завесите на прозорците. Госпожа Фоул не е могла да спи.

— Хм — промърмори Артемис и бавно се заизкачва по дъбовото стълбище.

Тревожеше се за състоянието на майка си. Тя отдавна не понасяше дневната светлина. Въпреки това ако по някакво чудо се възстановеше и излезеше от спалнята си, това щеше да сложи край на неограничената свобода на Артемис. Щеше да се върне в училище и — край на амбициозните тъмни начинания.

Той тихо почука на двойната сводеста врата.

— Майко? Будна ли си?

Нещо се удари във вътрешната страна на вратата. По звука можеше да се отгатне, че е нещо скъпо.

— Разбира се, че съм будна! Как да спя на тази ослепителна светлина?

Артемис надникна в стаята. В полумрака се открояваха тъмните очертания на антикварно легло с балдахин. През малък процепа в кадифените завеси се процеждаше тънък сноп светлина. Анджелин Фоул седеше приведена в леглото и бледите ѝ ръце изглеждаха ослепително бели.

— Артемис, скъпи, къде беше?

Момчето въздъхна. Беше го познала. Това бе добър знак.

— На училищна екскурзия, майко. Карахме ски в Австрия.

— Ах, ски! — замечтано промърмори Анджелин. — Как ми липсва това! Може би ще отидем на ски, когато баща ти се върне.

Артемис усети как в гърлото му засяда буца. Доста необичайно за него.

— Да. Може би. Когато баща ми се върне.

— Скъпи, би ли дръпнал плътно завесите? Светлината е непоносима.

— Разбира се, майко.

Той тръгна пипнешком към прозореца, като внимаваше да не се блъсне в ниските ракли с дрехи, пръснати навсякъде из стаята. Накрая пръстите му уловиха кадифените дипли на завесите. В първия миг се изкуши да ги разтвори докрай, после въздъхна и затвори процепа.

— Благодаря ти, скъпи. Между другото, трябва да се отървем от тази прислужница. Не я бива за абсолютно нищо.

Артемис си замълча. Джулиет беше трудолюбива и предана и през последните три години бе станала част от дома Фоул. Време беше да използва разсеяността на майка си в своя полза.

— Разбира се, ти си права, майко. От известно време и аз мисля да го направя. Бътлър има сестра, която според мен ще бъде напълно подходяща за тази работа. Мисля, че съм ти споменавал за нея — Джулиет.

Анджелин се намръщи.

— Джулиет? Да, името ми се струва познато. Е, все ще е по-добре от това глупаво момиче, което ни прислужва сега. Кога може да започне?

— Веднага. Ще изпратя Бътлър да я вземе от квартирата ѝ.

— Ти си добро момче, Артемис. А сега ела да прегърнеш мама.

Артемис се гмурна в тъмните гънки на робата ѝ. Ухаеше приятно, на цветя, които плуваха във вода. Но ръцете ѝ бяха студени и



безжизнени.

— О, скъпи — прошепна тя и тонът ѝ го накара да настръхне. — Чувам звуци. Нощем. Пълзят по възглавниците и влизат в ушите ми.

Момчето отново усети буца в гърлото си.

— Може би трябва да дръпнем завесите, майко.

— Не — изхлипа майка му и го освободи от прегръдките си. — Не. Защото тогава ще мога и да ги виждам.

— Майко, моля те.

Но нямаше смисъл. Анджелин си бе отишла. Жената пред него допълзя до отдалечения ъгъл на леглото и дръпна одеялото до под брадичката си.

— Изпрати новото момиче.

— Да, майко.

— Нека ми донесе резенчета краставица и вода.

— Да, майко.

Анджелин го изгледа предпазливо.

— И престани да ме наричаш „майко“. Не знам кой си, но със сигурност не си моят малък Арти.

Артемис примигна, за да върне обратно напирещите сълзи.

— Разбира се. Извинявай, май... Простете.

— Хм. И не се мяркай повече тук, защото ще кажа на мъжа ми да се заеме с теб. Той е много влиятелен човек, знаеш ли?

— Добре, госпожо Фоул. Повече няма да ме видите.

— Дано е така — отвърна Анджелин и замръзна на място. — Чуваш ли ги?

Артемис поклати глава.

— Не. Не чувам никакви...

— Дошли са за мен. Навсякъде са.

Тя потърси убежище под завивките.

Докато слизаше по стълбището с мраморни перила, Артемис още чуваше ужасените ѝ ридания.

Книгата се оказа далеч по-трудна за разчитане, отколкото бе очаквал. Като че ли му оказваше най-упорита съпротива. Каквато и компютърна програма да използваше, нямаше резултат.

Артемис засне на микрофилм всяка страница поотделно и ги скри на различни места в стените на кабинета си. Понякога беше от полза нещата да се пазят на хартия. Ръкописът не приличаше на нищо, което бе виждал досега, и същевременно му се струваше странно познат. Текстът явно представляваше смесица от символи и букви, изписани върху страниците без каквато и да било видима подредба.

Програмата се нуждаеше от някакви характеристики, нещо основно, за което да се закачи. Артемис отдели всички букви и зададе сравнения с английски, китайски, гръцки, арабски букви и текстове на кирилица. Опитва дори с огам. Нищо.

Раздразнен и объркан, той изпъди Джулиет, която бе дошла да му донесе сандвичи, и се зае със символите. Най-често срещаната пиктограма представляваше дребно изображение на мъж. Прие, че фигурката е мъжка, макар и да си даваше сметка, че предвид оскъдните си познания по анатомия на феите можеше да бъде и жена. Внезапно го осени една мисъл. Отвори файла с древните езици на своя Пауър Транслейтър и избра египетски.

Най-после. Точно попадение. Символът поразително приличаше на йероглифа за бог Анубис от текста в гробницата на Тутанкамон. Това се връзваше с други разкрития. Първите записани литературни произведения на човечеството разказваха за феи и навеждаха на предположението, че цивилизацията на феите е предхождала човешката. Можеше да се окаже, че египтяните просто са заимствали вече съществували букви, за да задоволят необходимостта си от писменост.

Имаше и други сходства. Но все пак буквите бяха достатъчно различни, за да останат нерегистрирани от компютъра. СвERYването трябваше да се прави на ръка. Всеки гномски знак трябваше да се увеличи, да се разпечата и след това да се сравнява с йероглифите.

Артемис усещаше как сърцето му победоносно тупти в гръдния му кош. Почти всяка пиктограма или буква от Книгата на феите имаше египетско съответствие. Повечето бяха универсални, като слънце или птица. Но някои изглеждаха направо свръхестествени и трябваше да се нагаждат, за да имат смисъл. Изображението на Анубис например нямаше смисъл като бог куче, затова Артемис го промени на цар на феите.

До полунощ момчето успя да въведе откритията си в своя „Макинтош“. Сега трябваше само да натисне „Декодирай“. И той го направи. В резултат на това се появи дълга и заплетена поредица от безсмислици.

Всяко нормално дете отдавна би изоставило тази работа. Средно статистическият възрастен най-вероятно би ударил с юмрук по клавиатурата. Но не и Артемис. Тази книга го подлагаше на изпитание и той не можеше ѝ позволи да тържествува над него.

Буквите бяха разчетени вярно, не се съмняваше в това. Просто подредбата не беше правилна. Артемис разтърка очи, за да пропъди съня, и отново заразглежда страниците. Имаше отделни части, разграничени от дебели линии. Това можеха да бъдат абзаци или глави, които не трябваше да се четат по обичайния начин от ляво на дясно, от горе на долу.

Артемис започна да експериментира. Опитва от дясно на ляво като в арабския и по колони като в китайския. Нищо не излизаше. После забеляза, че между всички страници имаше нещо общо — централна част. Останалите пиктограми бяха подредени около тази ос. Тогава може би трябваше да се тръгне от центъра. Но от там — накъде? Артемис прегледа страниците в търсене на друг общ белег. След няколко минути го откри. На всяка страница в ъгъла на една от частите имаше малък знак, наподобяващ острие на копие. Дали не беше стрелка? Посока? Упътване? В такъв случай трябваше да се започне от средата, а после да се следва стрелката, като се чете на спирали.

Компютърната програма не беше подготвена да се справи с подобно нещо, затова Артемис трябваше да импровизира. С помощта на нож за хартия и линия той разреза първата страница от Книгата и я сглоби по реда, традиционен за западните езици — от ляво на дясно, в успоредни редици. След това прегледа страницата и я вкара в модифицираната програма за превод от египетски.



ЗАРЪКИ ЗА НАШИТЕ МАГИИ И ЖИТЕЙСКИ ПРАВИЛА

*Носи ме у себе си, добре ме пази.  
Аз съм учител по клетви, тревни.  
С магическа сила ще те надаря.  
Забравиш ли ме, не ще ти простя.*

*Десет пъти десет заклинания кажи,  
ключ към всяка тайна намери.  
Алхимия, проклетия, лекарства,  
пред теб разкривам своите богатства.*

*Но никога, фейо, не забравяй това:  
не съм за онези, що пълпят в калта.  
И вечно проклети ще бъдат ония,  
що моите тайни пред хора разкрият.*

Артемис чуваше как кръвта бучи в ушите му. Паднаха му в ръцете. Щяха да станат безсилни като мравки под краката му. С помощта на техниката щеше да разкрие всяка тяхна тайна. Внезапно умората го налегна и той се отпусна назад в стола си. Трябваше да свърши още толкова много работа. Като за начало да преведе четиридесет и три страници.

Натисна бутона на интеркома, който го свързваше с говорителите, разположени из цялата къща.

— Бътлър! Вземи Джулиет и елате при мен. Тук има няколко пъзела, които трябва да подредите.

Може би тук ще бъде полезно да вмъкна малко семейна история.

Семейство Фоул бяха истински престъпници с легендарна слава. Поколения наред се подвизаваха извън закона и бяха натрупали достатъчно средства, за да заживеят почтено. Разбира се, след като



заживяха като другите, това не им допадна и те почти веднага се завърнаха в престъпния свят.

Артемис Първи, бащата на нашия герой, заложи на карта семейното богатство. След разпадането на комунистическа Русия Фоул старши реши да инвестира огромна част от средствата си в създаването на нови търговски пътища до необятната страна. Смяташе, че новите консуматори ще имат нужда от нови стоки за потребление. Руската мафия не прие радушно опитите на един западняк да се настани на техния пазар и реши да му отправи малко предупреждение. Предупреждението дойде под формата на крадена ракета „Стингър“, която се стовари върху кораба „Фоул Стар“ на път за Мурманск. На борда бяха Артемис старши, чичото на Бътлър и 250 000 кутии кока-кола. Експлозията беше впечатляваща.

Семейство Фоул не се разори, нямаше такава опасност. Но трябваше да се сбогува с милиардерския си статут.

Артемис Втори беше решил да поправи това. Той си бе обещал да възстанови семейното богатство. И щеше да го направи по собствен неповторим начин.

След като Книгата беше преведена, Артемис се зае да крои планове. Вече знаеше каква е крайната цел, сега можеше да помисли и върху това как да я постигне.

Разбира се, целта беше злато. Да се сдобие със злато. По всичко личеше, че Народът изпитва почти същата привързаност към скъпоценния метал, както и хората. Всяка фея притежаваше свое тайно скривалище, но нямаше да е за дълго, ако планът на Артемис успееше. Тогава поне една фея щеше да обикаля с празни джобове.

След осемнадесет часа дълбок сън и лека сутрешна закуска Артемис се качи в кабинета, който бе получил в наследство от баща си. Стаята беше традиционно обзаведена — мебели от тъмна дъбова дървесина, рафтове от пода до тавана, — но Артемис я бе натъпкал с най-модерна компютърна техника. Няколко компютъра „Епъл Макинтош“, свързани в мрежа, бръмчаха от всички кътчета на помещението. На единия беше отворен уебсайтът на CNN и с помощта на прожекционен апарат хвърляше огромни образи от новинарски репортажи върху отсрещната стена.

Бътлър вече седеше в кабинета и се ровеше в твърдите дискове.

— Затвори ги всичките, с изключение на Книгата. Имам нужда от спокойствие, за да поработя върху нея.

Прислужникът се подчини. Сайтът на CNN стоеше отворен почти от година. Артемис беше сигурен, че от там ще дойде новината за чудодейното спасение на баща му. Затварянето на сайта означаваше, че най-после се е освободил от неговия призрак.

— Всичките ли?

Погледът на Артемис се задържа върху отсрещната стена.

— Да — каза накрая. — Всичките.

Бътлър си позволи своеволието леко да потупа своя работодател по рамото — само веднъж, — след което се върна към работата си. Артемис разкърши пръсти и кокалчетата му изпукаха. Време беше да се захване с онова, което можеше най-добре — да крои пъклени планове.

## ГЛАВА 3: БОДЛИВА ЗЕЛЕНИКА

Бодлива Зеленика лежеше в леглото си и кротко се ядосваше. Нищо необичайно. Гномите като цяло не се отличаваха с весел нрав. Но Зеленика бе в особено лошо настроение дори за фея. Технически погледнато, тя беше елф, фея бе по-общото понятие. Беше и гном, но това бе само професия.

Може би едно описание би свършило повече работа от лекция по феерична генеалогия. Бодлива Зеленика имаше мургава кожа, къса кестенява коса и светлокафяви очи. Носът ѝ беше орлов, а устните ѝ бяха пълни и розови, което бе в реда на нещата, като се има предвид, че Купидон беше неин праядо. Майка ѝ бе европейски елф с огнен темперамент и грациозна фигура. Зеленика също беше стройна, с тънки и дълги пръсти, идеални за боравене с вълшебна пръчица. Ушите ѝ, разбира се, бяха заострени. Висока точно метър, тя бе със сантиметър по-ниска от средния за феите ръст, но дори един сантиметър може да бъде от огромно значение, когато нямаш много за губене.

Причината за раздразнението на Зеленика беше подполковник Кореноплод. Кореноплод я тормозеше още от първия ден. Началникът бе сметнал за обиден факта, че първият офицер жена в историята на разузнаването е зачислен в неговия взвод. Разузнаването се славеше като опасно място с висок процент на смъртност и Кореноплод не смяташе, че присъствието на момичета е уместно. Е, просто щеше да му се наложи да свикне, защото Бодлива Зеленика нямаше намерение да се отказва от назначението нито заради него, нито заради когото и да било друг.

Макар че за нищо на света не би го признала, друга вероятна причина за раздразнението ѝ беше Ритуалът. От няколко луни насам се канеше да го извърши, но някак все не намираще подходящия момент. А ако Кореноплод откриеше, че Зеленика не се справя добре с магиите, със сигурност щеше да я прехвърли в транспортния взвод.

Тя се измъкна от робата си и влезе в банята. Това бе едно от предимствата на живота в близост до земното ядро — водата беше винаги топла. Нямаше естествена светлина, разбира се, но това бе скромна цена за спокойствието, на което можеше да се радва. Подземният свят. Последното място, останало недостъпно за хората. Нищо не можеше да се сравни с удоволствието да се прибереш у дома след дълъг работен ден, да свалиш щита си и да се потопиш в басейн с бълбукаща тиня. Блаженство!

Феята облече униформения си сиво-зелен анцуг, вдигна ципа до брадичката и сложи каската на главата си. В днешно време униформите в Гноморазузнаването бяха умно измислени. Не приличаха на неудобните дрехи, които военните носеха в миналото. Обувки с катарамии и къси панталони голф! Честна дума! Нищо чудно, че гномите изглеждат толкова смешни в човешкия фолклор. Все пак може би така беше по-добре. Ако Калните създания знаеха, че думата „гном“ всъщност произлиза от „Гноморазузнаване“, елитно подразделение на полицията на Нисшите елементи, те вероятно щяха да вземат мерки, за да го унищожат. По-добре беше да не се набиват на очи и да оставят на човеците техните стереотипи.

На повърхността луната вече изгръвяше и Зеленика нямаше време да закуси както трябва. Тя грабна от хладилника кутия с останки от копривен омекотител и го изпи по пътя през тунелите. Както обикновено, на главната магистрала цареше хаос. Летящите елфи бяха задръстили движението и бяха оформили нещо като запушалка. Джуджетата също не помагаша за овладяване на положението; суетяха се и с големите си задни части заемаха две платна. Всяка кална локва гъмжеше от жаби, които се блъскаха и ругаеха като моряци. Този вид беше възникнал на шега, но се бе размножил до мащабите на епидемия. Някой беше сбъркал нещо в магията.

Зеленика си пробиваше път през тълпите, за да се добере до полицейския участък. Пред Картофения търговски център на господин Картоф вече имаше бунт. Гномефрейтор Тритон се мъчеше да въдвори ред. Е, успех! Положението беше кошмарно. Зеленика поне имаше късмета да работи под земята.

Вратите на полицейския участък бяха блокирани от протестиращи. Отново беше избухнала торфената война между гоблините и джуджетата и всяка сутрин тълпи от разгневени родители

окупираха участъка и настояваха да бъдат освободени невинните им деца. Зеленика изсумтя. Ако изобщо съществуваше невинен гоблин, Бодлива Зеленика все още не го беше срещала. В момента хлапетата беснееха в килиите, пееха с цяло гърло бандитски песни и се замеряха с кълбовидни мълнии.

Зеленика си запробива път с лакти през тълпата.

— Направете път — ръмжеше тя. — Полиция!

Протестиращите се полепиха по нея, както мухи кацат по лепкав червей.

— Моят Сръдльо е невинен!

— Полицейско своеволие!

— Офицер, ще занесете ли на детенцето ми това одеяло? Не може да заспи без него.

Зеленика нагласи козирката си на огледално виждане и престана да им обръща внимание. Някога лицето в униформа будеше уважение. Но не и в наши дни. Сега беше станало мишена. „Извинете, офицер, но като че ли съм загубил буркана си с брадавици.“ „Простете, млада фейо, но котката ми се е покатерила на един сталактит.“ Или: „Ако имате свободна минута, капитане, бихте ли ми казали как да стигна до Извора на Младостта?“ Зеленика потръпна отвратена. Туристи! Тя имаше свои грижи. Макар и по-малко, отколкото предполагаше, както ѝ предстоеше да научи.

Във фоайето на участъка едно джудже клептоман пребъркваше джобовете на всички, които чакаха на опашката пред гише „Информация“, включително тези на полицаия, за когото бе закопчан с белезници. Зеленика го докосна изотзад с вълшебната си пръчица. Електрическият заряд прогори дъното на кожените му панталони.

— Какво правиш, Сламчо?

Сламчо понечи да отговори, махна с ръце и плячката изпадна от ръкавите му.

— Офицер Зеленика — жално заговори той и на лицето му се изписа красноречива гримаса на съжаление, — не можах да се сдържа. В кръвта ми е.

— Знам, Сламчо. А на мен в кръвта ми е да те затворя в килия за два-три века.

Тя намигна на полицаия, който го бе арестувал.

— Приятно ми е да видя такъв бдителен колега.



Елфът се изчерви, клекна и прибра от пода портфейла и значката си.

Зеленика бързо мина покрай кабинета на Кореноплод с надеждата, че ще стигне до работното си място, преди да...

— БОДЛИВА ЗЕЛЕНИКА! В КАБИНЕТА МИ!

Тя въздъхна. Е, добре. Пак се започваше.

Свали каската си, пъкна я под мишница, разглади гънките на униформата си и влезе в кабинета на началника Кореноплод.

Лицето на Кореноплод беше мораво от гняв. Това повече или по-малко бе обичайното му състояние — факт, който му беше спечелил прякора Червено цвекло. В участъка се правеха залози относно това колко време ще издържи, докато сърцето му се пръсне. Най-много полицаи бяха заложили на половин век и това бе най-дългият срок.

Началникът Кореноплод почукваше по лунометъра на китката си.

— Е? — заговори той. — Колко е часът според вас?

Зеленика усети как лицето ѝ променя цвета си. Беше закъсняла най-много с една минута. В тази смяна имаше поне десетина офицери, които още не бяха пристигнали. Но Кореноплод я беше нарочил.

— Заради главната магистрала — неуверено измънка тя. — Четири от платната бяха затворени.

— Не ме обиждайте с извиненията си! — изръмжа началникът. — Знаете какво е движението в центъра! Ще ставате няколко минути по-рано!

Вярно беше. Тя знаеше как е в центъра на град Убежище. Бодлива Зеленика бе родена и израсла в него. Откакто човеците бяха започнали проучванията и сондиранията си в търсене на минерали, все повече феи напускаха плитките градове и търсеха сигурност в дълбините на Убежище. Градът беше пренаселен и лошо поддържан. А сега имаше и лоби за допускане на превозни средства в пешеходната централна част. Сякаш вече не смърдеше достатъчно от селските джуджета, които бяха окупирали района.

Кореноплод беше прав. Трябваше да се става малко по-рано. Но Зеленика нямаше да започне да го прави, докато останалите продължаваха да закъсняват.

— Знам какво си мислите — каза Кореноплод. — Защо ли се заяждам с вас всеки ден? Защо никога не се карам на останалите

нехранимайковци?

Тя не каза нищо, но на лицето ѝ недвусмислено се четеше съгласие.

— Ще ви кажа защо, искате ли?

Зеленика пое риска да кимне утвърдително.

— Защото сте момиче.

Тя усети как пръстите ѝ се свиват в юмруци. Така си и знаеше!

— Но не поради причините, които предполагате — продължи Кореноплод. — Вие сте първото момиче в разузнаването. Друго момиче не е имало досега. Вие сте експеримент. Първата лястовичка. Милион феи следят всяка ваша стъпка. Вие сте възплъщение на много надежди. Но съществуват и много предразсъдъци. Бъдещето на изпълнителната власт е във ваши ръце. А в настоящия момент ми се струва, че тази отговорност ви идва малко в повече.

Зеленика примигна. Кореноплод никога досега не беше ѝ говорил такива неща. Обикновено казваше само: „Оправете си каската“, „Изправете се“, все празни приказки.

— Трябва да дадете всичко от себе си, Бодлива Зеленика, а това означава да давате повече от всички останали — Кореноплод въздъхна и се отпусна на въртящия се стол. — Не знам, Зеленика. След случая в Хамбург...

Тя трепна. Случаят в Хамбург беше пълен провал. Един от престъпниците, за които отговаряше, бе успял да избяга на повърхността и се бе опитал да преговаря с Калните създания за политическо убежище. Кореноплод трябваше да спре времето, да повика Спасителния отряд и да направи четири заличавания на памет. Това отне много време на полицията. И всичко по нейна вина.

Началникът взе някакъв формуляр от бюрото си.

— Безполезно е. Взех решение. Ще ви прехвърля в транспортния взвод и на ваше място ще назнача ефрейтор Клонка.

— Клонка! — избухна Зеленика. — Та тя е още хлапе! Несериозна е. Не можете да я включите в експеримента!

Лицето на Кореноплод стана още по-мораво.

— Мога и ще го направя. Защо не? Вие никога не сте влагали максимално старание... Или може би просто не сте способна на повече. Съжалявам, Бодлива Зеленика, дадохме ви възможност...

Началникът се зарови в документите на бюрото си. Разговорът беше приключил. Зеленика стоеше слисана и не помръдваше. Беше се провалила. Най-добрата възможност, която можеше да получи в професионален план — и така да я пропилее! Една грешка — и бъдещето ѝ стана минало. Не беше честно. Зеленика усети как я обзема необичаен за нея гняв, но го преглътна. Сега не беше моментът да си изпуска нервите.

— Подполковник Кореноплод, сър! Смятам, че заслужавам още един шанс.

Началникът дори не вдигна глава.

— И защо смятате така?

Зеленика пое дълбоко дъх.

— Заради биографията ми, сър. Тя говори сама за себе си, като се изключи провалът в Хамбург. Десет успешни операции. Нито едно заличаване на паметта или спиране на времето, освен...

— Случая в Хамбург — довърши Кореноплод.

Зеленика събра смелост.

— Ако бях мъж — някой от вашите скъпоценни елфи, — дори нямаше да водим този разговор.

Кореноплод бързо вдигна глава.

— Момент, капитан Зеленика...

Прекъсна го пиукането на един от телефоните върху бюрото му. Към него се присъедини втори, после трети. На стената зад гърба му оживя гигантски видеоекран.

Кореноплод удари по копчето за обаждане, като включи всички линии в конферентен разговор.

— Да?

— Имаме избягал престъпник.

Кореноплод кимна.

— Нещо вижда ли се на Скопите?

Скопи наричаха за по-кратко нелегалните прихващачи, прикачени към американските съобщителни сателити.

— Да — обади се на втората линия. — Силно сияние в Европа. Южна Италия. Някой се разхожда без щит.

Кореноплод изруга. Фея без щит се виждаше от очите на смъртните. Не беше толкова страшно, ако престъпникът бе човек.

— Характеристики?

— Лоши новини, началник — казаха по третия телефон. —  
Имаме избягал трол.

Кореноплод разтърка очи. Защо тези неща винаги се случваха в неговата смяна? Зеленика разбираше объркването му. Троловете бяха най-пакостливите обитатели на дълбоките тунели. Те скитаха из лабиринта и нападаха всеки, който имаше злощастие да им се изпречи на пътя. В малките им мозъци нямаше място за правила и задръжки. Един от тях случайно се беше заклешил в херметически асансьор. Обикновено потокът сгъстен въздух направо ги опичаше, но се случваше някой да оцелее и да изскочи на повърхността. Обезумял от болка и непоносимост към светлината, той започваше да руши всичко по пътя си.

Кореноплод енергично разтърси глава, за да се опомни.

— Добре, капитан Бодлива Зеленика. По всичко личи, че ви се отваря още една възможност. Предполагам, че нямате търпение да се заловите за работа, нали?

— Да, сър — излъга Зеленика. Беше й пределно ясно, че ако Кореноплод разбере, че не е изпълнила Ритуала, незабавно ще я отстрани от длъжност.

— Добре. Тогава се подпишете за получаване на оръжие и отидете на местопрестъплението.

Зеленика хвърли поглед към видеоекрана. Скопите изпращаха панорамни снимки на италиански укрепен град. Една червена точка бързо пресичаше местността в посока към човешкото селище.

— Направете щателна рекогносцировка и докладвайте. Не правете опити за залавяне. Разбрахте ли?

— Да, сър.

— През последното тримесечие изгубихме шестима души в битки с тролове. Шестима! При това под земята, на позната територия.

— Разбирам, сър.

Кореноплод недоволиво присви устни.

— Разбирате ли, Бодлива Зеленика? Наистина ли?

— Така смятам, сър.

— Виждали ли сте някога какво може да стори един трол на същества от плът и кръв?

— Не, сър. Не отблизо.

— Добре. Отложете това преживяване за друг път.

— Разбрано.

Кореноплод я изгледа втренчено.

— Не знам защо, капитан Зеленика, но когато започнете да се съгласявате с мен, това страшно ме изнервя.

Кореноплод имаше основание да се нервира. Ако знаеше как ще завърши тази разузнавателна операция, сигурно щеше тутакси да подаде оставка. Събитията от тази вечер щяха да влязат в историята. При това не спадаха към славните постижения като откриването на радия или стъпването на човек на Луната. По-скоро приличаха на испанската Инквизиция или цепелина „Хинденбург“ — събития, мрачни както за човечеството, така и за феите. Лоши за всички.

Зеленика се запъти право към шахтите. Макар че беше бърлива по природа, този път не обели нито дума. Лицето ѝ изразяваше решителност. Една-единствена, последна възможност. Не можеше да си позволи да се разсейва.

Обичайната за почивните дни опашка от чакащи за виза стигаше чак до ъгъла на Асансьорния площад, но Зеленика мина отпред, като размаха полицейската си значка. Едно сърдито джудже отказа да ѝ отстъпи.

— Защо вие, полицаите, винаги се пререждате? С какво сте по-различни от останалите?

Зеленика пое дълбоко въздух през носа. Учтивостта преди всичко.

— Провеждаме операция, господине. Бихте ли ме извинили?

Джуджето се почеса по големия задник.

— Чувал съм, че вие от полицията използвате службата като претекст да излизате на повърхността, за да гледате луната. Така разправят.

Зеленика се помъчи да изобрази шеговито учудване. Онова, което се изписа на лицето ѝ, приличаше по-скоро на гримаса след ядене на лимон.

— Който ви е казал това, е идиот... господине. Ние от разузнаването работим само под земята и се намесваме в случай на крайна необходимост.

Джуджето се намръщи. По всичко личеше, че сам е измислил тази клюка. Започваше да подозира, че Зеленика е използвала думата „идиот“ тъкмо за него. Но докато осъзнае това, тя вече се бе изгубила зад двойните врати.

В отдел „Операции“ я очакваше Вихрогон. Вихрогон беше параноичен кентавър. Той бе твърдо убеден, че човешките разузнавателни агенции следят мрежата му за транспорт и наблюдение. За да им попречи да прочетат мислите му, носеше на главата си шапка от станиол, с която никога не се разделяше.

Кентавърът рязко вдигна глава, когато Зеленика влезе през пневматичните двойни врати.

— Някой видя ли те да влизаш?

Тя се замисли.

— ФБР, ЦРУ, Националната служба за сигурност на САЩ, МИБ. И ВВС също.

Вихрогон се намръщи.

— ВВС?

— Всички в сградата — поясни Зеленика с усмивка.

Вихрогон стана от своя люлеещ се стол и дотопурка до нея.

— Е, много си забавна, няма що. Вечно си правиш шегички. Мислех, че историята в Хамбург те е поотрезвила малко. Ако бях на твое място, щях да се съсредоточа върху предстоящата задача.

Зеленика събра мислите си. Той беше прав.

— Добре, Вихрогоне. Какви са инструкциите?

Кентавърът кимна към голям зелен екран, на който вървяха репортажи на живо по Евросат.

— Червената точка тук е тролът. Движи се в посока към Мартина Франка — крепост край град Бриндизи. Доколкото можем да предполагаме, паднал е във вентилационна шахта П7. От снимка на повърхността се вижда, че тя е работела на режим охлаждане. Затова тролът не се е опекар.

Зеленика направи гримаса. „Страхотно“ — помисли си.

— Имаме късмет, че престъпникът е решил да хапне по пътя. Спрял е за час-два да изяде две крави, така че сме спечелили малко време.

— Две крави! — възкликна Зеленика. — Колко е голям този трол?

Вихрогон намести станиоловото боне на главата си.

— Слонски трол. Едър екземпляр. Сто и осемдесет килограма, с бивни като на див глиган. Същински див глиган.

Зеленика преглътна. Изведнъж разузнавателните мисии ѝ се сториха далеч по-привлекателни от операциите по изтегляне на избягали тролове от повърхността.

— Така. Какво си ми приготвил?

Вихрогон изтопурка до една маса, на която беше натрупана всевъзможна екипировка. Избра нещо, което приличаше на ръчен часовник с правоъгълна форма.

— Това е локатор. Ти намираш трола, ние намираме теб. Рутинна мярка.

— А видеовръзка?

Кентавърът постави малък цилиндър в един улей на каската ѝ.

— В реално време. Има ядрена батерия. Не се изтощава. Микрофонът реагира на глас, активира се автоматично.

— Добре — каза Зеленика. — Кореноплод ме посъветва този път да взема оръжие. За всеки случай.

— Предвидил съм го — отвърна Вихрогон и извади от купчината платинен пистолет. — „Неутрино 2000“. Последен модел. Дори разбойниците в тунелите не разполагат с такива. С три степени, ако те интересува: леко обгаряне, умерено изпичане и овъгляване. Има и ядрена мощност, така че внимавай. Тази играчка ще те надживее с хиляда години.

Зеленика пхна лекото оръжие в кобура под мишницата си.

— Готова съм... струва ми се.

Вихрогон се изкиска.

— Съмнявам се. Никой не може да бъде напълно готов за битка с трол.

— Благодаря за доверието, много е стимулиращо.

— Доверието е проява на невежество — отсече кентавърът. — Вярваш ли в себе си, значи има нещо, с което не си наясно.

Зеленика понечи да възрази, но си замълча. Може би защото я глождеше подозрението, че Вихрогон е прав.

Хидравличните асансьори се задействаха от стълбове газ, които излизаха от земното ядро. Техници от полицията под ръководството на Вихрогон бяха поставили върху тях титанови кабинни с формата на яйца, които се задвижваха от газовите струи. Те бяха снабдени със собствени независими двигатели, но за експресното им придвижване до повърхността най-много спомагаше тласъкът на стълбовете газ.

Вихрогон поведе Зеленика покрай дълга върволица от асансьорни шахти към П7. Кабината стоеше в дъното на шахтата и изглеждаше твърде крехка и нестабилна, за да бъде изстреляна и да се понесе нагоре по потоците магма. Дъното ѝ беше овъглено до черно и по него личаха следи от шрапнел.

Кентавърът нежно я потупа по една от решетките.

— Това бебче ни служи вярно от петдесет години. Най-старият модел в шахтите.

Зеленика преглътна. Достатъчно я изнервяше самото изкачване, та да се вози и в антика.

— Кога ще я извадите от експлоатация?

Вихрогон се почеса по косматия корем.

— С нашия скромнен бюджет — когато стане злополука.

Зеленика с мъка отвори тежката врата и гумените уплътнители изсъскаха. Кабината не беше удобна. Сред купчината електронни машинири имаше само една тясна седалка.

— Какво е това? — попита Зеленика, като посочи зеленикаво петно върху облегалката за глава.

Вихрогон смутено запристъпя от крак на крак.

— Ами... мозъчна течност, струва ми се. При последната мисия кабината се разхерметизира. Но сега е поправена. А и офицерът оживя. С малко по-нисък коефициент на интелигентност, но все пак е жив и все още може да приема течности.

— Е, тогава всичко е наред — язвително отбеляза Зеленика и си запробива път през заплетените кабели.

Вихрогон ѝ сложи колана и провери ремъците.

— Всичко наред ли е?

Зеленика кимна.

Кентавърът почука по микрофона на каската ѝ.

— Дръж ни в течение — каза той и дръпна вратата.



„Не мисли — повтаряше си Зеленика. — Не мисли за потока от нажежена до бяло магма, който ще погълне мъничката кабина. Не мисли за летенето нагоре с число на Мах 2, при което ти се струва, че всичко в теб се преобръща. И в никакъв случай не мисли за обезумелия трол, готов да те направи на пух и прах с бивните си. Не! За нищо не мисли... Късно е вече.“

Гласът на Вихрогон отекина в слушалките.

— Температура — минус двадесет градуса — каза той. — Говорим на секретен канал за всеки случай, ако Калните създания започнат да следят за подземна активност. Никога не се знае. Веднъж един танкер с нефт от Средния изток се намеси в предаването. Беше голяма бъркотия.

Зеленика нагласи микрофона в каската си.

— Да говорим по същество, Вихрогоне. Сега животът ми е в твоите ръце.

— Ъ-ъ-ъ... добре, извинявай. Ще използваме железницата, за да те прехвърлим в главната струя газ на П7, всеки момент ще има тласък. Така ще прескочиш първите сто катинара, а оттам се оправяй сама.

Зеленика кимна и обхвана с пръсти двата лоста.

— Всички системи проверени. Изстрелвайте.

Чу се бръмчене на запалени двигатели. Малката кабинка заподскача цяла и разтърси Зеленика като топченце в дрънкалка. Тя едва чуваше какво ѝ говори Вихрогон в ухото.

— Навлизаш във втората шахта. Пригответи се да полетиш, Зеленика.

Тя свали от таблото гумен цилиндър и го пъхна между зъбите си. Нямахше да има полза от радиовръзката, ако си глътнеше езика. Зеленика активира външните камери и включи екрана.

Входът към П7 зееше зловещо пред нея. Въздухът трептеше, озарен от светлините за кацане. Нагорещени до бяло искри се сипеха във втората шахта. Зеленика не чуваше оглушителния рев, но си го представяше. Навън бушуваше суров вятър и виеше като милион тролове.

Пръстите ѝ здраво стиснаха лостовете. Кабината потрепери и спря точно на ръба. Отгоре и отдолу зееше шахтата. Огромна. Безкрайна. Кабината изглеждаше като мравка във водосточна тръба.

— Пригответи се — изпука гласът на Вихрогон в слушалките. — Задръж закуската в стомаха си. По-страшно е от влакче на ужасите.

Зеленика кимна. Не можеше да говори, гуменият цилиндър в устата ѝ пречеше. Кентавърът можеше да я види с помощта на вътрешната камера.

— До скоро, сладурче — каза Вихрогон и натисна копчето.

Кабината се наклони и Зеленика се търкулна в бездната. Стомахът ѝ се сви от действието на гравитацията, която я дърпаше към центъра на земното кълбо. Отделът по сеизмология бе поставил там милиони сонди и предсказваше магмените изригвания с точност до 99,8%. Но винаги съществуваше 0,2% вероятна грешка.

Падането сякаш продължаваше цяла вечност. И точно когато си представи как заедно с кабината се превръща в купчина старо желязо, Зеленика усети онази незабравима вибрация. Почувства, че извън мъничката кабина целият свят се тресе. Наближаваше гласъкът.

— Стабилизатори — процеди тя през гумения цилиндър.

Не разбра дали Вихрогон ѝ бе отговорил. Вече не го чуваше. Не чуваше дори собствения си глас, но видя на монитора как вертикалните стабилизатори изскачат навън.

Потокът я подхвана като ураган и завъртя кабината, но стабилизаторите я удържаха. Нажежени камъни заблъскаха по дъното, като подмятаха кабината между стените на шахтата. Зеленика компенсираше ударите с резки движения на лостовете.

В края на тунела беше непоносимо горещо. Човек можеше да се опече. Но дробовете на феите са много по-здрави от тези на хората. Ускорението разтегляше тялото ѝ, сякаш невидими ръце разпъваха тъканта на дланите и лицето ѝ. Зеленика примигна, за да освободи очите си от солената пот, и се съсредоточи върху монитора. Потокът магма беше погълнал кабината ѝ и се движеше с голяма скорост. Силата му беше най-малко седем G, диаметърът — поне 500 метра. Оранжевата магма виеше и съскаше около кабината, сякаш търсеше слабо място в металната обшивка.

Цялата конструкция стенеше и хленчеше, петдесетгодишните нитове заплашваха да се скъсат. Зеленика поклати глава. Първото, което щеше да направи, когато се върне, бе да скрие Вихрогон в косматата задница. Чувстваше се като орех в черупка, затисната между кътниците на джудже. Обречена.

Един голям бутон на таблото отпред хлътна, сякаш някой бе ударил по него с гигантски юмрук. Светлинният индикатор за налягане светна. Зеленика усети силен натиск върху главата си. Очите ѝ изпъкнаха като узрели боровинки, сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

Тя погледна циферблатите. Още двадесет секунди — и щеше да излезе от потока и да продължи на двигатели. Тези двадесет секунди ѝ се сториха цяла вечност. Зеленика запечата каската, за да предпази очите си, докато преминаваше през последната преграда от камъни.

Изведнъж всичко се проясни и кабината се понесе леко нагоре по относително равномерни спирали от топъл въздух. Зеленика прибави от своите сили за летене, за да ускори движението. Нямаше време за губене, за да се оставя на вятъра да я носи.

Над главата ѝ кръг от неонов светлини маркираше зоната за акостиране. Зеленика се завъртя хоризонтално и намести пресечните точки на мерниците за приземяване така, че да съвпаднат със светлините. Това беше деликатна работа. Много пилоти от разузнаването стигаха дотук, но пропускаха мястото за кацане и губеха ценно време. Зеленика не бе от тях. Тя притежаваше природна дарба. Беше най-добрата в академията.

Като изцеди от себе си последните сили за летене, феята измина последните сто метра. С помощта на лостовете за управление под стъпалата си Зеленика прекара кабината през кръга от светлина и я спусна на отреденото за нея място на площадката за кацане. Мерниците, които я ориентираха при кацането, се завъртяха и се наместиха в жлебовете си. Беше в безопасност.

Зеленика удари с ръка по гърдите си и така разкопча предпазния колан. След като печатът на вратата се разтвори, сладкият въздух от повърхността нахлу в кабината. Нищо не можеше да се сравни с първата глътка въздух след пътуване по шахтите. Зеленика задиша дълбоко, за да прогони спарения въздух на кабината от дробовете си. Как Народът изобщо се бе изселил от повърхността на земята? Понякога си мечтаеше прадедите ѝ да бяха останали, за да извоюват повърхността от Калните създания, но последните бяха твърде многобройни. За разлика от феите, които раждаха само по едно дете на всеки двадесет години, Калните създания се плодяха като гризачи. Численото превъзходство можеше да надвие дори магията.

Макар да се наслаждаваше на нощния въздух, Зеленика долавяше следи от замърсяване. Калните създания разрушаваха всичко, до което се докоснеха. Разбира се, те вече отдавна не живееха в калта. Или поне не в тази страна. Каква ти кал! Живееха в големи красиви сгради с отделни стаи за всичко — за спане, за хранене, дори за ходене до тоалетна! Вътре в сградата! Зеленика потръпна само като си представи, че може да ходи до тоалетна вътре в къщата си. Отвратително! Единственото хубаво нещо на облекчаването беше, че минералите се връщаха обратно в земята, но Калните създания бяха успели да съсипят дори това, като заливаха... изходеното... с бутилки, пълни със сини химикали. Ако някой преди сто години ѝ беше казал, че човечите ще започнат да отделят семената от почвата, тя щеше да го посъветва да си пробие дупки в черепа, за да му се проветри мозъкът.

Зеленика откачи чифт крила от закачалката им в кабината. Бяха с двойно овална форма, с шумен двигател. Тя изстена. Водно конче! Мразеше този модел. Двигателят работеше с петрол, представете си. А целите крила тежаха повече от прасе, овъргаяно в кал. Виж, друго нещо беше моделът „Колибри“ Z7. Това се казваше транспорт! Двигателят мъркаше, работеше със слънчева батерия със сателитна връзка, с която можеше да се обиколи светът два пъти. Но бюджетът беше орязан, трябваше да се пести.

Локаторът на китката ѝ започна да пиука. Беше в обхват. Тя излезе от кабината на площадката за кацане. Намираше се във вътрешността на камуфлажен насип от пръст, широко известен като феин форт. Наистина Народът бе живял в такива фортове, преди да се пресели по-навътре в земните недра. Мястото не беше особено добре оборудвано в техническо отношение. Имаше само няколко външни монитора и устройство за саморазрушаване, в случай че Калните създания откриеха площадката за кацане.

На екраните не се виждаше нищо. Беше чисто. Пневматичните врати бяха леко изкривени там, откъдето тролът се бе вмъкнал, но иначе всичко останало изглеждаше в изправност. Зеленика привърза крилете към гърба си и прекрачи във външния свят.

Италианското нощно небе беше ясно, духаше хладен ветреца и разнасяше аромат на маслини и лозя. Във влажната трева свиреха щурци, а звездната светлина привличаше нощните пеперуди. Зеленика неволно се усмихна. Рискът си струваше, нямаше никакво съмнение.

Като стана дума за риск... Тя погледна локатора. Пиукането се бе усилило. Тролът беше наближил градските стени! Щеше да се наслаждава на природната гледка, след като мисията ѝ приключеше. А сега трябваше да действа.

Зеленика впръска малко гориво в цилиндрите на двигателя на крилцата и дръпна въженцето на стартера над рамото си. Нищо. Това я ядоса. Всяко капризно дете в град Убежище имаше крилца „Колибри“, с които да си прави разходки през почивните дни, а Гноморазузнаването работеше с боклуци, при това остарели. Тя дръпна въженцето отново, после още веднъж. На третия път заработи. Нощният въздух се изпълни с дим и пушилка.

— Тъкмо навреме — изсумтя Зеленика и даде газ до дупка.

Крилцата запърхаха нагоре, постепенно движенията им станаха равномерни и с известно усилие издигнаха капитан Бодлива Зеленика в нощното небе.

Тролът можеше да се проследи лесно дори без локатор. Беше оставил след себе си дълбока разрушителна дия, сякаш някой бе минал оттам с багер. Зеленика летеше ниско, сред влажна мъгла и дървета, като следваше пътя на трола. Подивялото създание бе минало направо през лозята, като беше изорало бразда в земята, бе разбило каменния зид и бе подплашило кучето пазач, което продължаваше да лежи под живия плет и да лае. Зеленика прелетя над стадо крави. Гледката не беше приятна. Без да навлизаме в подробности, ще кажем само, че от кравите бяха останали предимно рога и копита.

Червената светлинка на локатора мигаше по-ярко, а пиукането се бе усилило. Това означаваше, че целта е по-близо. Зеленика виждаше града отдолу, разположен на върха на нисък хълм и опасан от стена със зъбери — наследство от Средновековието. Повечето прозорци още светеха. Подходящо време за магии.

По-голямата част от магиите, приписвани на Народа, са плод на суеверие. Но все пак феите притежават известни способности. Сред тях са уменията да лекуват, да хипнотизират и да остават невидими. „Невидими“ е погрешно определение. Феите всъщност трептят с такива високочестотни вибрации, че никога не се задържат на едно място достатъчно дълго, за да ги забележат. Ако наблюдават достатъчно отблизо, хората могат да видят как въздухът блести, но това се случва твърде рядко. А дори тогава блясъкът най-често се

обяснява с изпарение. Типично за Калните създания е да изнамират сложни обяснения за простите явления.

Зеленика сложи щита си. Това ѝ отне повече усилия от обикновено. Усети как по челото ѝ избиват капчици пот. „Наистина трябва да извърша Ритуала — каза си тя. — И колкото по-скоро, толкова по-добре.“

Някакво суетене отдолу привлече вниманието ѝ и прекъсна размислите ѝ. Шумът не се вписваше в обичайния оркестър от нощни звуци. С помощта на приспособленията в раницата си Зеленика смени посоката и се сниши, за да огледа по-отблизо. Напомни си, че задачата ѝ е само да огледа обстановката. Служителите от Разузнаването се изпращаха на повърхността, за да набележат целта, а задачата на специалистите от Изтеглянето беше да направят лек и незабележим десант.

Тролът беше точно под краката ѝ. Блъскаше по външната част на градската стена и изпод мощните му юмруци летяха камъни. Зеленика ахна от учудване. Това беше истинско чудовище! Огромно като слон и десет пъти по-злобно. Но този трол не беше просто злобен; той бе уплашен.

— Контрол! — заговори тя в микрофона. — Беглецът локализиран. Положение критично.

Кореноплод лично се обади в другия край:

— Изяснете ситуацията, капитане.

Зеленика насочи камерата на видеовръзката си към трола.

— Беглецът преминава през градската стена. Контактът неизбежен. Къде са хората от Изтеглянето?

— Най-малко на пет минути от целта. Още сме в совалката.

Зеленика прехапа устни. Кореноплод също ли беше в совалката?

— Много е, сър. До десет секунди целият град ще стане на пух и прах... Слизам.

— Не, Зеленика... капитан Бодлива Зеленика. Нямаме покана. Знаете закона. Останете на позицията си.

— Но, сър...

Кореноплод я прекъсна:

— Не! Никакво „но“, капитане. Останете на място. Това е заповед!

Цялото тяло на феята затрепери. Петролните изпарения тровеха мозъка ѝ. Как трябваше да постъпи? Кое беше правилното решение? Да спаси живот или да се подчини на заповедта?

В този момент тролът разби стената и детски вопъл раздра ношта.

— Aiuto!<sup>[1]</sup> — крещеше детският глас.

Вик за помощ. Това бе покана. Категорична.

— Съжалявам, сър. Тролът очевидно е побеснял, а там долу има деца.

Тя можеше да си представи моравото от яд лице на Кореноплод, който крещеше в микрофона:

— Ще ти смъкна нашивките, Зеленика! Ще прекараш следващите сто години в службата за охрана на канализацията!

Но крясъците бяха безполезни. Зеленика бе прекъснала връзката и летеше право към трола.

Капитан Бодлива Зеленика се изпъна като струна и премина през дупката. Попадна в някакъв ресторант. Там цареше оживление. Тролът бе заслепен от електрическата светлина и се въртеше слепешком в средата на помещението.

Собствениците стояха като вкаменени. Дори викът на детето секна. Всички гледаха със зяпнала уста. На главите им нелепо стърчаха празнични шапки. Сервитьорите не помръдваха, само огромните подноси със спагети в ръцете им трепереха. Пълнички италиански дечица криеха лицата си с пухкави ръчички. Първата реакция бе винаги една и съща: мълчаливо стъписване. След това идваше ред на писъците.

Бутилка вино падна на пода и се счупи. Звукът пропъди вцепенението. Настана хаос. Зеленика трепна. Троловете ненавиждаха шума почти колкото светлината.

Беглецът повдигна масивните си рунтави рамене и ноктите изскочиха от върховете на пръстите му със заплашително съскане. Типично поведение на хищник. Звярът се готвеше за нападение.

Зеленика извади оръжието си и го включи на втора степен. Не биваше да убива трола при никакви обстоятелства. Нямахше право да спасява човеци. Но със сигурност можеше да го извади от строя, докато пристигне отрядът по Изтеглянето.

Тя се прицели в слабото му място — в основата на черепа — и заля трола с обилен сноп концентрирано йонно лъчение. Звярът се олюля, отстъпи няколко крачки и гневът му нарасна неимоверно.

„Няма нищо страшно — каза си Зеленика, — имам щит. Невидима съм. Всеки страничен наблюдател може да забележи само пулсиращ син лъч сред прозрачен въздух.“

Тролът се хвърли към нея и размаха кални лапи.

„Без паника. Не може да ме види.“

Звярът вдигна една маса.

„Невидима съм. Напълно невидима.“

Замахна назад с косматата си ръка и я запрати във въздуха.

„Вижда се само лек блясък във въздуха.“

Масата полетя право към главата ѝ.

Зеленика се отмести. Но закъсна със секунда. Масата закачи раницата ѝ и целият резервоар с петрол се откъсна. Въздухът се изпълни с лесно запалима течност.

Италианските ресторанти — в случай че не знаете — са пълни със свещи. Резервоарът полетя право към разкошен голям свещник. Избухна в пламъци като фойерверк. Повечето петрол се изсипа върху трола. Зеленика също се стовари върху него.

Беглецът я виждаше. В това нямаше съмнение. Хвърли се към нея през омразната светлина, свъсил вежди от болка и ужас. Щитът ѝ бе паднал. Магическите сили я бяха напуснали.

Зеленика се извиваше в лапите на трола, но безполезно. Пръстите му бяха с големината на банани, но далеч по-здрави. Без каквото и да било усилие хищникът изстискваше последния въздух от гърдния ѝ кош. Острите като игли нокти пробиваха твърдата материя на униформата ѝ. Всеки момент щяха да стигнат до тялото ѝ и това щеше да е краят.

Зеленика не можеше да разсъждава. В ресторанта цареше пълен хаос. Тролът скърцаше с бивни; мазната му паст зееше над каската на Зеленика. Тя долавяше зловонния му дъх през филтрите си. Усещаше и миризма на опърлена козина. Пламъците бяха плъзнали по гърба на трола.

Звярът размята зелен език и слюнката замъгли долната част на визьора ѝ. Визьорът! Това беше единственият ѝ шанс. Зеленика плъзна свободната си ръка към контролерите на шлема. Фаровете!



Ослепителна светлина! Тя освободи хлътналия бутон и осемстотин вата нефилтрирана светлина бликнаха от двойните прожектори над очите ѝ.

Тролът отстъпи назад и нададе пронизителен писък през зъби. Десетки чаши и бутилки се залюляха на местата си. Това дойде в повече на нещастния звяр. Уплашен, подпален, а сега и ослепен. Ужасът и болката си пробиха път до оскъдния мозък и му наредиха да се изключи. Тролът се подчини и се преви надве с почти комична тронавост. Зеленика се извъртя, за да избегне острия бивник.

Възцари се пълна тишина, като се изключи звънът на стъкло, пукането на опърлена кожа и дълго сдържаните въздишки. Фейта неуверено се изправи на крака. Множество очи я следяха — човешки очи. Виждаха я на сто процента. И всички тези човеци нямаше да я съзерцават дълго. Не беше в природата им. Накрая щяха да я задържат.

Тя вдигна ръце с дланите нагоре — жест на мир.

— Scusatemi tutti<sup>[2]</sup> — произнесе с лекота.

Италианците, любезни както винаги, отвърнаха, че няма защо.

Зеленика бавно бръкна в джоба си и извади малка сфера. Постави я на пода в средата на помещението.

— Guardate<sup>[3]</sup> — каза тя.

Собствениците се подчиниха и сведоха очи към малкото сребристо кълбо. То тиктакаше все по-бързо и по-бързо, почти като бомба със закъснител. Фейта се обърна с гръб към сферата. Три, две, едно...

Бум! Тряс! Всички като един изпаднаха в безсъзнание. Най-страшното, което можеше да се случи, бе четиридесетминутно главоболие. Зеленика въздъхна. Беше в безопасност. Поне засега. Тя затича към вратата и пусна резето. Никой не биваше нито да влиза, нито да излиза. Можеше, но през голямата дупка в стената. След това изля върху опърления трол цялото съдържание на ресторантския пожарогасител с надеждата, че леденостудената пяна няма да събуди спящия звяр.

Зеленика огледа бъркотията, която бе причинила. Нямаше две мнения: абсолютно безобразие. По-лошо, отколкото в Хамбург. Кореноплод щеше да я одере жива. Щеше да си мечтае за битки с тролове. Това бе краят на кариерата ѝ, но изведнъж ѝ стана безразлично. По-важно беше, че ребрата ѝ бяха натъртени, а долавяше

и началото на умопомрачително главоболие. Може би трябваше да си почине само за секунда, за да бъде готова да посрещне отряда по изтеглянето.

Дори не си направи труда да потърси стол. Просто остави краката ѝ да се огънат и се строполи върху шахматния линолеум на пода.

Да отвориш очи след сън и да видиш лицето на началника Кореноплод е истински кошмар. Клепачите на Зеленика се повдигнаха и в първия миг бе готова да се закълне, че в погледа насреща се четеше загриженост. Но скоро това изражение се смени с обичайния нездравословен гняв.

— Капитан Бодлива Зеленика! — изрева Кореноплод, без да дава пукната пара за главоболието ѝ. — В името на здравия разум ще ми обясните ли какво е станало тук?

Зеленика несигурно се изправи на крака.

— Аз... Това е... Имаше... — умът ѝ не можеше да роди нито едно цяло изречение.

— Вие пренебрегнахте пряка заповед. Казах ви да останете на позиция! Знаете, че е забранено да се влиза в човешка сграда без покана.

Зеленика тръсна глава, за да проясни зрението си.

— Поканиха ме. Едно дете викаше за помощ.

— Това може да се тълкува двояко, Бодлива Зеленика.

— Съществува прецедент, сър. Ефрейтор Дръвче срещу Държавата. Съдът постанови, че викът за помощ на жената, попаднала в капан, може да се тълкува като покана за влизане в сградата. Освен това и вие вече сте тук. Това означава, че също сте приели поканата.

— Хм — измънка недоверчиво Кореноплод. — Бих казал, че сте извадили късмет. Нещата можеха да се развият и по-зле.

Зеленика се огледа. Нещата можеха да се развият къде-къде по-зле. Заведението беше обърнато с главата надолу, човеците вътре бяха поне четиридесет. Те бяха в безсъзнание, а техниците прикачаха електроди за заличаване на паметта към слепоочията на всеки.

— Успяхме да прочистим терена, въпреки че половината град се изреди да хлопа по вратата.

— А дупката в стената?

Кореноплод се усмихна самодоволно.

— Вижте сама.

Зеленика вдигна поглед. От Изтеглянето бяха включили холограмна връзка в съществуващите електрически контакти и прожектираха цяла стена върху дупката. Холограмите бяха удобни за бързо закърпване, но не издържаха на по-обстоен поглед. Всеки, който се вгледаше отблизо, щеше да забележи, че кръпката леко прозира и че е абсолютно еднаква със съседната част от стената. Имаше две напълно еднакви паяжини и две репродукции на една и съща картина на Рембранд. Но хората в пицарията не бяха в състояние да разглеждат стените, а когато се събудеха, поражението щеше да бъде поправено от Телекинетичния отдел и цялото паранормално преживяване щеше да бъде заличено от паметта им.

Един офицер от Изтеглянето излезе от тоалетната.

— Началник!

— Да, сержант?

— Вътре има човек, сър. Мозъчната бъркалка не го е стигнала. Идва насам, сър. Веднага, сър!

— Покрийте се! — изрева Кореноплод. — Всички да вдигнат щитовете!

Зеленика опита. Наистина. Но щитът не излизаше. Магията ѝ я бе напуснала. От тоалетната се показа дете с натезали от сън клепахи. То вдигна пухкаво пръстче и посочи право към нея.

— Ciao, folletta<sup>[4]</sup> — каза момченцето, преди да се покатери в скута на баща си и да продължи своята дрямка.

Кореноплод навлезе обратно във видимия спектър. Беше — ако изобщо е възможно — още по-гневен отпреди.

— Какво е станало с щита ви, Бодлива Зеленика?

Феята преглътна.

— От стреса е, началник — изрече тя с надежда.

Кореноплод не се хвана.

— Излъгали сте ме, капитане. Магията ви изобщо не действа, нали?

Зеленика мълчаливо поклати глава.

— Откога не сте изпълнявали Ритуала?

Тя прехапа устни.

— Може би... от около... четири години, сър.

Кореноплод за малко да получи удар.

— Четири... четири години? Цяло чудо е, че сте оцелели досега! Направете го веднага. Още довечера! И повече не се мяркайте под земята без силите си. Излагате на опасност и себе си, и колегите си!

— Слушам, сър.

— Вземете чифт „Колибри“ от Изтеглянето и се поразходете над старата родина. Тази нощ има пълнолуние.

— Слушам, сър.

— И не се надявайте, че ще забравя за този провал. Ще говорим, след като се върнете.

— Слушам, сър. Много добре, сър.

Зеленика се обърна и понечи да тръгне, но Кореноплод се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— О, и още нещо, капитан Бодлива Зеленика...

— Да, сър?

Лицето на Кореноплод бе изгубило моравия си цвят и изразяваше някакво подобие на неудобство.

— Справили сте се добре в оказването на помощ. Можеше да стане по-лошо, много по-лошо.

Зеленика се усмихна зад визъора. Може би в края на краищата щеше да остане в Разузнаването.

— Благодаря, сър.

Кореноплод изсумтя и възвърна обичайния си моравочервен цвят.

— А сега да ви няма. И не се връщайте, преди да се възстановите напълно. Искам магията да бълва от ушите ви!

Зеленика въздъхна. Дотук бяха благодарностите.

— Слушам, сър. Тръгвам, сър.

---

[1] Помощ! (итал.) — Бел.прев. ↑

[2] Извинете ме всички (итал.). — Бел.прев. ↑

[3] Гледайте (итал.). — Бел.прев. ↑

[4] Здравей, фейо (итал.). — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА 4: ОТВЛИЧАНЕ

Основният проблем на Артемис беше свързан с намиране — как да намери гном. Те бяха потайно племе от Народа на феите, което живееше на света Бог знае от колко хилядолетия и въпреки това не бе оставило нито една фотография, нито един кадър на видеолента. Нито дори слух като този за чудовището Лох Нес. Не бяха особено общителни. А и се отличаваха с хитрост и съобразителност. Никой досега не бе успял да сложи ръка на златото им. Но и никой досега не бе държал в ръцете си Книгата. А загадките бяха така прости за отгатване, щом намериш ключа към тях.

Артемис беше повикал представителите на семейство Бътлър в кабинета си и сега им говореше, застанал зад ниска катедра.

— Съществуват ритуали, които всяка фея трябва да изпълнява, за да подновява магическите си сили — обясняваше той.

Бътлър и Джулиет кимаха, сякаш в разговора нямаше нищо необичайно.

Артемис прелисти своето копие на Книгата и подбра един пасаж.

*Земята е извор на силата ти,  
помни го и винаги благодари.  
От нея магическо семе вземи  
при стар дъб, луна и извити води.  
Магията после далеч зарови,  
подаръка тъй на земята върни.*

Артемис затвори текста.

— Виждате ли?

Бътлър и Джулиет продължиха да кимат, макар че лицата им изразяваха по-скоро недоумение.

Господарят им въздъхна.

— Гномът е обвързан с определени ритуали. Много специфични, бих казал. Можем да ги използваме, за да заловим един гном.

Джулиет вдигна ръка, макар да бе по-голяма от Артемис с четири години.

— Да?

— Ами, работата е там... — започна тя колебливо, като въртеше между пръстите си кичур руса коса — навик, който някои местни младежи намираха за крайно очарователен. — Артемис, има нещо, свързано с гномите...

Артемис се намръщи. Това беше лош знак.

— Какво имаш предвид, Джулиет?

— Ами, гномите. Знаеш, че не съществуват в реалния свят, нали?

Бътлър трепна. Вината беше изцяло негова. Така и не намери време да обясни на сестра си в какво се състои задачата им.

Артемис го изгледа с укор.

— Бътлър не е ли говорил с теб за това?

— Не. Трябваше ли?

— Да, със сигурност. Може би е помислил, че ще му се присмееш.

Бътлър се смути. Точно това си беше помислил. Джулиет бе единственият жив човек, който си позволяваше да му се присмива, при това неприлично често. Повечето го правеха веднъж. Не повтаряха.

Артемис се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Да приемем за удобство, че Народът на феите съществува и че аз не съм идиот, който дърдори безсмислици.

Бътлър кимна едва забележимо. Джулиет гледаше с недоверие.

— Много добре. Та, както казах, Народът трябва да изпълнява специален ритуал, за да подновява силите си. Съгласно моето тълкуване на текста те трябва да вземат семе от дъб, който расте край завой на река. И трябва да го направят при пълнолуние.

Очите на Бътлър светнаха.

— Значи, достатъчно е само да...

— Да прегледаме данните от сателитите за времето. Вече го направих. Не е за вярване, но не са останали толкова много стари дъбове, ако приемем, че дъбът трябва да е на повече от сто години. А като прибавим речния завой и пълнолунието, в тази страна има точно сто двадесет и девет места, които трябва да посетим.

Бътлър се усмихна. Трябваше да зложат капан. Сега Господарят говореше на своя език.

— Трябва да се подготвим за пристигането на нашия гост — каза Артемис и подаде на Джулиет лист хартия с формат А4, изписан на машина. — Налага се да направим някои промени в мазето. Погрижи се, Джулиет. Изпълни всичко съвсем точно, до последната буква.

— Да, Арти.

Артемис се намръщи, но съвсем леко. По причини, които не можеше да проумее, не се сърдеше много, когато Джулиет се обръщаше към него с галеното име, измислено от майка му.

Бътлър замислено се почеса по брадичката. Артемис забеляза жеста му.

— Въпрос ли имаш?

— Да, Артемис. Знахарката от град Хо Ши Мин...

Момчето кимна.

— Разбирам. Защо просто не отвлякохме нея?

— Да, сър.

— В „Алманах на Народа“ от Чи Лун, ръкопис от XVII век, намерен в изгубения град Ш’шамо, пише: „Ако фея пие вино с Калните създания — впрочем това сме ние, — тя умира завинаги за братята и сестрите си.“ Следователно не е сигурно, че онзи елф би струвал и една унция злато. Не, стари приятелю, ние имаме нужда от свежа кръв. Всичко ли е ясно?

Бътлър кимна.

— Добре. А сега ще се наложи да потърсите някои неща, които ще потрябват за нощните ни разходки.

Бътлър прегледа списъка: основна полева екипировка, няколко странни предмета, нищо прекалено смущаващо, освен...

— Слънчеви очила? Нощем?

Когато Артемис се усмихваше както сега, човек очакваше от венците му да изскочат вампирски зъби.

— Да, Бътлър. Слънчеви очила. Довери ми се.

И Бътлър му се довери. Напълно.

Зеленика включи нагревателната бобина в костюма си и се издигна на 4000 метра височина. Крилата „Колибри“ бяха връх на

технологията. На индикатора на батериите светеха четири червени линии — повече от достатъчно за бърза разходка над родната Европа и Британските острови. Разбира се, правилникът изискваше по възможност винаги да се лети над вода, но Зеленика не можеше да устои на изкушението да рита снежните шапки от най-високите планински върхове по пътя си.

Костюмът я предпазваше от най-вредните елементи във въздуха, но въпреки това студът проникваше през него чак до костите ѝ. На тази височина луната изглеждаше огромна и кратерите по повърхността ѝ се виждаха съвсем ясно. Тази нощ тя бе идеално кръгла. Магическата пълна луна. Имиграционните служби сега бяха претоварени от работа, защото хиляди феи изпитваха неудържимо желание да излязат на повърхността. Голяма част от тях щяха да успеят и вероятно щяха да причинят големи поразии със своите гуляи. Земната мантия изобилстваше от нелегални тунели към повърхността и за полицията беше невъзможно да ги опази всичките.

Зеленика прелетя над италианското крайбрежие до Монако, а оттам прекоси Алпите в посока към Франция. Обожаваше да лети, като всички феи. В Книгата се казваше, че някога те са имали собствени крила, но в хода на еволюцията са ги изгубили. Все пак някои още притежаваха способността да летят. Една теория предполагаше, че Народът е произлязъл от летящи динозаври, по всяка вероятност птеродактили. Имаше големи сходства в структурата на горната част на скелета. Тази теория даваше обяснение за малкия костен израстък върху лопатките.

Зеленика се забавляваше от мисълта да посети Дисниленд в Париж. Гноморазузнаването беше изпратило там няколко свои агенти под прикритие. Повечето от тях работеха в къщичката на Снежанка. Това бе едно от малкото места на земята, където Народът можеше да остане незабелязан. Но ако някой турист я заснемеше и снимката попаднеше в Интернет, Кореноплод щеше със сигурност да ѝ отнеме значката. С въздишка на съжаление Зеленика прелетя над дъжда от цветни фойерверки.

Когато стигна до Ламанша, Зеленика полетя ниско над белогривите вълни. Подвикна на делфините, те излязоха на повърхността и започнаха да скачат над водата, като се стараеха да не изостават от нея. Тя видя замърсените води, обезцветените им до бяло



кожи и червените язви по гърбовете, причинени от замърсяването. И макар че се усмихваше, сърцето ѝ се късаше. Калните създания имаха много прегрешения и трябваше да отговарят за тях.

Най-накрая брегът се появи пред нея. Старата родина. Ейриу — земята, където бе започнало времето. Най-магическото място на планетата. Точно тук преди 10 000 години древният народ на феите Де Данан се беше бил срещу демона Фоморианс и с магическите си сили бе издълбал легендарната Блатна пътека на Гигантите. Тук се издигаше Лиа Файл — скалата, белязала центъра на Вселената, където в далечни времена коронясваха кралете на феите, а по-късно и човешкия крал Ард Ри. И пак тук, за съжаление, Калните създания влизаха в най-тесен контакт с магията, в резултат на което в тази страна имаше най-много случаи на разкрити феи. За щастие, по-голямата част от населението на земята смяташе ирландците за луди — теория, за чието опровергаване самите ирландци не правеха нищо. По някаква причина си бяха наумили, че всяка фея носи със себе си гърне злато, с което не се разделя. Вярно бе, че Гноморазузнаването разполагаше с фонд за откупи поради големите рискове на професията, но никой човек досега не бе получил нищо от него. Това обаче не пречеше на повечето ирландци винаги когато зърнат дъга, да дебнат наоколо с надеждата, че ще ударят джакпота на феите.

Но въпреки всичко ако имаше човеци, към които Народът да изпитваше симпатия, това бяха ирландците. Това може би се дължеше на тяхната ексцентричност, а може би на склонността им към *stair*<sup>[1]</sup>, както те го наричаха. А ако между Народа и хората съществуваше роднинска връзка, както твърдеше друга теория, тя се бе зародила на остров Емералд.

Зеленика натисна едно копче и на локатора върху китката ѝ се появи карта. Тя я настрои на режим търсене на магически точки. Очевидно най-подходяща бе Тара, недалеч от Лиа Файл, но в нощ като тази всяка фея с виза за земната повърхност по традиция би предпочела да обиколи светите места, така че най-добре беше Тара да се пропусне.

Имаше и още едно място наблизо, почти на самото югоизточно крайбрежие. Беше леснодостъпно от въздуха, същевременно отдалечено и рядко посещавано от местните жители. Зеленика намали скоростта и се спусна на осемдесет метра височина. Прелетя над

горичка от наежени вечнозелени дървета и излезе на поляна, огряна от лунна светлина. Край нея блестеше сребрилата ивица на река и точно там, където водите правеха рязък завой, гордо се издигаше дъб.

С помощта на локатора Зеленика проучи местността за форми на живот. След като прецени, че кравата, която пасеше през две поляни от там, не представлява заплаха за нея, тя угаси двигателите и се приземи в подножието на вековното дърво.

Четири месеца чакане. Дори опитният професионалист Бътлър започваше да изпитва ужас от дългите влажни нощи, пълни с досадни насекоми. За щастие, не всяка нощ имаше пълнолуние.

Винаги се случваше едно и също. Те се свиваха в своята палатка, облицована с фолио, и седяха в пълно мълчание. Бътлър току проверяваше екипировката си, докато Артемис се взираше, без да мига, през окуляра на далекогледа. В такива моменти природата му се струваше оглушителна с невъзмутимата си тишина. Бътлър изпитваше непреодолимо желание да подсвирне с уста, да завърже разговор — каквото и да е, само и само да наруши тази свръхестествена тишина. Но Артемис бе напълно съсредоточен в заниманието си. Не би позволил някой да го разсейва или да нарушава концентрацията му. Това беше сериозна работа.

Тази вечер бяха на югоизточното крайбрежие. Най-отдалечената точка. Бътлър беше принуден да направи три курса с джипа, за да достави цялото оборудване. Трябваше да прекоси хълмиста местност, блато и две ливади. Обувките и панталоните му бяха съсипани. А сега трябваше да седи в тясната палатка и през дъното на панталоните му да се процежда застояла вода. Артемис се бе изхитрил някак да остане чист и сух.

Палатката се отличаваше с изобретателен дизайн и вече беше привлякла интереса на някои производители — предимно военни представители, — които желяеха да закупят правата за производство; но Артемис бе решил да продаде патента на международна компания за спортни артикули. Тя беше направена от гъвкав фолиев полимер, опънат върху скелет от фибростъкло с множество еластични връзки. Фолиото наподобяваше онова, което се използваше от НАСА: задържаше топлината вътре и в същото време предпазваше

камуфлажната външна повърхност от прегряване. В резултат на това живите същества, чувствителни към топлина, не можеха да доловят присъствието им. Еластичните връзки позволяваха конструкцията да се движи леко, почти като течност, и да запълва всяка неравност или вдлъбнатина, в която попадне. Можеше да служи като удобно място за подслон и наблюдателен пункт. Достатъчно беше чувалът да се постави върху дупка или падина и да се дръпне въженцето.

Но и с всичката съобразителност на света не можеше да се изобрети средство за разведряване на настроението в палатката. Нещо тревожеше Артемис. Това личеше от паяжината от преждевременни бръчки, увиснала в угълчетата на тъмносините му очи.

След няколко нощи безплодно наблюдение Бътлър събра достатъчно смелост, за да попита:

— Артемис — започна той колебливо, — знам, че не е моя работа, но виждам, че нещо не е наред. И ако по някакъв начин мога да помогна...

Артемис помълча няколко секунди. И в тези кратки секунди прислужникът видя пред себе си лицето на малко момче. Момчето, което господарят му трябваше да бъде.

— Заради майка ми е, Бътлър. Започвам да се питам дали изобщо...

Тогава светлинният индикатор за присъствие светна червено.

Зеленика окачи крилата на един нисък клон и свали каската си, за да могат ушите ѝ да подишат малко въздух. Елфите трябваше да внимават с ушите си — след няколко часа в каската кожата им започваше да се лющи. Тя помасажира връхчетата им. Там кожата не бе изсъхнала. Това се дължеше на ежедневния ѝ овлажняващ режим. Зеленика не беше като някои офицери мъже. Когато сваляха каските си, създаваше се впечатлението, че е завалял сняг.

Тя поспря за миг, за да се наслади на гледката. Ирландия несъмнено бе живописна страна. Дори Калните създания не бяха успели да я съсипят. Поне засега... Може би им трябваше още век-два. Реката се виеше като сребриста змия, водите съскаха в каменното си легло. Дъбът шумеше отгоре и клоните му се полюшваха в прегръдката на бриза.

Но сега бе време за работа. След като привършеше, Зеленика щеше да има цяла нощ на разположение, за да се прави на турист. Семе. Трябваше ѝ семе. Тя се наведе към земята и разчисти пръстта от сухите листа и клонки. Пръстите ѝ напипаха гладък жълд. Нататък беше лесно: трябваше само да го посади на друго място и силите ѝ щяха да се върнат.

Бътлър погледна портативния радар. Намали звука, за да не може уредът да издаде местоположението им. Червената стрелка се движеше по скалата с мъчителна летаргия и изведнъж... Хоп!

До дървото стоеше фигура. Твърде малка за възрастен човек, но със странни пропорции за дете. Той се обърна към Артемис и вдигна палци. Може би бяха намерили това, което търсеха.

Артемис кимна и намести огледалните слънчеви очила на очите си. Бътлър тръгна след него. Свали капачето от визъора за нощно виждане на пушката си. Това беше ловна пушка със стрели, но не бе обикновена. Беше изработена по поръчка за някакъв кенийски ловец на слонове и притежаваше далекобойност и огневи способности като на „Калашников“. Бътлър се бе сдобил с нея чрез един правителствен служител след екзекуцията на браконьера.

Те се движеха в нощта, без да говорят. Не им беше трудно след толкова нощи мълчаливо очакване. Малката фигурка пред тях откачи някакво приспособление от раменете си и свали кръглата си каска. Показа се глава, която определено не беше човешка. Бътлър намота ремъка на пушката около китката си и пъкна приклада под мишница. Включи визъора и на гърба на фигурката се появи червена точка. Артемис кимна и икономът натисна спусъка.

Въпреки че шансовете за успех бяха милион на едно, точно в този миг създаването се наведе ниско към земята.

Нещо изсвистя над главата на Зеленика и проблесна в тъмното. Тя имаше достатъчно опит в бойни мисии, за да осъзнае, че по нея се стреля. Незабавно се сви на кълбо, за да намали целта до минимум.

Търкулна се към ствола на дървото, за да се скрие, и извади пистолета си. Умът ѝ трескаво обмисляше възможностите. Кой би

могъл да стреля по нея и защо?

Нещо се спотайваше до дървото. Беше горе-долу с размерите на канара, но далеч по-подвижно.

— Хубава ютия — каза нещото и стисна ръката ѝ с пистолета в юмрука си, голям колкото ряпа.

За част от секундата Зеленика успя да измъкне пръстите си, преди огромното същество да ги е натрошило като сурови спагети.

— Дали не бихте се съгласили да се предадете без съпротива? — обади се невъзмутим глас зад гърба ѝ.

Тя се обърна и сви ръце в лактите, готова да се бие.

— Не — мелодраматично въздъхна непознатото момче. — По всичко личи, че нямате такова намерение.

Зеленика положи всички усилия да гледа храбро.

— Назад, човече. Не знаеш с кого си имаш работа.

Момчето се изсмя.

— Фейо, струва ми се, че ти не си наясно с фактите.

„Фейо“? Той знаеше, че тя е фея.

— Притежавам магически сили. Мога да превърна и теб, и горилата ти в свинска тор.

Момчето направи крачка към нея.

— Смели думи, госпожице. Но въпреки това неверни. Ако притежавахте магически сили, както твърдите, несъмнено досега да сте ги използвали. Не. Подозирам, че доста сте позакъснели с Ритуала и сега сте тук, за да възстановите силите си.

Зеленика остана поразена. Пред нея стоеше човешко същество, което най-небрежно говореше за светите тайнства. Това бе чудовищно. Катастрофално. Би могло да сложи край на многовековния мир. Ако хората научеха за съществуването на феината субкултура, войната между двата вида беше само въпрос на време. Тя трябваше да направи нещо, а в арсенала ѝ бе останало едно-единствено оръжие.

Хипнозата е най-нисщата форма на магията и изисква съвсем малко сила. Дори някои човеци притежават дарбата да хипнотизират. И най-омаломощената фея е в състояние да приспи изцяло съзнанието на който и да било човек.

Зеленика изцеди последната капка магическа сила от долната част на черепа си.

— Човече — заговори тя и гласът ѝ изведнъж зазвуча гърлено, — волята ти ми принадлежи.

Артемис се усмихна. Беше в безопасност зад огледалните стъкла на слънчевите си очила.

— Съмнявам се — отвърна той и кимна.

Зеленика усети как една стрела прободете твърдата материя на костюма ѝ и сместа от кураре и успокоително на базата на сукцинилхолин хлорид се разля в рамото ѝ. Светът наоколо изведнъж се превърна в разноцветни мехури и се разсея. И колкото и да се опитваше, феята не можеше да формулира в ума си никакви мисли освен една. А тя беше: откъде знаеха? Мисълта се завъртя като спирала в главата ѝ и Зеленика изгуби съзнание. Откъде знаеха? Откъде знаеха? Откъде...

Артемис видя болката в очите на дребното създание, когато стрелата се заби в тялото му. И за миг го обзе лошо предчувствие. Жена. Не беше очаквал това. Жена като Джулиет или като майка му. След малко този миг си отиде и той отново възвърна престъпната си същност.

— Добър изстрел — каза, наведе се и огледа своя пленник. Определено беше момиче. При това хубаво. По свой характерен начин.

— Сър!

— Ъ-хъ.

Бътлър сочеше каската на създанието. Лежеше на земята сред сухи листа, там, където феята я беше изпуснала. От горната ѝ част се разнасяше бръмчене.

Артемис вдигна приспособлението, като го държеше за ремъците, и го огледа в търсене на източника на звука.

— А, ето какво било.

Той измъкна видеокамерата от улея, в който беше поставена, като внимаваше обективът да не гледа към него.

— Феина техника. Впечатляващо — промърмори момчето и извади батерията. Камерата избръмча и заглъхна.

— Ядрено хранване, ако не греша. Трябва да внимаваме. Не бива да подценяваме противниците си.

Бътлър кимна и напъха пленничката в голяма вълнена торба. Още багаж за пренасяне през двете ливади, блатото и хълмовете.

---

[1] Craic (ирл.) — означава веселба, развлечение, забавление, шеги. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА 5: ИЗЧЕЗНАЛ ПО ВРЕМЕ НА АКЦИЯ

Началникът Кореноплод седеше в совалката и пушеше особено нездравословна гъбена пура. Няколко души от отряда по изтеглянето за малко да се задушат. Дори смрадта от окования трол изглеждаше поносима в сравнение с това. Разбира се, никой не казваше нищо, защото шефът беше по-чувствителен от гноен цирей на задника.

От друга страна, Вихрогон обожаваше да се заяжда с началника.

— Дотук с гранясалите евтини пури, началник! — изцвили той, още щом Кореноплод влезе в отдел „Операции“. — Компютрите не обичат дима!

Началникът се намръщи, убеден, че Вихрогон си измисля. Въпреки това не беше готов да рискува компютърна повреда насред провеждането на важна операция, затова угаси пурата си в чашата кафе на случайно минаващ гном.

— А сега, Вихрогоне, кажи какво толкова спешно има. И дано този път си струва труда!

Кентавърът имаше склонността силно да преувеличава. Веднъж беше ходил до Второ управление по сигурността, защото човешките му сателитни станции не работеха.

— Струва си и още как — увери го Вихрогон. — Но по-добре да не си струваше. Лоша работа!

Кореноплод усети как язвата в стомаха му започва да клокочи като лава във вулкан.

— Много ли е лоша?

Вихрогон превключи на Евросат-Ирландия.

— Изгубихме връзка с капитан Бодлива Зеленика.

— Защо ли не съм изненадан? — изрева Кореноплод и зарови лице в ръцете си.

— Поддържахме контакт през целия й път над Алпите.

— Алпите? Пътувала е по суша?

Вихрогон кимна.

— Знам, че е против правилника. Но всички го правят.



Началникът неохотно се съгласи. Кой би устоял на такава гледка? Като млад полицаи и той бе изтърпял дисциплинарно наказание за същото нарушение.

— Добре. Продължавай. Кога я загубихме?

Вихрогон отвори прозорец на екрана.

— Това е заснетият материал от камерата в каската на Зеленика. Тук сме над Дисниленд Париж...

Кентавърът натисна копчето за превъртане напред.

— Ето ги делфините, така, така. Ирландското крайбрежие. Нищо тревожно. Вижте, локаторът ѝ влиза в кадър. Капитан Бодлива Зеленика оглежда местността за магически точки. Точка петдесет и седем свети червено, затова се насочва натам.

— Защо не е избрала Тара?

Вихрогон изсумтя.

— Тара? Всички хипита от северното полукълбо ходят да се веселят край Лиа Файл на пълнолуние. От толкова щитове мястото изглежда като залято с вода.

— Добре — скръцна със зъби Кореноплод. — Давай по същество, ако обичаш.

— Разбрах. Слушайте сега — Вихрогон превъртя още няколко минути от записа. — Ето. Тук е интересно... Хубаво плавно кацане, откача крилата. Сваля каската.

— Пак нарушава правилника — намеси се Кореноплод. — „Категорично се забранява на офицера да сваля...“

— „Категорично се забранява на офицера да сваля каската си над земята, освен в случаите, когато същата е дефектна“ — довърши Вихрогон. — Да, началник, всички знаем какво гласи правилникът. Но няма искате да кажете, че никога не сте поемали глътка въздух след няколко часа летене в небето?

— Не — призна Кореноплод. — А ти какъв си ѝ — адвокат? Говори по същество!

Вихрогон закри лицето си с ръка и се подсмихна. Да вдига кръвното на Кореноплод беше едно от малкото забавни неща в работата. Никой друг не се осмеляваше да го прави. Това бе така, защото всички други бяха заменими. Но не и Вихрогон. Той лично бе изградил цялата система, като бе започнал от нищо, и опита се

някой друг да бръкне в нея, скрит вирус щеше да я направи на пух и прах.

— Добре, по същество. Ето. Гледайте. Изведнъж Зеленика пуска каската на земята. Сигурно е паднала с оптиката надолу, защото нямаме картина. Все пак още получаваме звук, затова ще го усиля.

Вихрогон увеличи аудиосигнала, като го изчисти от фоновите шумове.

— Не е с най-добро качество. Микрофонът е в камерата. Така че и той е обърнат към земята.

„Хубава ютия“ — произнесе нечий глас. Определено човешки. Освен това плътен, което в повечето случаи означаваше, че говорещият е едър екземпляр.

Кореноплод повдигна вежди.

— „Ютия“?

— Жаргонна дума за пистолет.

— А-ха.

В този миг осъзна значението на това просто пояснение и се стресна.

— Извадила е оръжието си!

— Почакайте. Нататък става по-лошо.

„Дали не бихте се съгласили да се предадете без съпротива?“ — обади се втори глас. Това накара началника да потръпне. „Не — продължи гласът. — По всичко личи, че нямате такова намерение“.

— Лошо — каза Кореноплод с необичайно бледо лице. — Прилича ми на капан. Тези двама разбойници са я чакали. Как е възможно?

Тогава се чу гласът на Зеленика — твърде рязък, типичен за фея, изпаднала в опасна ситуация. Началникът въздъхна. Поне беше жива, въпреки че в по-нататъшната размяна на реплики се изясниха и други неприятни неща. Вторият човек демонстрираше необикновени познания в областта на феините обичаи.

— Той знае за Ритуала!

— А тук следва най-лошото.

Челюстта на Кореноплод увисна.

— По-лошо от това?

Отново зазвуча гласът на Зеленика. Този път се опитваше да хипнотизира противниците си.

— Е, сега ще се справи с тях — злорадо отбеляза началникът.

Но по всичко личеше, че не бе станало така. Хипнозата не просто не действаше, но тайнствената двойка като че ли я намираще за забавна.

— Това е всичко, което имаме от Зеленика — заключи Вихрогон.  
— Едното от Калните създания разглежда камерата и после изгубваме връзка.

Кореноплод потърка местата около очните си кладенчета.

— Няма много неща, за които да се уловим. Липсва картина, дори име. Не можем да знаем със стопроцентова сигурност как са се развили събитията и дали си струва да вдигаме тревога.

— Доказателства ли искате? — попита Вихрогон, като превърташе лентата със записа. — Ще ви дам доказателства.

Той пусна наличния видеоматериал.

— Гледайте тук. Ще го пусна на забавен ход. Един кадър в секунда.

Кореноплод се приближи към екрана на достатъчно разстояние, за да вижда пикселите.

— Капитан Бодлива Зеленика каца. Сваля каската си. Навежда се, вероятно за да си вземе жълъд, и... ето тук!

Вихрогон натисна копчето за пауза и стопира кадъра.

— Виждате ли нещо необичайно?

Началникът усети как язвата му кипи неудържимо. Нещо се беше появило в горния десен ъгъл на кадъра. На пръв поглед приличаше на сноп светлина, но откъде идваше тя или в какво се отразяваше?

— Можеш ли да увеличиш това?

— Няма проблем.

Вихрогон маркира съответното място и даде 400 процента увеличение. Светлото петно изпълни екрана.

— О, не! — възкликна Кореноплод.

На екрана пред тях в стопирания кадър се виждаше упойваща стрела. Нямахше съмнение. Капитан Бодлива Зеленика бе изчезнала по време на акция. По всяка вероятност беше мъртва, а в най-добрия случай взета в плен от враждебна сила.

— Дано поне локаторът е още у нея.

— Така е. Дава ясен сигнал. Движат се на север с около осемдесет хвърлея в час.

Кореноплод помълча малко. Обмисляше стратегията си.

— Дай сигнал за бойна тревога, вдигни хората от Изтеглянето и ги докарай тук. Подготви ги за десант на повърхността. Искан пълна тактическа разработка и двама-трима техници. Ти също ще ми трябваш, Вихрогоне. Може би ще се наложи да спираме времето.

— Слушам, началник. Искате ли да включа и Разузнаването?

Кореноплод кимна.

— Добре би било.

— Ще повикам капитан Жилка. Той е агент номер едно.

— А, не — отсече началникът. — За такава работа ще ни трябва най-добрият. А това съм аз. Лично ще се включа в операцията.

Вихрогон така се стъписа, че не можа да измисли достатъчно остроумен отговор.

— Вие... Та вие сте...

— Да, Вихрогоне. Не се учудвай толкова. Аз имам повече успешни разузнавателни операции от всеки друг офицер в историята. А освен това съм преминал основната част от подготовката си в Ирландия. Още в онези времена, когато ходехме с високи шапки и тояги.

— Да, но това е било преди петстотин години. А сега вече не сте млад като пролетна пъпка, да не използвам друг израз...

Кореноплод се усмихна зловещо.

— Не се тревожи, Вихрогоне. Все още съм в разцвета на силите си, а и възрастта може да се навакса с добро оръжие. А сега ми пригответи кабина. Потеглям със следващия тласък.

Вихрогон направи каквото му бе наредено без повече остроумни забележки. Когато зърнеха тази искра в очите на началника, всички се подчиняваха и си затваряха устата. Но имаше и друга причина за мълчаливото подчинение на Вихрогон. Внезапно осъзна, че Зеленика може да се намира в сериозна опасност. Кентаврите не завързват много приятелства и Вихрогон се тревожеше, че може да загуби един от малкото си приятели.

Артемис беше очаквал да се сблъска с някои технически нововъведения, но не и да попадне на скъпоценна находка като феиния хардуер, който разглеждаше, докато пътуваха в колата.

— Забележително — промърмори той. — Можем още сега да изоставим мисията и да направим цяло състояние от патенти.

Артемис прокара ръчен скенер по приспособлението на китката на спящата фея. След това въведе феините символи в своята преводаческа програма.

— Това е някакъв вид локатор. Нищо чудно сега приятелчетата на този елф да ни проследяват.

Бътлър преглътна.

— В момента ли, сър?

— Така изглежда. Или поне да проследяват локатора...

Изведнъж Артемис млъкна и започна да гледа разсеяно. Очевидно мозъкът му работеше трескаво.

— Бътлър!

Икономът усети как пулсът му се учестява. Познаваше този тон. Господарят му кроеше нещо.

— Да, Артемис?

— Онзи японски китоловен кораб, който пристанищните власти заловиха, още ли е вързан на доковете?

Бътлър кимна.

— Да, предполагам.

Артемис нави ремъка на локатора на показалеца си.

— Добре. Карай натам. Смятам, че е време да дадем на нашите малки приятели да разберат с кого точно си имат работа.

Кореноплод подпечата връщането си на терен със забележителна скорост — много необичайно за офицер от такъв ранг. Обикновено това отнемаше месеци, през които трябваше да се проведат няколко убийствено скучни съвещания, за да се одобри молбата за включване в разузнавателния отряд. За щастие, Кореноплод имаше известно влияние като началник.

Приятно му беше да облече отново полевата униформа и дори съумя да убеди себе си, че анцугът не му е отеснял с годините. Реши, че изглежда по-едър заради цялото ново снаряжение, което бяха наблъскали в костюма. Кореноплод нямаше време да изучава сложни приспособления. Единственото, което го интересуваше, бяха крилата на гърба му и трицевният бластер с водно охлаждане и няколко режима

на работа, който висеше на хълбока му — най-мощният пистолет под земната повърхност. Разбира се, беше малко остарял, но с него Кореноплод бе участвал в десетки битки и сега с помощта му отново се чувстваше като млад офицер.

Най-близката шахта до позицията на Зеленика бе П1: Тара. Не беше идеалното място за провеждане на секретна операция, но тъй като им бяха останали само два лунни часа, нямаше време за наземни разходки. Ако изобщо имаше възможност да се справят с цялата тази каша преди изгрев-слънце, бързината на действие беше от съществено значение. Кореноплод и екипът му окупираха совалката на П1, като изгониха оттам туристическа група, която беше чакала на опашка две години.

— Безделници! — озъби се той на екскурзоводката на групата. — Аз няма да спра дотук! Ще забраня всички туристически полети, докато не овладеем кризисната ситуация.

— И кога приблизително ще стане това? — изписка разгневеното джудже екскурзоводка и размаха някакъв бележник, сякаш се готвеше да пише жалба.

Кореноплод изплю угарката от пурата си и безмилостно я размаза с тока на обувката си. Символиката на това действие беше напълно очевидна.

— Шахтите ще бъдат отворени тогава, когато аз реша — изрева той. — И ако вие с крецящия си костюм не се махнете от пътя ми, ще ви отнема лиценза на туроператор и ще ви тикна в ареста за възпрепятстване работата на полицията.

Екскурзоводката наведе глава и се върна обратно на опашката, като съжали, че униформата ѝ е с такъв яркорозов цвят.

Вихрогон чакаше в кабината. Въпреки че моментът изискваше да бъде сериозен, той не можа да се сдържи и изцвили присмехулно при вида на Кореноплод. Униформеният анцуг беше плътно прилепнал по тялото на началника и ясно очертаваше големия му корем.

— Убеден ли сте в решението си, началник? Обикновено пускаме в кабината само по един пътник.

— Какво искаш да кажеш? — изсъска Кореноплод. — Аз съм сам...

В този миг улови многозначителния поглед на Вихрогон към корема му.

— О! Ха-ха! Много смешно. Дръж се прилично, Вихрогоне. Както знаеш, не съм изгубил правомощията си.

Но заплахата беше несериозна и двамата го знаеха. Вихрогон не само бе създал системата за комуникации, но беше и пионер в областта на предсказването на тласъците. Без него човешката техника лесно щеше да помете цялото феино племе.

Кореноплод се привърза с ремъците към седалката в кабината. Тя бе като за началник — не половинвековна антика, а нова-новеничка, направо от линията за монтаж. Беше сребриста и лъскава, снабдена с новите назъбени вертикални стабилизатори, които автоматично се нагаждаха към магмените потоци. Разбира се, автор на нововъведението беше Вихрогон. От около век насам неговите проекти на кабинни залагаха на футуристични решения — с много неон и гума. Напоследък обаче тежненятия му бяха станали по-ретроспективни и модерните приспособления бяха отстъпили място на ореховите плоскости и кожените тапицерии. Кореноплод намери този антикварен декор за необикновено успокояващ.

Той обхвана с пръсти лостовете за управление и изведнъж осъзна колко време беше минало, откакто за последен път бе „летял с експреса“. Вихрогон долови тревогата му.

— Не се безпокойте, шефе — каза кентавърът без обичайната цинична нотка в гласа си. — То е като да яздиш еднорог. Не се забравя.

Кореноплод изсумтя недоверчиво.

— Да потегляме — промърмори той. — По-бързо, преди да съм размислил.

Вихрогон издърпа вратата, докато смукателният обръч се затвори и запечата изхода с пневматично съскане. Зад кварцовото стъкло лицето на Кореноплод придоби зелен оттенък. Началникът вече не изглеждаше толкова уплашен. Всъщност тъкмо обратното.

По пътя Артемис се зае да разглобява феиния локатор. Нямаше нищо лошо в това да промени някои параметри, без да поврежда механизмите. Техническите средства определено бяха несъвместими. Представете си някой да прави сърдечна операция с ковашки чук.

Първият проблем беше да се отвори проклетото нещо. Главичките на винтовете не се поддаваха нито на комбинирана

отвертка, нито на отвертки „Филипс“. Дори в скъпия комплект ключове „Алън“ на Артемис не се намери подходящ инструмент за мъничките прорези. „Мисли авангардно — каза си той. — Мисли за модерни технологии.“

След няколко секунди мълчаливо съзерцание го осени идея. Магнитни болтове. Беше съвсем очевидно. Но как да създаде въртящо се магнитно поле на задната седалка на автомобил? Невъзможно. Единственото, което можеше да направи, беше да върти винтовете ръчно с помощта на обикновен магнит.

Артемис извади малкия магнит от мястото му в кутията с инструменти и доближи последователно двата му края към тънките винтчета. Отрицателният полюс ги накара леко да помръднат. Беше достатъчно, за да може да ги захване с най-тънките остри клещи, и скоро локаторът бе разглобен.

Проводниците бяха миниатюрни. Нямахте и следа от запояване. Вероятно използваша друго средство за свързване. Може би ако имаше достатъчно време, щеше да разгадае принципите на това приспособление, но сега трябваше да импровизира. Налагаше се да разчита на немарливостта на другите. И ако феите поне малко приличаха на хората, щяха да видят онова, което им се искаше да видят.

Артемис обърна локатора към светлината. Беше прозрачен. Малко поляризиран, но все пак прозираше достатъчно. Той избути встрани тънките лъскави жички и постави в празното пространство камера с размерите на копче. Закрепи миниатюрния предавател с капка силикон. Недодялано, но ефективно. Поне Артемис така се надяваше.

Магнитните винтчета отказваха да влязат обратно в дупчиците, и тъй като нямаше подръка подходящ инструмент, той беше принуден да залепи и тях. Получи се грозно, но трябваше да свърши работа, при положение че локаторът не се разглежда отблизо. А ако някой забележеше? Е, Артемис щеше да изгуби едно предимство, на което и без това не бе разчитал.

Влязоха в града и Бътлър свали високите щанги.

— Наближаваме доковете, Артемис — каза той през рамо. — Наблизо трябва да има служба „Митници и акцизи“.

Артемис кимна. Имаше право. Пристанището беше оживен канал за нелегална дейност. Близо петдесет процента от контрабандата



влизаше в страната някъде в тази отсечка от половин миля.

— Тогава ще отвлечем вниманието, Бътлър. Трябват ни две минути, не повече.

Икономът кимна замислен.

— Както обикновено ли?

— Да, защо не? Избий си някой зъб... Или по-добре недей.

Артемис примигна. Това беше втората му шега за последните няколко часа. И първата, произнесена на глас. Трябваше да бъде предпазлив. Сега не беше време за шеги.

Докерите си свиваха цигари. Не беше лесно, когато човек имаше пръсти като оловни решетки, но те се справяха някак. А и дори няколко кафяви парченца тютюн да паднат на грапавите плочки, какво от това? Пакетите идваха направо с картони от един дребничък човек, който не прибавяше държавните такси към цената.

Бътлър се приближи към тях. Периферията на фуражката хвърляше сянка върху очите му.

— Студена вечер — каза той на събралата се групичка.

Никой не отговори. Полицайте приемаха всякакъв облик.

Едрият непознат упорито продължи:

— Дори работата е по-приятна от стоенето на студа в такава вечер.

Един от работниците, малко по-лековерен от останалите, не се съдържа и кимна в знак на съгласие. Съседът му го смушка в ребрата.

— Все пак — продължаваше непознатият — не вярвам женчовци като вас да ги бива в работата.

Отговор отново не последва. Но този път причината беше, че докерите бяха зяпнали в почуда.

— Да, жалка гледка сте, доста жалка — небрежно каза Бътлър. — О, изобщо не се съмнявам, че през гладните години сте могли да минете за мъже. Но по днешните стандарти сте само шайка слабаци в работни блузи.

— А-р-р-р — изръмжа един от докерите. Нищо повече не можа да каже.

Бътлър повдигна вежди.

— „А-р-р-р“? Смешно и нечленоразделно. Страхотна комбинация! Майките ви сигурно много се гордеят с вас.

Непознатият беше преминал границата. Бе споменал майките им. Сега нямаше начин да отърве боя, въпреки че очевидно не беше добре с главата. Макар и да имаше богат речник за глупак.

Мъжете изплюха цигарите и бавно застанаха в полукръг. Бяха шестима срещу един. Все пак човек можеше да ги съжали. Бътлър не беше приключил.

— А сега, преди да пристъпим към действие, дами, нека се разберем: без драскане, плюене и тичане при мама.

Това беше капката, от която чашата преля. Мъжете изръмжаха и скочиха като един. Ако бяха обърнали внимание на противника си в последния миг, преди да нападнат, може би щяха да забележат, че е преместил центъра на тежестта си, за да застане по-стабилно. Щяха да видят също, че ръцете му, извадени от джобовете, са с размерите и приблизително с формата на лопати. Но никой не обръщаше внимание на Бътлър — всички бяха твърде заети с това да се споглеждат с другарите си, за да се уверят, че не са сами в нападението.

Най-важното в отвличането на вниманието е, че трябва да се отвлече вниманието. С нещо впечатляващо. Крещящо. Съвсем не в стила на Бътлър. Той би предпочел да обезвреди тези господа от 500 метра разстояние с пушка, заредена с упойващи стрели. Ако това е невъзможно, ако контактът е абсолютно наложителен, икономът би заложил на няколко удара с палец по нервното окончание в основата на врата — безшумно като шепот. Но целта на заниманието беше друга.

И така, Бътлър тръгна срещу цялата си подготовка — крещеше като демон и използваше най-вулгарните бойни похвати. Все пак колкото и вулгарни да бяха, не можеше да се каже, че са неефективни. Може би монах от Шао Лин би предугадил някои от най-преувеличените му движения, но тези мъже не бяха добре тренирани противници. В интерес на истината, дори не бяха напълно трезви.

Бътлър събори първия с широк замах. На други двама удари главите като в анимационните филми. Четвъртият, за голям срам на иконома, беше повален със силен ритник. Но най-зрелищните хватки бяха запазени за последните двама. Бътлър се търкулна по гръб, улови ги за яките на работническите куртки и ги хвърли във водите на

Дъблинското пристанище. Последва силен плясък, множество вопли. Отлично.

От тъмната сянка зад един товарен контейнер изникнаха два фара и на кея изскочи държавен автомобил. Както се очакваше, пристигна екип от служба „Митници и акцизи“. Бътлър се усмихна с мрачно задоволство и се скри зад ъгъла. Когато агентите показаха значките си и започнаха да разпитват, от него вече нямаше и следа. Не че въпросите им можеха да дадат резултат. „Як като бик“ едва ли бе достатъчно точно описание, за да го проследят.

Когато Бътлър стигна до колата, Артемис вече се беше върнал от мисията си.

— Добра работа, стари приятелю — отбеляза момчето. — Макар че твоят сенсей по бойни изкуства сигурно се обръща в гроба. Ритник! Как можа!

Бътлър прехапа език, обърна джипа и се отдалечи от пристанището. Докато се движеше по надлеза, той не можа да устои и хвърли поглед надолу към хаоса, който беше предизвикал. Агентите изваждаха мокрия докер от мръсните води на пристанището.

Артемис имаше нужда от отвличане на вниманието. Но Бътлър знаеше, че няма смисъл да го пита защо. Работодателят му не споделяше планове си с никого, докато не преценеше, че е настъпил подходящият момент. А ако Артемис Фоул смяташе, че моментът е подходящ, това в повечето случаи беше така.

Кореноплод излезе от кабината. Целият трепереше. Не си спомняше в миналото да се е чувствал така. Макар че, честно казано, вероятно беше и много по-зле. Във времената на големите шапки и тоягите нямаше модерни полимерни ремъци, устройства за ускорение и със сигурност нямаше външни монитори. Имаше само инстинкт и малко магия. Кореноплод донякъде предпочиташе да бъде така. Науката изместваше магията във всичко.

Той тръгна по тунела и излезе на терминала. Тъй като беше най-предпочитаната дестинация, пътническото фоайе на Тара бе претъпкано. Само от град Убежище пристигаха шест совалки седмично. Не по шахтите, разбира се. Платежоспособните туристи не

желаеха да пътуват с такива неудобства, освен ако не бяха дошли на нелегална разходка из Дисниленд.

Феиният форт гъмжеше от привлечени от пълнолунието екскурзианти, които се оплакваха от спрените рейсове на совалките. Разгневени джуджета бяха обсадили една фея, която се криеше зад гишето за продажба на билети.

— Не омагьосвайте мен — протестираше феята, — ето там е елфът, който ви трябва.

Тя посочи с треперещ зелен пръст към приближаващия началник. Тълпата от джуджета се обърна към Кореноплод и когато видяха трицевния бластер на хълбока му, всички замръзнаха на местата си.

Той грабна автоматичната телефонна централа от бюрото и я размахна, доколкото позволяваше кабелът.

— Слушайте! — изрева Кореноплод и дрезгавият му глас отекна в терминала. — Аз съм подполковник Кореноплод от полицията. Имаме сериозно произшествие на земната повърхност и ще бъда благодарен на всички граждани, ако окажат съдействие. Първо, бих искал всички да престанете да крещите, за да чувам мислите си!

Той направи пауза, за да се увери, че желанието му е било чуто. Така беше.

— Второ, бих желал всички вие, включително онези немирни деца там, да седнете на пейките, за да мога спокойно да мина. След това можете да продължите да мърморите или да си разменят юмруци. Или с каквото там се занимават гражданите.

Никой никога не бе обвинявал Кореноплод в политическа далновидност. И едва ли някога щяха да го направят.

— И който е началникът тук, искам да дойде. Веднага!

Кореноплод тръшна телефонната централа на бюрото. Дразнещият трясък и свистене проглушиха тъпанчетата на всички в сградата. За части от секундата до него се появи запъхтян хибрид между елф и гоблин.

— Какво можем да направим за вас, подполковник?

Кореноплод кимна и пъкна в устата си дебела пура.

— Искам да ми отворите пряк тунел от тук. Не желая да ме притесняват митнически или имиграционни служби. Задействайте всичките си хора долу, след като моите момчета пристигнат.

Ръководителят полети преглътна.

— Всичките ли?

— Да. Включително и персонала на терминала. И вземете багаж, колкото можете да носите. Пълна евакуация — той спря и се вгледа в уплашените очи на ръководителя полети. — Това не е учение.

— Искате да кажете...

— Да — каза Кореноплод, докато вървеше по подвижната стълба към совалката. — Калните създания са извършили открито враждебен акт. Кой знае до какво ще доведе това!

Елфогоблинът видя как началникът се изгуби в облак дим. Открито враждебен акт? Това можеше да означава война. Той извади мобилния си телефон и набра номера на своя счетоводител.

— Дървесна Кора? Да. Обажда се Дъждовен Облак. Искам да продадеш всичките ми акции от совалковото летище. Да. Всичките. Имам предчувствието, че цените ще паднат рязко.

Капитан Бодлива Зеленика се чувстваше така, сякаш гол охлюв изсмукваше мозъка ѝ през ушния канал. Тя опита да си представи какво би могло да предизвика такава силна болка, но все още не бе в състояние да извика в съзнанието си каквито и да било спомени. Можеше единствено да диша и да лежи.

Време беше да се опита да говори. Да произнесе една дума, нещо кратко и уместно. Реши, че „помощ“ е най-подходяща. Зеленика потръпна, въздъхна и отвори уста.

— Пмшт — изтръгна се от непослушните ѝ устни.

Лошо. Нечленоразделно, дори за стандартите на пиян гном.

Какво се беше случило? Тя лежеше по гръб и се чувстваше безпомощна като смачкан корен във влажен тунел. Какво би могло да я доведе до това състояние? Зеленика се съсредоточи и изпита заслепяваща болка.

Тролът! Той ли беше? Нима тролът я бе ранил в онзи ресторант? Това можеше да обясни много неща. Но не. В главата ѝ нахлуха спомени за старата родина. И за Ритуала. Нещо ѝ убиваше на глезена.

— Ехо!

Глас. Не беше нейният. Дори не принадлежеше на елф.

— Събуди ли се най-сетне?

Европейски език. Латински. Не, английски. В Англия ли се намираше?

— Мислех, че стрелата те е убила. Организмът на извънземните е устроен различно от нашия. Гледах едно предаване по телевизията.

Дрън-дрън! Извънземни, организъм? За какво говореше това създание?

— Изглеждаш силна. Като Мучачо Мария. Тя е джудже. Мексиканска шампионка по борба.

Зеленика изстена. Дарбата ѝ за езици очевидно не помагаше. Време беше да разбере с какво си има работа. Като събра всички сили, феята успя да отвори едното си око. Почти веднага го затвори отново. Пред нея седеше гигантска бяла муха и я гледаше.

— Не се плаши — каза мухата. — Това са слънчеви очила.

Този път Зеленика съумя да повдигне клепачи. Създанието почукваше по едното си сребристо око. Не, не око. Оптично стъкло. Огледално оптично стъкло. Като на онези двамата... Изведнъж всичко се върна в съзнанието ѝ, спомените се втурнаха да запълнят дупката в паметта като цифри от ключалката на заключващ се сейф. Двама човеци я бяха отвлекли по време на извършване на Ритуала. Двама човеци с необикновени познания във феините дела.

Зеленика отново направи опит да заговори.

— Къде... Къде съм?

Човешкото същество се изкиска самодоволно и запляска с ръце. Феята забеляза ноктите му — дълги и боядисани.

— А, ти говориш английски! Какъв е този акцент? Струва ми се, че има от всичко по малко.

Зеленика се намръщи. Гласът на момичето кълтеше в главата ѝ и засилваше болката. Тя вдигна ръка. Локаторът липсваше.

— Къде са нещата ми?

Момичето размаха пръст, както се прави с непослушно дете.

— Артемис трябваше да ти отнеме оръжието и всички останали играчки. Не можеше да допусне да се нараниш.

— Артемис?

— Артемис Фоул. Идеята беше изцяло негова. Винаги той дава идеите.

Феята се намуси. Артемис Фоул. По някаква причина от това име я побиха тръпки. Беше лошо предзнаменование. Феината интуиция

никога не грешеше.

— Ще ме търсят, знаеш ли? — каза тя и от пресъхналото гърло гласът ѝ излезе дрезгав — Нямаме представа какво сте направили.

Момичето се намръщи.

— Напълно права си. Аз нямам никаква представа. Така че не се опитвай да ме плашиш, безполезно е.

Дойде ред на Зеленика да се намръщи. Очевидно нямаше смисъл да се надлъгва с това човешко същество. Едничката ѝ надежда бе хипнозата, но тя не проникваше през отразяващи повърхности. Откъде тези човеци можеха да го знаят? Но за това щеше да мисли по-късно. Сега трябваше да изнамери начин, чрез който да накара празноглавото момиче да се раздели с огледалните си очила.

— Ти си хубава — каза Зеленика с меден гласец.

— Така ли? Благодаря...

— Зеленика.

— Благодаря, Зеленика. Веднъж поместиха снимката ми в тукашния вестник. Спечелих един конкурс. Мис Панаир на захарното цвекло '99.

— Знаех си. Притежаваш природна хубост. Обзалагам се, че очите ти са неповторими.

— Всички ми го казват — каза Джулиет и кимна. — Казват, че имам мигли като часовникови пружини, колкото и странно да ти звучи.

Зеленика въздъхна.

— Да можех да ги видя!

— Защо да не можеш?

Джулиет докосна с пръсти рамките на очилата. Но тогава се поколеба.

— Може би не бива.

— Защо не? Само за секунда.

— Не знам. Артемис ми каза да не свалям очилата при никакви обстоятелства.

— Няма да разбере.

Джулиет посочи камерата за наблюдение на стената.

— О, ще разбере. Артемис винаги научава всичко.

Тя се наведе към феята.

— Понякога ми се струва, че вижда какво става в главата ми.

Зеленика се намръщи. Това същество Артемис отново я бе надхитрил.

— Хайде. Само за секунда. Какво толкова може да се случи?

Джулиет като че ли се замисли.

— Нищо, предполагам. Освен ако, разбира се, не се надяваш да ме хипнотизираш. За толкова глупава ли ме мислиш?

— Имам друга идея — каза Зеленика и тонът ѝ стана по-сериозен. — Защо не взема да стана, да те фрасна и да ти сваля тъпите очила?

Джулиет се разсмя весело, сякаш това бе най-забавното нещо, което беше чувала.

— Бива си те, фейо.

— Говоря абсолютно сериозно, човече.

— Е, щом говориш сериозно — каза Джулиет с въздишка и пъкна един от тънките си пръсти под очилата, за да избърше капналата сълза, — имам две забележки. Първо, Артемис каза, че докато се намиращ в дома на човек, трябва да правиш каквото ние искаме. А аз искам да останеш в леглото.

Зеленика затвори очи. Момичето отново имаше право. Откъде тези човеци се бяха сдобили с информация?

— И второ — Джулиет отново се усмихна, но този път в изражението ѝ имаше нещо, което напомняше на брат ѝ. — Второ, аз съм преминала същата физическа подготовка като Бътлър и умирам от желание да упражня наученото с някого.

„Ще имаш такава възможност, човече“ — помисли си Зеленика. Капитан Бодлива Зеленика още не се беше възстановила на сто процента, а и продължаваше да усеща как нещо я боде в глезена. Стори ѝ се, че знае какво би могло да бъде, и ако беше права, можеше да се каже, че в главата ѝ се оформя план.

Началникът Кореноплод бе настроил екрана в каската си на честотата на локатора, който носеше Зеленика. Пътуването до Дъблин му отне повече време, отколкото бе очаквал. Приспособленията в модерните крила бяха по-сложни от онези, с които беше свикнал, освен това той бе пропуснал да изкара опреснителни курсове. На подходяща височина началникът би могъл почти да наложи



светлинната карта на визьора си върху истинската плетеница на дъблинските улици отдолу. Почти.

— Вихрогоне, превзет кентавър такъв! — излая той в микрофона.

— Проблем ли има, шефе? — с железен звън отекна отговорът.

— Проблем? Кажете ми още веднъж и виж какво ще ти се случи! Кога за последен път си нанасял поправки във файловете за Дъблин?

До слуха на началника долетя мляскане. По всичко личеше, че Вихрогон обядва.

— Извинявайте, началник. Тъкмо привърших с последния морков. Мляс-мляс... Дъблин, да видим. Седемдесет и пета... Да, 1875.

— Така си и мислех! Това място е съвсем различно. Човеците дори са успели да променят очертаванията на бреговата линия.

Вихрогон помълча малко. Кореноплод можеше да си представи как кентавърът размишлява. Вихрогон никак не обичаше да му казват, че част от системата му е остаряла.

— Добре — каза той накрая. — Ето какво ще направя. Имаме един Скоп върху телевизионен сателит, който обхваща и част от Ирландия.

— Разбирам — промърмори Кореноплод, което беше чиста лъжа.

— Ще изпратя по електронната поща до визьора ви снимка от последната седмица. За щастие, във всички нови каски има видеокарта.

— За щастие.

— По-сложно ще бъде да координирате траекторията на полета с видеоматериала.

Това дойде в повече на Кореноплод.

— Колко време ще чакам, Вихрогоне?

— Към... две минути, повече или по-малко.

— Какво означава „повече или по-малко“?

— Ако съм сгрешил в изчисленията, около десет години.

— По-добре да не си сгрешил. Ще кръжа над града, докато получа сведенията.

Сто двадесет и четири секунди по-късно черно-белите карти на визьора изчезнаха и на тяхно място се появи разноцветна картина на

Дъблин на дневна светлина. Когато Кореноплод я движеше, светещата точка на локатора на Зеленика също се местеше.

— Забележително — отбеляза началникът.

— Какво казахте, началник?

— Казах „забележително“! — изкрещя Кореноплод. — Няма нужда да се перчиш.

До слуха на началника долетя дружен смях и му стана ясно, че Вихрогон го е пуснал по високоговорителите. Всички го бяха чули да прави комплимент на кентавъра за работата му. Поне един месец с Вихрогон нямаше да може да се говори. Но въпреки това си струваше. Видеокартината, която получаваше, беше съвсем актуална. Ако капитан Бодлива Зеленика се намираще в сграда, компютърът можеше веднага да му даде триизмерни планове. Нямаше начин да се допусне грешка. Освен ако...

— Вихрогоне, светлинният сигнал напусна очертанията на сушата. Какво става?

— Лодка или кораб, сър. Такова е предположението ми.

Кореноплод изруга от яд, че сам не се бе сетил. В отдел „Операции“ сигурно пак му се присмиваха. Разбира се, че беше кораб. Той се спусна на неколкостотин метра, докато тъмните очертания на кораба се показаха в мъглата. Приличаше на китоловен кораб. Макар и техниката да се променяше с вековете, нищо не можеше да замени харпуна в лова на най-големия бозайник на света.

— Капитан Зеленика е някъде там, Вихрогоне. Под палубата. Какво можеш да ми дадеш?

— Нищо, сър. Това не е постоянна инсталация. Докато проверим регистрацията, ще бъде късно.

— А инфрачервена картина?

— Не, началник. Тази черупка е поне на петдесет години. С много високо съдържание на олово. Не можем да проникнем дори през външния слой. Боя се, че ще трябва да се оправяте сам.

Кореноплод поклати глава.

— След всички милиарди, които наляхме в твоя отдел! Напомни ми да ти орежа бюджета, като се върна.

— Слушам, сър — отговори Вихрогон с неочаквано сериозен тон. Той не обичаше да се шегува на тема бюджет.

— Вдигни по тревога отряда от Изтеглянето. Може да ми потрябват всеки момент.

— Ще го направя, сър.

— Постарай се. Край на връзката, излизам от обхват.

Кореноплод беше сам-самичък. Честно казано, така се чувстваше най-добре. Без научно-технически постижения. Без самомнителни кентаври, които да цвилят в ушите му. Самотен елф, който разчита на съобразителност и може би на малко магия.

Той наклони полимерните крила и се пъхна под облака мъгла. Нямаше нужда от прекалена предпазливост. С помощта на щита си Кореноплод бе невидим за човешките очи. Дори чувствителен радар би показал едва забележимо смущение. Началникът се спусна ниско до планшира. Грозна гледка беше този кораб. Над опръсканата с кръв палуба се носеше мирис на смърт и болка. Много невинни създания бяха намерили смъртта си тук. Бяха убити и нарязани на късове за няколко калъпа сапун и мас за сгряване. Кореноплод поклати глава. Човеците бяха варвари.

Сигналът от локатора на Зеленика се усили. Беше наблизно. Съвсем наблизно. Някъде в радиус от двеста метра се намираще все още дишащото — както Кореноплод се надяваше — тяло на капитан Бодлива Зеленика. Но без планове не можеше да разгледа вътрешността на кораба. Не и без чужда помощ.

Началникът леко кацна на палубата и обувките му едва не залепнаха за стоманената повърхност, изцапана със смес от засъхнал сапун и китова мас. Корабът изглеждаше пуст. На подвижното мостче нямаше вахтен, на мостика не се виждаше боцман, всичко тънеше в мрак. Все пак нямаше основание да проявява непредпазливост. Кореноплод имаше горчив опит с човеците и знаеше, че те се появяват точно тогава, когато най-малко ги очакваш. Веднъж, докато помагаше на момчетата от Изтеглянето да съберат останките от кабинокрушение в един от тунелите, отрядът беше забелязан от група човеци пещерняци. Каква суматоха настана! Масова истерия, високоскоростно преследване, групово заличаване на памет. Всички възможни усложнения. Кореноплод потръпна. Такива ноци можеха да състарят един елф с десетки години.

Като се прикриваше старателно зад щита, началникът прибра крилете в калъфа и продължи пеша по палубата. На екрана му не се

забелязваха признаци на живот, но както бе казал Вихрогон, тази черупка беше с високо съдържание на олово; имаше го дори в боята! Целият кораб представляваше плаващо екологично бедствие. Следователно под палубите можеше да се спотайва цял батальон щурмоваци и неговата камера да не ги улови. Много успокояващо. Дори светлинният сигнал от локатора на Зеленика беше слаб, при все че работеше с микроядрена батерия. Това не се харесваше на Кореноплод. Никак не му се харесваше. „Запази спокойствие — небрежно си каза той. — Щитът те пази. Няма жив човек на света, който може да те види.“ Кореноплод отвори рязко първия люк. Това не го затрудни. Началникът подуши въздуха. Калните създания бяха намазали пантите с китова мас. Покварата им беше безгранична.

Коридорът бе потънал в лепкав мрак, затова Кореноплод спусна инфрачервения филтър на очите си. Добре де, понякога техниката помагаше, но той нямаше намерение да го признае пред Вихрогон. Лабиринтът от тръби и решетки пред него веднага се освети от неестествена червена светлина. След минути началникът вече съжеляваше, че дори си е помислил да похвали техниката на кентавъра. Инфрачервеният филтър оказваше влияние на преценката му за разстояние и той два пъти си удари главата в някакви стърчащи тръби.

Все още нямаше признаци за живот — нито човеци, нито феи. Затова пък гъмжеше от животни. Предимно гризачи. А когато си висок само метър, един по-едър плъх може да бъде истинска заплаха. Още повече, че плъховете са сред малкото животински видове, които могат да виждат и през феиния щит. Кореноплод извади бластера си и го нагласи на режим „три“, или за стрелба по разсеяна цел, както за улеснение го наричаха елфите. Остави един от плъховете да избяга с подпалена опашка като предупреждение за останалите. Нищо страшно, просто щеше да се научи, че не бива да се зъби на елф, който бърза по работа.

Кореноплод отново тръгна с бърза крачка. Мястото беше идеално за засада. Началникът стоеше с гръб към единствения изход и по никакъв начин не можеше да го наблюдава. Истински кошмар за разузнавача. Ако някой от неговите подчинени се изложеше на такъв риск, Кореноплод щеше да му отнеме нашивките. Но в отчаяни

моменти като този трябваше да се поема разумен риск. Това беше същината на командването.

Той мина покрай няколко врати от двете страни на коридора и тръгна по посока на светлинния сигнал. Оставаха десет метра. В края на коридора имаше стоманен люк и капитан Бодлива Зеленика — или тялото ѝ — се намираше от другата му страна.

Кореноплод натисна люка с рамо. Той се отвори без усилие. Лошо. Ако държаха тук жив пленник, люкът щеше да бъде затворен. Началникът нагласи бластера на пета степен и влезе през отвора. Оръжието тихо избръмча. Имаше достатъчно мощност, за да изпепели слон с един-едничък изстрел.

От Зеленика нямаше следа. Нямаше следа от нищо. Кореноплод се намираше в хладилен склад. От множеството тръби висяха блестящи сталактити. Дъхът на началника излизаше на ледени кълба дим. Как ли би изглеждало това отстрани, ако наблизко имаше човек? Безплътен дъх.

— А-ха — обади се познат глас. — Имаме посетител.

Кореноплод падна на коляно и насочи оръжието си натам, откъдето идваше гласът.

— Сигурно си дошъл да спасяваш изчезналия офицер.

Началникът примигна, за да пропъди капката пот от окото си. Пот? При такава температура?

— Е, боя се, че си дошъл не където трябва.

Гласът имаше метален звън. Беше изкуствен. Усилен. Кореноплод погледна локатора си за признаци на живот. Нямаше нищо. Поне не в това помещение. Някой го следеше. Може би в лабиринта от тръби над главата му имаше скрита камера, която проникваше през щита.

— Къде си? Покажи се!

Човекът се подсмихна. Звукът отекна неестествено в просторния празен склад.

— О, не. Още не, мой малки приятелю. Но скоро и това ще стане. И повярвай ми, когато го сторя, ще ти се иска да не бях го правил.

Кореноплод проследи посоката, от която идваше звукът. Трябваше да накара човека да говори.

— Какво искаш?

— Хм. Какво искам ли? И това ще научиш скоро.

В средата на помещението имаше щайга. Върху нея бе оставена чанта за документи. Тя беше отворена.

— Защо изобщо ме накара да дойда тук?

Кореноплод побутна чантата с пистолета си. Нищо не се случи.

— Накарах те да дойдеш за демонстрация.

Началникът се наведе над отворената чанта. Вътре в кутия от стиропор имаше плосък вакуумиран пакет и тривълнов радиопредавател. Отгоре беше поставен локаторът на Зеленика. Кореноплод изстена. Зеленика не би предала екипировката си доброволно; никой офицер от разузнаването не би го направил.

— Каква демонстрация, побъркан мръсник?

Отново се чу хладен смях.

— Демонстрация на упоритостта, с която преследвам целите си.

Тук му беше мястото Кореноплод да се разтревожи за съдбата си, но бе твърде зает с това да се тревожи за Зеленика.

— Ако си докоснал дори едно от връхчетата на ушите на моя офицер...

— На твоя офицер? О, значи имаме работа с началство. Каква чест! Още по-добре. Ще мога да се изясня.

В главата на Кореноплод светна предупредителна лампичка.

— Да се изясниш ли?

Гласът, който се разнесе от алуминиевата решетка на колоната, прозвуча сериозно и зловещо като ядрена зима.

— Искам да ти стане ясно, малки приятелю от Народа на феите, че не съм от хората, с които можеш да си правиш шегички. А сега, ако обичаш, разгледай пакета.

Началникът се подчини. Пакетът беше с правоъгълна форма. Плосък като хоросанова тухла или... О, не.

Под опаковката светна червена лампичка.

— Приятен полет, малко създание — каза гласът. — И кажи на приятелите си, че Артемис Фоул Втори им праща много поздрави.

Отстрани на червената лампичка на равни интервали замигаха зелени знаци. Кореноплод си спомни курса по човешки науки в Академията и ги разпозна. Това бяха... цифри. В низходящ ред. Отброяване!

— Д'Арвит! — изрева началникът. (Няма смисъл да превеждаме тази дума, защото и без това биха я цензурирали.)

Той се обърна и хукна по коридора, следван от металното ехо на смеха на Артемис Фоул.

— Три — произнесе човекът. — Две...

— Д'Арвит — повтори Кореноплод.

Сега коридорът му се стори по-дълъг отпреди. През процепа на една откритата врата проблесна късче звездно небе. Началникът активира крилата си. Летенето щеше да бъде трудно. Размахът на модела „Колибри“ беше малко по-малък от ширината на коридора.

— Едно.

Електронните криле се остъргнаха в една стърчаща тръба и наоколо се разхвърчаха искри. Кореноплод се преметна и изравни крилете с число на Мах 1.

— Нула... — произнесе гласът. — Бум!

Във вакуумирания пакет детонаторът произведе искра и запали един килограм чист семтекс. Реакцията на възпламеняване за част от секундата погълна кислорода в околното пространство и се втурна по пътя на минималното съпротивление, което, разбира се, означаваше по петите на началника Кореноплод.

Той пусна визьора и даде газ до дупка. От вратата го делиха само няколко метра. Всичко зависеше от това кой ще стигне пръв — елфът или огненото кълбо.

Успя. Почти. Хвърли се да прави обратен лупинг и в този миг усети как експлозията разтърсва тялото му. Пламъците достигнаха костюма му, облизаха стъпалата и запълзяха нагоре по краката. Кореноплод продължи маневрата, като се заби право в леденостудената вода. С ругатни се гмурна под повърхността.

Над главата му китоловният кораб беше изцяло погълнат от унищожителните пламъци.

— Началник — обади се глас в слушалките. Беше Вихрогон. Кореноплод отново бе влязъл в обхват.

— Началник! Какъв е статусът ви?

Подполковникът се освободи от хватката на водата.

— Статусът ми, Вихрогоне, е крайно раздражение. Върви при компютрите си. Искам да знам всичко, което може да се научи за някой си Артемис Фоул, и искам да го узная преди завръщането в базата.

— Слушам, началник. Веднага.

Този път нямаше остроумни подмятания. Дори Вихрогон осъзнаваше, че моментът не е подходящ.

Кореноплод се издигна на 300 метра височина. Под него спасителни лодки се събираха около горящия китоловен кораб като мушици на светлина. Той отърси полепналата пепел от лактите си. „Ще си плати този Артемис Фоул — зарече се Кореноплод. — Бъдете сигурни, че ще си плати.“



## ГЛАВА 6: ОБСАДА

Артемис се отпусна в кожения въртящ се стол в кабинета си, събра върховете на пръстите си и се усмихна. Отлично. Малката експлозия щеше да излекува феите от високомерното им поведение. Освен това, на света бе останал един китоловен кораб по-малко. Артемис Фоул не обичаше ловците на китове. Съществуваха и други, не толкова противни начини за добиване на мазнини и вторични продукти.

Миниатюрната камера, скрита в локатора, бе свършила отлична работа. С високата разделителна способност на образа тя бе успяла да заснеме легендарните кристали от дъха на елфа.

Артемис погледна какво става на монитора за наблюдение на мазето. Пленничката му седеше на леглото, обхванала главата си с ръце. Той се намръщи. Не беше очаквал една фея да изглежда толкова... човешки. До този момент те представляваха само набелязана мишена. Като животни, които трябваше да улови. Но сега, когато виждаше фея в такова състояние на видимо притеснение, нещата се променяха.

Артемис изключи процесора на компютъра и се запъти към парадния вход. Време беше да проведе кратък разговор с гостенката си. Точно когато сложи ръце върху медните дръжки, вратите се разтвориха пред него. Насреща му се появи Джулиет. Бузите ѝ бяха поруменели от бързане.

— Артемис — заговори тя задъхана, — майка ти... Тя...

Момчето усети как оловна топка се търкулна в стомаха му.

— Да?

— Ами, тя казва, Артемис... Артемис, че твоят...

— Да, Джулиет. Какво има, за Бога?

Джулиет закри устата си с ръце, за да събере мислите си. След няколко секунди разпери пръсти и заговори през тях.

— Става дума за баща ти, господарю. За Артемис старши. Мадам Фоул казва, че се е завърнал!

За част от секундата Артемис бе готов да се закълне, че сърцето му е спряло. Баща му? Да се е завърнал? Възможно ли беше? Разбира се, той никога не бе преставал да вярва, че баща му е жив. Но напоследък, откакто се беше захванал с плана за феите, Артемис старши сякаш бе отстъпил на заден план в мислите му. Момчето изпита чувство за вина, от което едва не му прилоша. Беше се отказал. От собствения си баща.

— Ти видя ли го, Джулиет? Видя ли го с очите си?

Тя поклати глава.

— Не, Артемис, господарю. Само чух гласове. В спалнята. Но майка ти не ме пусна да вляза. За нищо на света. Дори не ми позволи да ѝ поднеса гореща напитка.

Артемис започна да пресмята. Бяха се върнали едва преди час. Баща му можеше да е минал незабелязан покрай Джулиет. Възможно беше. Просто беше възможно. Той погледна часовника си, синхронизиран с времето по Гринуич чрез постоянно свервявани радиосигнали. Три сутринта. Времето летеше. Целият му план зависеше от това феите да предприемат следващия си ход преди изгрев-слънце.

Артемис се сепна. Отново постъпваше по същия начин: оставяше семейството на заден план. Какви ги вършеше? Приоритетът беше баща му, а не някаква си идея за забогатяване.

Джулиет продължаваше да стои на вратата и да го гледа с огромните си сини очи. Очакваше от него да вземе решение, както правеше винаги. И за пръв път на бледото му лице се изписа нерешителност.

— Много добре — промърмори Артемис накрая. — По-добре веднага да се кача.

Той профуча покрай момичето, като вземаше по две стъпала наведнъж. От стаята на майка му го деляха две стълбища. Тя се намираше на тавана, който бе пригоден за живеене.

На вратата Артемис се поколеба. Какво щеше да каже, ако баща му по някакво чудо се беше върнал? Какво щеше да направи? Смешно бе да размишлява предварително за това. Невъзможно беше да предвиди реакцията си. Той почука леко.

— Майко?

Отговор не последва, но му се стори, че чува кикотене, и тутакси неволно се пренесе в миналото. Първоначално тази стая служеше за всекидневна на родителите му. Те седяха в шезлонгите часове наред, хихикаха като ученици, хранеха гълъбите или гледаха корабите, които преминаваха през тесния пролив на Дъблин. Когато Артемис старши изчезна, Анджелин Фоул започна да прекарва тук все повече и повече време, докато накрая се затвори в стаята завинаги.

— Майко? Добре ли си?

Отвътре се чува приглушени гласове. Заговорнически шепот.

— Майко! Влизам.

— Почакай малко. Тими, престани, животна такава. Имаме си компания.

Тими? Сърцето на Артемис подскочи в гърдите като кастанета. Тими — това бе галеното име, с което майка му се обръщаше към баща му. Тими и Арти. Двамата мъже в живота ѝ. Не можеше да чака повече и влетя през двойната врата.

Първото, което го порази, бе светлината. Майка му беше светнала лампите. Със сигурност добър знак. Артемис знаеше къде може да бъде майка му. Знаеше точно накъде да погледне. Но не смееше. Ами ако... Ако...

— Да, какво можем да направим за теб?

Той се обърна, като продължи да гледа в пода.

— Аз съм.

Майка му се разсмя. Безгрижно и весело.

— А, вие сте, татко. Не можете ли да оставите сина си поне една вечер на спокойствие? В края на краищата, това е меденият ни месец.

Тогава Артемис разбра. Беше поредният пристъп на лудостта ѝ. Татко? Анджелин бе взела Артемис за дядо му. Последният беше починал преди десетина години. Момчето бавно вдигна глава.

Майка му седеше на шезлонга, нагиздена в сватбената си рокля и обилно гримирана. Но това не беше най-страшното.

До нея седеше точно копие на баща му, направено от сутрешния костюм, с който бе облечен в онзи славен ден в Катедралата на Христовата църква преди четиринадесет години. Дрехите бяха запълнени с памук, а над яката на ризата се мъдреше възглавница с очи, нос и уста, изрисувани с червило. Беше почти смешно. Артемис

хлъцна от сподавено ридание. Надеждите му изчезнаха внезапно като лятна дъга.

— Какво ще кажете, татко? — произнесе Анджелин с дълбок бас, като мърдаше възглавницата подобно на вентрилоквист, който движи кукла. — Ще оставите ли момчето си на мира за една нощ, а?

Артемис кимна. Какво друго можеше да направи?

— Добре, за една нощ. Забавлявайте се и утре. Бъдете щастливи.

Лицето на Анджелин светна от неподправена радост. Тя скочи от шезлонга и прегърна сина си, без да го познае.

— Благодаря ви, татко. Благодаря ви.

Артемис отвърна на прегръдката ѝ, макар и да имаше чувството, че я мами.

— Няма защо, май... Анджелин. А сега трябва да вървя. Имам работа.

Майка му се настани до имитацията на съпруга си.

— Да, татко. Вървете, не се безпокойте, ние ще се забавляваме добре.

Артемис излезе. Не се обърна назад. Имаше да върши доста неща. Да изнудва феи. Нямаше време за измисления свят на майка си.

Капитан Бодлива Зеленика бе подпряла глава на ръцете си. На едната си ръка, ако трябва да бъдем точни. С другата опипваше обувката си отстрани, така че камерата да не я вижда. Всъщност главата ѝ се беше избистрила, но нямаше нищо лошо в това враговете ѝ да мислят, че все още е замаяна. Може би щяха да я подценят. И това щеше да бъде последната грешка в живота им.

Пръстите ѝ напипаха предмета, който убиваше на глезена ѝ. По очертанията му веднага разбра какво е. Жълдът! Сигурно бе паднал в обувката ѝ по време на суматохата край дъба. Това можеше коренно да промени развоя на събитията. Трябваше ѝ само малко парче земя и силите ѝ щяха да се възстановят.

Зеленика крадешком огледа килията. От пръв поглед се виждаше, че е прясно бетонирана. Нямаше нито една пукнатина или изронен ъгъл. Нямаше къде да зарови тайното си оръжие. Тя колебливо се изправи, за да провери дали краката ѝ са стабилни. Коленете ѝ малко се огъваха, но иначе стоеше достатъчно здраво. Отиде до отсрещната

стена и долепи буза и длани до гладката повърхност. Бетонът беше съвсем пресен, наскоро излят. На места бе още влажен. Очевидно килията беше подготвена специално за нея.

— Търсиш ли нещо? — обади се нечий глас. Студен, безмилостен глас.

Зеленика отстъпи от стената. Човешкото момче стоеше на по-малко от два метра пред нея. Очите му бяха скрити зад очила с огледални стъкла. Беше влязъл съвсем безшумно в килията. Необичайно безшумно.

— Седни, ако обичаш.

Зеленика не обичаше. От всичко най-много желаше да забие лакът в това нахално хлапе, да вземе глупавите му очила и да го хипнотизира. Артемис прочете това в погледа ѝ. Стори му се забавно.

— Обмисляме варианти, така ли, капитан Бодлива Зеленика?

Тя скръцна със зъби вместо отговор.

— И двамата сме съвсем наясно с правилата тук, капитане. Това е моят дом. Трябва да се подчиняваш на желанията ми. Твоите закони го изискват, не моите. Явно е, че желанията ми не включват телесни наранявания, нито опити да напуснеш къщата.

Тогава Зеленика се досети.

— Откъде знаеш...

— Името ти? Чина ти?

Артемис се усмихна, макар че в очите му нямаше радост.

— Нали носиш значка с името си...

Зеленика инстинктивно сложи ръка върху сребърната значка на костюма си.

— Но то е написано на...

— Гномски? Знаем. Случайно го владее доста добре. Както и всички в компютърната ми мрежа.

Зеленика помълча малко, за да обмисли това важно разкритие.

— Фоул — заговори тя разгорещено, — нямаш представа какво си направил. Такова сблизаване на световете може да доведе до катастрофа за всички нас.

Артемис сви рамене.

— Не ми пука за „всички нас“, само за мен. А аз ще се оправя, повярвай ми. Сега, ако обичаш, седни.

Зеленика седна, без да откъсва светлокафявите си очи от малкото чудовище пред нея.

— И какъв е този велик план, Фоул? Нека позная: да станеш господар на света?

— Не толкова мелодраматично — весело отвърна Артемис. — Просто да забогатяя.

— Крадец! — избухна Зеленика. — Ти си обикновен крадец!

По лицето на момчето пробяга раздражение, но скоро бе изместено от обичайната злобна усмивка.

— Да. Крадец, ако така ти харесва. Но не обикновен, а първият в света междувидов крадец.

Капитан Зеленика изсумтя.

— Първият междувидов крадец! Калните създания ни ограбват от хилядолетия. Защо според теб живеем под земята?

— Вярно е. Но аз ще бъда първият, който ще успее да накара една фея да се раздели със златото си.

— Злато? Злато? Човешки идиот. Нима откровено вярваш в тази безсмислица за гърнето със злато? Някои неща не са верни, знаеш ли?

Зеленика отметна глава и се разсмя.

Артемис търпеливо изучаваше ноктите си, докато я чакаше да свърши. Когато най-накрая смехът ѝ заглъхна, той размаха показалец.

— Имаш право да се смееш, капитан Бодлива Зеленика. Известно време вярвах във всички измишльотини за гърнета със злато и разходки под дъгата, но сега знам истината. Знаем за фонда за откупи.

Зеленика направи усилие да се овладее.

— Какъв фонд за откупи?

— О, хайде стига, капитане. Защо да си губим времето с преструвки? Ти самата ми каза за него.

— Аз... аз съм ти казала! — заекна феята. — Това е нелепо!

— Погледни ръката си.

Зеленика дръпна нагоре десния си ръкав. На вената ѝ беше залепено малко памуче.

— Вляхме ти натриев пентатол, по-известен като серум на истината. Изпя си всичко.

Феята разбра, че е вярно. Откъде иначе хлапето щеше да знае?

— Ти си луд!

Артемис кимна снизходително.

— Ако спечеля, съм пророк. Ако изгубя, съм луд. Така се пише историята.

Разбира се, нямаше никакъв натриев пентатол, само безобидно убождане със стерилизирана игла. Артемис не би рискувал да предизвика мозъчно увреждане у феята, която можеше да го отведе до плячката, но не можеше и да разкрие Книгата като източник на информация. По-добре беше да накара пленничката си да повярва, че е предала собствения си народ. Това щеше да понижи морала ѝ и да я направи по-податлива на игричките му. Все пак тази хитрина го тормозеше. Беше крайно жестоко. Докъде бе готов да стигне, за да получи златото? Артемис не знаеше и нямаше да разбере, докато не му дойде времето.

Зеленика клюмна, поражена от случилото се. Беше проговорила. Бе разбудила свещени тайни. И дори да успееше да се измъкне, щеше да бъде заточена в някой мразовит тунел под Полярния кръг.

— Това не е всичко, Фуул — каза тя накрая. — Ние притежаваме сили, за които не може да знаеш. За да ти ги опиша, ще ми трябват дни.

Досадното момче отново се разсмя.

— От колко време мислиш, че си тук?

Зеленика изстена; знаеше какво ще последва.

— От няколко часа?

Артемис поклати глава.

— От три дни — излъга. — Държахме те на система около шестдесет часа... докато не ни каза всичко, което искахме да узнаем.

Още докато го казваше, изпитваше чувство на вина. Тези лъжи очевидно оказваха ефект върху Зеленика, като страшно я съсипваха. Наистина ли се налагаше да го прави?

— Три дни? Можехте да ме убиете. Какво...

Тъкмо тази безпомощност в търсенето на думи караше Артемис да се съмнява в действията си. Феята го мислеше за толкова зъл, че дори се затрудняваше да подбере подходящите думи за него.

Зеленика събра мислите си.

— Добре тогава, господарю Фуул — отсече тя презрително, — щом знаеш толкова много за нас, значи ти е ясно какво ще стане, когато установят местонахождението ми.

Артемис кимна незаинтересовано.

— О, да, ясно ми е. Всъщност на това разчитам.

Сега феята се усмихна на свой ред.

— О, няма? Кажи ми, момче, виждал ли си някога трол?

За пръв път самоувереността на човека се разколеба.

— Не. Трол — никога.

Зеленика се усмихна по-широко.

— Ще видиш, Фоул. Ще видиш. Надявам се само да присъствам на срещата.

Полицията обяви повишена бойна готовност за провеждане на повърхностна операция при П1: Тара.

— Какво става? — възкликна Кореноплод и махна с ръка на джуджето фелдшер, което мажеше челото му с мехлем против изгаряне. — Остави. Магията бързо ще ме оправи.

— Какво да става? — отвърна Вихрогон.

— Днес не ми е до остроумията ти, Вихрогоне, защото не е ден за обсъждане на впечатленията ми от техническите ти постижения. Кажи ми какво намери за човека.

Вихрогон се намръщи и намести станиоловата шапка на главата си. Отвори лаптоп с дебелината на вафлена кора.

— Проникнах в данните на Интерпол. Не беше много трудно, честно казано. Да бяха сложили надпис „Добре дошли“...

Кореноплод почука с пръсти по масата за съвещания.

— Давай по същество.

— Добре. Фоул. Досието му е десет гигабайта. На хартия това е колкото половин библиотека.

Началникът подсвирна.

— Зает човек.

— Заето семейство — поправи го Вихрогон. — Фоул предизвикват закона от поколения. Изнудване, контрабанда, въоръжени грабежи. През последния век участват предимно в организираната престъпност.

— Разполагаме ли с координати?

— Това беше най-лесното. Имението Фоул. Построено върху двеста акра земя в покрайнините на Дъблин. Намира се само на около двадесет хвърлея от настоящата ни позиция.



Кореноплод прехапа долната си устна.

— Само на двадесет? Това означава, че можем да свършим работата преди разсъмване.

— Да. Да оправим цялата тази бъркотия, преди да е излязла от контрол след изгрев-слънце.

Началникът кимна. Това беше крайният срок. Феите не бяха работили на естествена светлина от столетия. Дори когато живееха на повърхността, те бяха предимно нощни създания. Слънцето отслабваше магията им, тъй както фотографска снимка избледнява от светлината. Ако трябваше да чакат още един ден, за да изпратят ударна група, кой знае какви поражения можеше да нанесе Фоул.

Възможно беше дори цялата тази история да е предназначена за медиите и до утре вечерта лицето на капитан Бодлива Зеленика да се появи на кориците на всички печатни издания на планетата. Кореноплод потръпна. Това би означавало край на всичко, освен ако междуременно Калните създания не се бяха научили да съжителстват с други видове. Но ако историята го бе научила на нещо, то беше, че хората не могат да се разбират с никого, дори със себе си.

— Добре. Всички да свалят предпазителите и да заредят. Ще летим в клинообразен строй. Заемете позиция в границите на имота Фоул.

Групата по изтеглянето измърмори военни потвърждения и задрънча с оръжия, като вдигна максимален шум.

— Вихрогоне, събери техниците. Следвайте ни със совалката. И вземи големите предаватели. Ще отцепим целия имот, за да имаме по-голям простор за действие.

— Едно нещо ме тревожи, началник — каза кентавърът замислен.

— Да? — нетърпеливо попита Кореноплод.

— Защо му е на този човек да ни казва кой е? Би трябвало да знае, че така ще го открием.

Кореноплод сви рамене.

— Може би не е такъв умник, за какъвто се мисли.

— Не. Не мисля, че е така. Изобщо не мисля, че е така. Според мен той от самото начало се движи с една крачка пред нас. И сега не е по-различно.

— Нямам време за теории, Вихрогоне. Изгревът не е далеч.

— Още нещо, началник.

— Важно ли е?

— Да, струва ми се.

— Е?

Вихрогон натисна един клавиш на лаптопа си и започна да преглежда биографичните данни на Артемис.

— Този престъпен ум, разработил такъв сложен план...

— Да? Какво?

Вихрогон вдигна глава и златистите му очи погледнаха почти с възхищение.

— Ами, той е само дванадесетгодишен. А това е крехка възраст, дори за човек.

Кореноплод подсмръкна и постави нова батерия в трицевния си бластер.

— Прекаляват с проклетата телевизия. Той се мисли за Шерлок Холмс.

— По-скоро за професор Мориарти.

— Холмс, Мориарти, всичките изглеждат еднакво с прегорени скалпове.

С тези думи Кореноплод елегантно се отдалечи и тръгна след отряда си в нощния мрак.

Отрядът по изтеглянето полетя в клинообразен строй с Кореноплод начело. Движеха се на югозапад, като следваха видеоматериалите, които пристигаха по електронната поща в каските им. Вихрогон дори беше отбелязал имението Фоул с червена точка. „Като за идиоти“ — бе промърморил кентавърът в микрофона си, така че началникът да може да го чуе.

В средата на имота се издигаше обновен замък от късното Средновековие и началото на модерните времена, построен от лорд Хю Фоул през XV век.

Семейство Фоул бяха успели да запазят имението през годините, бяха преживели в него войната, гражданските вълнения и няколко данъчни проверки и Артемис нямаше намерение да бъде този, който ще го загуби. Имението беше оградено от назъбена каменна стена с височина пет метра, по която имаше истински охранителни кули и

пътеки. Отрядът по изтеглянето кацна точно зад стената и започна незабавно да оглежда района за вероятни враждебни същества.

— Разгърнете се през двадесет метра — инструктира ги Кореноплод. — Претърсете района. Връзка на всеки 60 секунди. Ясно?

От Изтеглянето кимнаха. Разбира се, че беше ясно. Те бяха професионалисти.

Лейтенант Мъх, командир на Групата по изтегляне, се покатери на една от наблюдателните кули.

— Знаеш ли какво трябва да направим, Юлиус? — попита той.

Двамата с Кореноплод бяха учили заедно в Академията, бяха се издигнали по една и съща йерархична стълбица. Мъх беше един от може би петимата елфи, които се обръщаха към началника на малко име.

— Знам какво според теб трябва да направим.

— Трябва да изпепелим цялото място.

— Не ме изненадваш.

— Така е най-чисто. Един син облак — и всичко ще приключи с минимални загуби.

„Син облак“ беше жаргонен израз за опустошителна биологична бомба, която се използваше в крайно редки случаи. Предимството на синия облак бе, че убиваше, без да причинява разрушения. Ландшафтът оставаше непроменен.

— Минималните загуби, за които говориш, се състоят от един мой офицер.

— А, да! — възкликна Мъх с досада. — Една жена офицер от разузнаването. Експерименталният кадър. Е, не мисля, че ще имаш проблем да се оправдаеш с тактическо решение.

Лицето на Кореноплод прие познатия на всички морав цвят.

— Най-доброто, което можеш да направиш, е да се махнеш от пътя ми. В противен случай ще бъда принуден да изстрелям този син облак право в тресавището, което наричаш свой мозък.

Мъх ни най-малко не се смути.

— Колкото и да ме обиждаш, няма да промениш фактите, Юлиус. Знаеш какво гласи Книгата. При никакви обстоятелства не можем да оставим Нисшите елементи да се излагат на риск. Имаш право на едно спиране на времето, след което...

Лейтенантът не довърши изречението. Нямахше и нужда.

— Знам какво пише в Книгата — отсече Кореноплод. — Просто бих искал да не разсъждаваш толкова праволинейно. Ако не те познавах достатъчно добре, щях да си помисля, че в жилите ти има и човешка кръв.

— Нямах никакво основание да мислиш така — нацупи се Мъх. — Аз само си върша работата.

— Вземам си думите назад — омекна началникът. — Извинявай.

Кореноплод не се извиняваше често, но все пак обидата беше твърде тежка.

Бътлър седеше пред мониторите.

— Нещо ново? — попита Артемис.

Бътлър се сепна; не беше чул младия си господар да влиза.

— Не. Нищо. Един-два пъти ми се стори, че виждам блясък, но после се оказваше, че няма нищо.

— Нищо не е нищо — тайнствено отбеляза Артемис. — Използвай новата камера.

Бътлър кимна. Само преди месец господарят Фоул беше купил кинокамера чрез Интернет. Две хиляди кадъра в секунда, наскоро разработена от „Индустриална светлина и Магия“ за специализирани снимки в природни условия на неща като криле на колибри и подобни. Тя улавяше движенията на образите по-бързо, отколкото човешкото око бе способно. Артемис я беше инсталирал зад едно ангелче над главния вход.

Бътлър активира лоста за насочване.

— Накъде?

— Обърни към алеята. Имам чувството, че гостите ни вече идват насам.

Икономът започна да върти с дебелите си пръсти мъничкия лост, тънък колкото клечка за зъби. На дигиталния монитор изникна картина от живота отвън.

— Нищо — промърмори Бътлър. — Спокойно като на гробища.

Артемис посочи към контролното табло.

— Стопирай кадъра.

Бътлър за малко не оспори заповедта. За малко. Но вместо това си замълча и натисна бутона. Клоните на черешовите дървета

застинаха неподвижно, цветчетата увиснаха безпомощно в пространството. Но — което бе по-важно — на алеята изведнъж се показа десетина силуета, облечени в черно.

— Какво е това! — възкликна Бътлър. — Откъде изскочиха?

— Прикриват се зад щитове — обясни Артемис. — Щитовете трептят с висока скорост, твърде голяма, за да може човешкото око да ги улови...

— Но камерата ги улавя — довърши Бътлър и кимна. Такъв беше господарят Артемис. Винаги с две крачки напред. — Да можех да я взема със себе си!

— Добре би било. Но разполагаме с още нещо, което върши работа...

Артемис внимателно взе от работната маса импровизирана каска. Това бяха останките от каската на Зеленика. Естествено, и дума не можеше да става главата на Бътлър да влезе в оригиналната каска; все едно да се опитваш да напъхаш картоф в напръстник. От нея бяха запазени само визьорът и контролните бутони. Ремъците бяха взети от строителна каска и пригодени така, че да паснат на главата на прислужника.

— Това нещо е снабдено с няколко филтъра. Все някой от тях ще може да проникне през феин щит. Да ги пробваме, какво ще кажеш?

Артемис закрепил приспособлението на ушите на Бътлър.

— Разбира се, тъй като разстоянието между очите ти е по-голямо, някои неща ще излизат от обсег, но това не би трябвало да те затрудни особено. А сега включи камерата.

Бътлър отново пусна камерата, докато Артемис поставяше последователно филтрите.

— Сега?

— Не.

— Сега...

— Всичко стана червено. Ултравioletови лъчи. Никакви феи.

— Сега?

— Не. Полароид, струва ми се.

— И последният.

Бътлър се усмихна като акула, зърнала гол задник.

— Хванахме ги.

Сега икономът виждаше света какъвто е, включително феиния отряд от Изтеглянето, който се движеше по алеята.

— Хм — каза Артемис. — Вариант на стробоскоп, бих казал. Много висока честота.

— Видях — послъга Бътлър.

— Метафорично или буквално? — попита работодателят му и се подсмихна.

— Ясно ми е.

Артемис тръсна глава. Пак се шегуваше. Оставаше да си сложи клоунски обувки и да започне да се премята в големия салон.

— Много добре, Бътлър. Време е да направиш онова, което можеш най-добре. По всичко личи, че някой е проникнал в имението...

Бътлър стана. Нямаше нужда от допълнителни инструкции. Затегна ремъците на импровизираната си каска, рязко се обърна и тръгна към вратата.

— О, Бътлър, и още нещо.

— Да, Артемис?

— Бих предпочел да ги уплашиш до смърт. Ако е възможно.

Бътлър кимна. Ако бе възможно.

Първи отряд на Изтегляне бяха най-добрите и най-съобразителните. Всеки малък елф си мечтаеше един ден като порасне, да облече черния анцуг на командос от Изтеглянето. Това бяха елитните подразделения. Риск бе второто им име. Колкото до капитан Кафяво Водорасло, Риск беше първото му име. Той бе настоял за това на церемонията по посвещаване, състояла се малко след приемането му в Академията.

Риск водеше групата по криволичещата алея. Както обикновено, той бе избрал за себе си челната позиция, готов да влезе пръв в бой, ако — както горещо се надяваше — такъв избухнеше.

— Обадете се — прошепна капитанът в микрофона, който излизаше като змия от каската му.

— Нищо на едно.

— Нищо, капитане.

— Пълно затишие, Риск.

Капитан Кафяво Водорасло трепна.

— На терен сме, ефрейтор. Следвай процедурата.

— Но мама каза...

— Не ми пука какво е казала мама, ефрейтор! Чинът си е чин! Ще се обръщаш към мен с „капитан Кафяво Водорасло“.

— Слушам, капитане — нацупи се ефрейторът. — Но повече не ме моли да ти гледа туниката.

Риск премина изцяло на честотата на брат си, като изключи от разговора останалата група.

— Да не си споменал повече мама, ясно ли е? И гладенето. Участваш в тази мисия само защото аз те изисках! А сега започни да се държиш като професионалист или ще се върнеш обратно на границата!

— Добре, Рискчо.

— Риск! — изкрещя капитан Кафяво Водорасло. — Името ми е Риск. Не Рискчо, нито Риско. Риск! Разбра ли?

— Добре. Риск. Мама е права. Ти си едно бебе.

Капитан Кафяво Водорасло изруга много непрофесионално и отново премина на откритата честота. Беше тъкмо навреме, защото се разнесе необичаен звук.

— Хър-р-р.

— Какво беше това?

— Кое?

— Не знам.

— Нищо, капитане.

Но Риск беше преминал подготовка за разпознаване на звуци преди изпита за капитан и бе напълно сигурен, че това „Хър-р-р“ е предизвикано от удар в трахеята. По всяка вероятност брат му се беше блъснал в някой храст.

— Лишей! Добре ли си?

— Ефрейтор Лишей на линия.

Кафяво Водорасло гневно подритна една маргаритка.

— Проверка. Обадете се по ред на номерата.

— Едно, добре съм.

— Две, всичко е наред.

— Три, отегчен до смърт, но жив.

— Пет, приближавам западното крило.

Кафяво Водорасло замръзна на място.

— Почакайте. Четири! Там ли си, Четири? Какво е положението?

— ...

Нищо освен статично електричество.

— Така. Четири не отговаря. Възможна е повреда в екипировката. Но не можем да си позволим излишен риск. Прегрупиране на главния вход.

Изтегляне Едно се събраха, като се движеха по-безшумно от копrienен паяк. Кафяво Водорасло бързо преброи хората си. Единадесет. Един липсваше. Четири вероятно се луташе сред розовите храсти и се чудеше защо никой вече не се обажда.

Тогава Риск забеляза две неща — първо, чифт черни обувки, които стърчаха от един храст до вратата, и второ, огромно човешко същество, застанало на входа. Съществото държеше в ръце много страховито оръжие.

— Обявявам мълчание — прошепна Кафяво Водорасло и единадесетте командоси като един свалиха визьорите си, за да заглушат дишането и говора.

— Без паника. Мисля, че мога да проследя последователността на станалите събития. Четири обикаля пред вратата. Калното създание отваря. Четири получава юмрук по канчето и се приземява в храстите. Няма проблем. Не сме разкрити. Повтарям, не сме разкрити. Затова да не губим време в търсене на виновни. Лишей... Извинявай, ефрейтор Кафяво Водорасло, провери жизнените показатели на Четири. Останалите да се скрият и да не вдигат шум.

Отрядът предпазливо се изтегли до грижливо подстриганата морава. Силуетът, който стоеше пред тях, беше наистина внушителен. Това несъмнено бе най-едрият човешки екземпляр, който някога бяха виждали.

— Д'Арвит — прошепна Две.

— Обявих радиомълчание — смъмри го Кафяво Водорасло. — Изключение правят само спешните случаи. Ругаенето не спада към тях.

Тайничко обаче капитанът споделяше порива на своя подчинен. Това беше един от моментите, когато се радваше, че има щит. Човекът отпред изглеждаше така, сякаш можеше да смачка в огромния си юмрук половин дузина феи.

Лишей се върна на мястото си.



— Четири е стабилен. Може би има мозъчно сътресение. Но иначе е добре. Щитът му обаче е паднал, затова го скрих по-навътре в храстите.

— Справил си се добре, ефрейтор. Правилно си се сетил.

Последното, от което имаха нужда, бе някой да забележи стърчащите от храста обувки на Четири.

Човекът се раздвижи. Тръгна небрежно по пътеката. Дори да поглеждаше наляво или надясно, трудно можеше да се определи заради качулката, която скриваше очите му. Странно беше за човек да ходи с качулка в такава приятна нощ.

— Застопорете бластерите — нареди Риск.

Той си представи как хората му правят отегчени физиономии. Сякаш вече не бяха взели достатъчно предпазни мерки. От половин час само това правеха. Но все пак трябваше да се следва правилникът, в случай че после ги изправят пред трибунал. Някога Изтеглянето първо стреляше и после питаше. Никой не им търсеше отговорност. Но сега времената бяха други. Винаги се намираще някой радетел за граждански права, който да удари с юмрук по масата и да поиска обяснение. Дори когато ставаше дума за човеци, можете ли да повярвате?

Човекът планина спря точно наред групата командоси. Ако можеше да ги види, това би бил най-добрият тактически ход. Оръжията им бяха практически безполезни, защото с тях можеха да навредят повече един на друг, отколкото на човека.

За щастие, целият отряд беше невидим с изключение на Четири, скрит на сигурно място в храста, който приличаше на рододендрон.

— Вълшебните пръчици. Извадете ги!

Просто за всеки случай. Нямаше нищо лошо в това да вземат предпазни мерки.

И докато офицерите сменяха оръжието си, точно когато ръцете им бяха заети с отваряне на кобури и калъфи, Калното създание заговори:

— Добър вечер, господа — каза и дръпна назад качулката си.

„Странна работа — помисли си Риск. — Изглежда така, сякаш...“

Тогава забеляза импровизираните очила на очите му.

— Прикрийте се! — изкрещя капитанът. — Прикрийте се!

Но беше твърде късно. Нямаха друг избор, освен да останат и да се бият. А това не беше избор.

Бътлър можеше да ги застреля още от вратата. По един с всеки изстрел от пушката ма кенийския ловец на слонове. Но планът не беше такъв. Всичките му действия целяха да направи впечатление. Да изпрати послание. Стандартната процедура на всяка полиция по света бе да изпраща напред пушечно месо и после да води преговори. Нормално беше да се очаква, че неканените гости ще окажат съпротива и тогава Бътлър с удоволствие щеше да се включи в престрелката.

Той надникна навън през процепа на пощенската кутия и — о, щастливо съвпадение! — оттам го погледна чифт очи с очила. Беше твърде щедър подарък на съдбата, за да го подмине.

— Време е за сън — каза Бътлър и блъсна вратата с масивното си рамо. Елфът прелетя няколко метра и се приземи в храстите. Джулиет щеше да бъде съкрушена. Тя обичаше рододендроните. Един беше неутрализиран. Оставаха още няколко.

Икономът вдигна островърхата качулка на маскировъчното си яке и излезе пред вратата. Те стояха там; бяха се разпръснали като отряд от Екшънмен. Ако от коланите им не висяха доста внушителни на вид оръжия, гледката би била направо комична.

Бътлър небрежно пъкна пръста си под предпазителя и зае позиция между тях. Мускулестият дребосък вдясно издаваше заповедите. За това можеше да се съди по факта, че всички бяха обърнали глави към него.

Водачът даде команда и отрядът смени автоматите с оръжия за ръкопашен бой. Имаше логика, с автоматите само биха се и изпозастреляли. Беше време да действа.

— Добър вечер, господа — каза Бътлър. Не можеше да се сдържи да не каже нещо, а и си струваше заради първия миг на стъписване. После вдигна пушката и стреля.

Капитан Кафяво Водорасло беше първата жертва — стрелата с титанов връх проби костюма му в областта на врата. Той бавно се свлече на земята, сякаш въздухът се беше превърнал във вода. Още двама от отряда паднаха, преди да са разбрали какво става.

„Сигурно е доста тежко — каза си Бътлър равнодушно — да изгубиш предимство, което си имал в продължение на векове.“

Останките от Изтегляне Едно бяха извадили вълшебните си пръчици и бяха готови да ги използват. Но командосите допуснаха грешката да отстъпят в очакване на заповед, която така и не дойде. Това даде на Бътлър възможността да премине към близък бой. Не че се нуждаеше от допълнителна възможност.

Въпреки това икономът се поколеба за секунда. Те бяха толкова дребни! Като деца. Тогава Лишей го докосна по лакътя с пръчката си и през гърдите на Бътлър преминаха 100 волта електричество. Цялото му състрадание към дребните създания мигом се изпари.

Икономът грабна проклетата пръчка и завъртя оръжието и притежателя му като ласо. Лишей полетя с писък и инерцията го запрати право върху трима от другарите му.

Като продължи въртеливото движение, Бътлър блъсна в гърдите още двама елфи. Трети се покатери на гърба му и го ужили няколко пъти с пръчката си. Бътлър падна върху него. Нещо изпраця и жиленето престана.

Изведнъж усети как някой опря оръжие под брадичката му. Един от отряда по Изтегляне беше успял да извади автомата си.

— Не мърдай, Кално създание — избръмча глас, променен от филтъра на каската. Оръжието изглеждаше доста внушително, по дължината на ствола му блъбукаше охлаждаща течност. — Само ме предизвикай.

Бътлър завъртя очи отегчено. Различна раса — едни и същи клишета. Той плесна елфа с длан. На дребничкото човече вероятно се бе сторило, че небето се е стоварило върху главата му.

— Това достатъчно предизвикателство ли е за теб?

Икономът се изправи на крака. Наоколо се въргаляха тела на елфи в различни степени на шок и безсъзнание. Определено бяха уплашени. Мъртви — вероятно не. Мисията беше изпълнена.

Един от дребосъците обаче се преструваше. Личеше си по начина, по който бе събрал мъничките си колене. Бътлър го хвана за врата и върховете на палеца и показалеца му се допряха.

— Име?

— Л-лишей... ъ-ъ-ъ, исках да кажа, ефрейтор Кафяво Водорасло.

— Е, ефрейтор, кажи на командира си, че следващия път, когато видя въоръжени сили да влизат тук, ще ги посрещна със снайпер. Не със стрели. С бронебойни патрони.

— Слушам, сър. Снайпер. Разбрах. Струва ми се, че така е честно.

— Добре. Все пак ви позволявам да приберете ранените.

— Много великодушно от ваша страна.

— Но ако видя дори проблясък на оръжие у някого от санитарите, може да се изкуша да взривя няколкото мини, които съм заровил из градината.

Лишей преглътна и лицето му зад визьора пребледня още повече.

— Невъоръжени санитарии. Съвършено ясно.

Бътлър пусна елфа на земята и поизтупа туниката му с масивните си пръсти.

— А сега последно. Слушаш ли ме?

Енергично кимане.

— Искан парламентьор. Такъв, който може да взема решения. Не някой с нисък чин, който след всеки въпрос трябва да тича до базата. Разбрано?

— Няма проблем. Т.е. сигурен съм, че няма да има проблем. За съжаление, аз съм един от тези с ниския чин. Така че, както виждате, не съм в състояние да гарантирам, че наистина няма да има проблем...

Бътлър копнееше да запрати този малък приятел обратно в лагера му.

— Много добре. Разбирам. Просто... млъкни!

Лишей понечи да изкаже съгласието си, но после рязко затвори уста и кимна.

— Добре. А сега, преди да си тръгнеш, събери всички оръжия и каски на малка купчинка ето тук.

Лишей пое дълбоко дъх. Е, имаше възможност да стане и герой.

— Не мога да направя това.

— О, нима? И защо?

Лишей се изпъна в цял ръст.

— Служител от полицията никога не предава оръжието си.

Бътлър кимна.

— Звучи ми честно. Все пак реших да опитам. Ами върви си тогава.

Като не знаеше дали да вярва на късмета си, Лишей се втурна обратно към командната кула. Беше последният оцелял. Риск хъркаше на пътеката, но той, Лишей Кафяво Водорасло, бе дръзнал да се изправи срещу Калното чудовище. Какво ли щеше да каже мама, щом чуеше за това?

Зеленика седеше на ръба на леглото и стискаше с пръсти металната рамка. Бавно се надигна, като пое тежестта върху ръцете си. Усилието заплашваше да извади лактите ѝ от ставите. Тя задържа за секунда и след това блъсна цялата конструкция в бетона. Вдигна се облак прах и малки частици се завъртяха около коленете ѝ.

— Добре — измърмори феята.

Погледна към камерата. Не се съмняваше, че я наблюдават. Нямаше време за губене. Тя сгъна пръсти и повтори действието отново и отново, докато стоманената рамка остави дълбоки белези върху ставите на пръстите ѝ. С всеки удар все повече частици се надигаха от прясно бетонирания под.

След няколко секунди вратата на килията рязко се отвори и в помещението влетя Джулиет.

— Какво правиш? — изпръхтя момичето. — Къщата ли искаш да събориш?

— Гладна съм! — извика Зеленика. — До гуша ми дойде да махам на глупавата камера. Тук не храните ли затворниците си? Искам нещо за ядене!

Джулиет сви пръсти в юмрук. Артемис я беше предупредил да бъде любезна, но всичко си имаше граници.

— Няма нужда да правиш революция. Какво ядете вие, феите?

— Имаш ли делфинско? — подигравателно попита Зеленика.

Джулиет потръпна отвратена.

— Не, нямам, хищно създание!

— Тогава плодове. Или зеленчуци. Погрижи се да бъдат добре измити. Не искам някоя от химическите ви отрови да проникне в кръвта ми.

— Ха-ха, ама ти си била революционер! Не се тревожи, всичките ни продукти са екологично чисти — каза Джулиет, тръгна към вратата и спря. — Не забравяй правилата. Не се опитвай да избягаш от къщата.

И няма нужда да чупиш мебелите. Не ме карай да ти показвам на какво съм способна.

След като стъпките на Джулиет заглъхнаха, Зеленика започна да блъска леглото в бетонния под. Във феините закони имаше вратичка. Инструкциите трябваше да се дават на четири очи и да бъдат съвсем точни. Просто да се каже, че няма нужда да правиш това или онова, не беше достатъчно, за да забраниш на елфа да го направи. И още нещо: Зеленика нямаше намерение да бяга от къщата. Но това съвсем не означаваше, че щеше да остане затворена в килията си.

Артемис донесе още един монитор в стаята с техника. Той беше свързан с камера, поставена в таванската стая на Анджелин Фоул. Известно време момчето наблюдаваше майка си. От време на време изпитваше угризения за това, че е монтирал камера в стаята ѝ; излизаше, че я шпионира. Но беше за нейно добро. Винаги съществуваше опасност майка му да се нарани. Сега тя кротко спеше; това се дължеше на хапчето, което Джулиет бе сложила на подноса ѝ. Приспивателното също бе част от плана. Както се оказа впоследствие, особено важна част.

Бътлър влезе в стаята с техниката. Носеше пълна шепа феин хардуер и потриваше врата си.

— Хитри дребни мерзавци.

Артемис вдигна поглед от мониторите.

— Някакви проблеми?

— Нищо съществено. Тези малки пръчици пускат силен ток. Как е затворничката?

— Добре. Джулиет ѝ приготвя нещо за ядене. Боя се, че капитан Бодлива Зеленика започва да се побърква.

На екрана се виждаше как Зеленика блъска леглото си в бетонния под.

— Разбираемо е — отбеляза икономът. — Представи си колко е объркана. Пък и не може да прокопае тунел и да избяга.

Артемис се усмихна.

— Не. Цялата къща е построена върху варовиково легло. И най-дребното джудже не може да прокопае тунел и да се измъкне. Или да се вмъкне.

Както се оказа по-късно, това беше грешка. Фатална грешка, повратна за Артемис Фоул.

Феината полиция имаше процедури за спешни случаи като този. Вярно, в тях не се предвиждаше цял отряд от Изтеглянето да бъде разгромен от самотен противник. Но това само правеше следващите действия още по-неотложни, особено когато небето придобиваше бледооранжев оттенък.

— Готово ли е да тръгваме? — изрева Кореноплод в микрофона си, сякаш техниката не улавяше и слаб шепот.

„Готово ли е да тръгваме!“ — повтори наум Вихрогон, докато свързваше последния предавател към една от контролните кули. Тези военни с техните изрази! „Готово ли е да тръгваме“, „Не знам, но ми е наредено“... Толкова недодялано!

На глас каза:

— Няма нужда да крещите, началник. Тези микрофони могат да уловят пълзене на паяк в Мадагаскар.

— В Мадагаскар пълзи паяк?

— Е... не знам. Те не могат всъщност...

— Добре, Вихрогоне, стига си сменял темата и отговори на въпроса ми!

Кентавърът се намръщи. Началникът приемаше всичко толкова буквално! Той включи модема на предавателя към лаптопа си.

— Добре. Вече... Готово е да тръгвате.

— Тъкмо стана време. Хайде, натисни копчето.

За трети път този ден Вихрогон скръцна с конските си зъби. Наистина никой не оценяваше гениалните му способности. Натисни копчето, ако нямаш нищо против. Кореноплод не притежаваше достатъчно мозъчен ресурс, за да проумее какво се опитваше да направи кентавърът.

Спирането на времето не се свеждаше само до натискане на копче: имаше редица деликатни процедури, които трябваше да се извършат с максимална точност. В противен случай времевата дупка щеше да доведе до поредната радиоактивна злополука.

Макар и да бе вярно, че феите спират времето от векове, в днешно време при наличие на сателитни връзки и Интернет човечите

можеха да забележат, че от времето са изпаднали два-три часа. В миналото можеше да се спре времето в цяла една държава и Калните създания да решат просто, че боговете са се разгневили. Но вече не беше така. В наши дни човеците имаха приспособления за измерване на всичко, така че ако трябваше да се спира времето, необходима беше старателна и точна работа.

В старите времена петима елфи магьосници заставаха във формата на пентаграм около целта и я покриваха с магически щит, като спираха времето за определен период в омагьосаната земя.

Всичко минаваше добре, ако на някой елф не му се приходеше до тоалетна. Много такива операции се бяха проваляли само защото на някого от петимата му бе хрумнало да пийне повечко вино. Освен това магьосниците бързо се уморяваха и ръцете им се схващаха. При късмет времето можеше да се спре за около час и половина, което не винаги си струваше труда.

Самият Вихрогон беше дал идеята за механизирание на цялата процедура. Магьосниците зареждаха с магията си литиеви батерии и после около набелязания район се поставяше мрежа от приемници. Звучи доста просто, нали? Но всъщност не беше. Все пак определено имаше предимства. Първо, нямаше вече пренапрежение. Батериите не се перчеха една пред друга. Можеше да се изчисли точно колко мощност е необходима и така периодът на обсада беше удължен до осем часа.

Имението на Фоул се оказа идеалното място за спиране на времето — границите му бяха маркирани. Имаше дори високи кули за предавателите. Сякаш самият Артемис бе пожелал времето да спре... Пръстът на кентавъра колебливо стоеше на бутона. Възможно ли беше? В края на краищата този човешки юноша ги изпреварваше с една крачка от самото начало.

— Началник!

— На линия ли сме вече?

— Не още. Има нещо...

От кръсъка на Кореноплод слушалките на Вихрогон едва не гръмнаха.

— Не, Вихрогоне! Няма нищо! Не ми трябва блестящите ти идеи, много благодаря. Животът на капитан Бодлива Зеленика е в



опасност, така че натисни копчето, преди да съм се качил на кулата и да съм го натиснал с физиономията ти!

— Докачлив сте — промърмори кентавърът и натисна копчето.

Лейтенант Мъх погледна лунометъра си.

— Имаш осем часа.

— Знам колко часа имам — изрева Кореноплод. — И престани да вървиш по петите ми. Нямах ли си работа?

— Всъщност, като стана дума за това, имам да зареждам биологична бомба.

Кореноплод рязко се извърна.

— Не ме дразни, лейтенант. Като подмяташ забележки на всяка крачка, не ми помагаш да се съсредоточа. Прави това, което смяташ за необходимо. Но бъди готов на връщане да се изправиш пред трибунал. Ако тази операция се провали, ще хвърчат глави.

— Наистина — промърмори Мъх под носа си. — Но моята няма да е сред тях.

Кореноплод огледа небето. Над имението Фоул се виждаше лазурно сияние. Добре. Бяха откъснати от останалия свят. Отвъд стените животът продължаваше с ускорен ход, но ако някой успееше по някакъв начин да проникне в имението въпреки укрепените стени и високата порта, щеше да открие, че вътре няма жива душа. Всички обитатели бяха уловени в капана на миналото.

И така, през следващите осем часа над имението Фоул щеше да бъде нощ. По-нататък Кореноплод не можеше да гарантира безопасността на Зеленика. Предвид тежката ситуация Мъх най-вероятно щеше да пусне биологическата бомба и да унищожи всичко живо в имението. Кореноплод беше виждал как действа синият облак. Никое живо същество не можеше да се спаси, дори плъховете.

При северната кула началникът се срещна с Вихрогон. Кентавърът беше приземил совалката до дебалата един метър стена. Наоколо вече се въргаляха преплетени жици и оптики от гъвкав стъклопласт.

— Вихрогоне! Тук ли си?

Главата в станиолова шапка се показва от вътрешността на един разглобен хард драйв.

— Ето ме, началник. Предполагам, че сте дошли да натиснете някое копче с физиономията ми.

Кореноплод едва не се разсмя.

— Не ми казвай, че очакваш да ти се извиня, Вихрогоне. Вече изчерпах лимита си за днес. За един приятел, с когото се познаваме цял живот.

— Мъх? Простете, началник, но аз не бих си хабил извиненията за лейтенанта. Той няма да ви се извини, когато ви забие нож в гърба.

— Не си прав за него. Мъх е добър офицер. Малко е припрян, вярно е, но в решителния момент постъпва по най-добрия начин.

— Може би по най-добрия за него. Не мисля, че Зеленика е сред приоритетите му.

Кореноплод не отговори. Нямахше какво.

— И още нещо. Имам коварното подозрение, че младият Артемис Фоул е очаквал от нас да спрем времето. В края на краищата всичко, което правехме досега, работеше за него.

Началникът разтърка слепоочията си.

— Невъзможно е. Откъде човешко същество ще знае за спирането на времето? Пък и сега няма време за теории, Вихрогоне. Имам по-малко от осем часа, за да оправя тази каша. Е, какво си ми приготвил?

Вихрогон дотопурка до един сандък с екипировка, поставен до стената.

— Без тежко въоръжение, това е сигурно. Видяхме какво се случи с Изтегляне Едно. И от каска няма нужда. Изглежда, че Калното чудовище ги колекционира. Не. Като жест на добра воля ще ви изпратим в имението невъоръжен и без щит.

Кореноплод подсмръкна.

— В кой учебник си прочел такова нещо?

— Това е стандартна оперативна процедура. Жестът на доверие ускорява преговорите.

— О, стига с цитатите, дай ми нещо, с което да стрелям.

— Сърдете се на себе си — каза Вихрогон с въздишка и извади от сандъка нещо, което приличаше на пръст.

— Какво е това?

— Това е пръст. На какво ви прилича?

— На пръст — призна Кореноплод.

— Да, но не е обикновен пръст — кентавърът се огледа наоколо, за да се увери, че никой не го наблюдава. — На върха му има херметизирана стрела. Само един изстрел. Чукнете с палеца по кокалчето и някой ще заспи завинаги.

— Защо досега не съм го виждал?

— Секретно е и...

— И какво? — подозрително попита Кореноплод.

— Ами, имаше злополуки...

— Казвай, Вихрогоне.

— Агентите непрекъснато забравят, че им е на ръката.

— Искаш да кажеш, че се самозастрелват.

Вихрогон кимна мрачно.

— Един от най-добрите ни агенти си беше бръкнал с него в носа.

Три дни се намираше в критично състояние.

Кореноплод постави латексовия пръст на показалеца си и той веднага прие формата и цвета на истинския.

— Не се тревожи, Вихрогоне. Не съм пълен идиот. Нещо друго?

Вихрогон измъкна от сандъка с екипировката нещо, което приличаше на фалшив задник.

— Сигурно се шегуваш! За какво служи това?

— За нищо — призна кентавърът. — Но предизвиква голям смях на празненства.

Кореноплод се изкиска. Два пъти. Голям пропуск от негова страна.

— Добре, край на веселбата. Ще ме следиш ли?

— Естествено. Ще ви дам ирисова камера. Какъв цвят? — кентавърът се вгледа в очите на началника. — Хм. Мътнокафяв.

Той взе от един рафт малко флаконче и извади от течността електронни контактни лещи. С палец и показалец разтвори окото на Кореноплод и постави ирисовата камера.

— Може да дразни окото. Постарайте се да не го търкате, иначе може да попадне в роговицата, а оттам — в главата ви. Ще трябва да я отваряме, а — небето ми е свидетел — вътре няма нищо интересно.

Кореноплод примигна, като се бореше с желанието да разтърка сълзясщото си око.

— Това ли е всичко?

Вихрогон кимна.

— Не можем да поемем по-голям риск.

Началникът неохотно се съгласи. Усещаше странна лекота на хълбока, на който трябваше да виси трицевният бластер.

— Добре. Предполагам, че този пръст със стрела ще свърши работа. Честна дума, Вихрогоне, ако това се забие в лицето ми, ще те върна в Убежище още със следващата совалка.

Кентавърът се подсмихна.

— Просто трябва да внимавате, като ходите до тоалетната.

Кореноплод не се засмя. Имаше неща, с които един елф не се шегуваше.

Часовникът на Артемис беше спрял. Сякаш Гринуич бе престанал да съществува. „Или може би — разсъждаваше той — ние сме изчезнали.“ Включи Си Ен Ен. Картината беше застинала по средата на предаването. На екрана трептеше лицето на Риц Кан. Артемис не можа да сдържи доволната си усмивка. Бяха направили точно както пишеше в Книгата. Бяха спрели времето. Всичко вървеше по план.

Време беше да провери една своя теория. Той се обърна към мониторите и включи мамината камера към седемдесетсантиметровия главен монитор. Анджелин Фоул вече не седеше в шезлонга. Артемис огледа стаята. Беше празна. Майка му не се виждаше. Беше изчезнала. Усмивката му се разшири. Отлично. Точно както бе очаквал.

Той съсредоточи вниманието си върху Бодлива Зеленика. Тя продължаваше да блъска леглото в пода. От време на време ставаше и започваше да удря по стената с юмруци. Може би не беше просто побъркване. Дали лудостта ѝ нямаше някаква цел? Артемис почука с тънкия си пръст по монитора.

— Какво целиш, капитане? Какъв е хитроумният ти план?

Погледът му бе привлечен от движение на екрана, на който се виждаше алеята.

— Най-последно — изпъшка той. — Играта започва.

По алеята се движеше силует. Дребен, но въпреки това внушителен. Без щит. Край на театралниченето.

Артемис натисна копчето на интеркома.

— Бътлър! Имаме посетител. Ще го поканя да влезе. Ти ела да следиш камерите за наблюдение.

Гласът на иконома отекна с метален звън.

— Прието, Артемис. Тръгвам.

Момчето закопча скъпото си сако и застана пред огледалото, за да затегне вратовръзката си. Номерът в преговорите беше да държиш всички карти, а дори да ги нямаш, да се стараеш да изглежда така, сякаш са у теб.

Артемис надяна най-страховитата си физиономия. „Зъл — каза си той, — зъл, но високоинтелигентен. И решителен, не забравяй да изглеждаш решителен.“ Сложи ръка на дръжката на вратата. „Спокойствие. Дишай дълбоко и се постарай да не мислиш, че може да си сбъркал в преценката си за ситуацията и след малко да те убият. Едно, две, три...“ Отвори вратата.

— Добър вечер — каза Артемис като най-любезен домакин, но в същото време беше страховит, зъл, интелигентен и решителен.

Кореноплод стоеше на прага с обърнати нагоре длани — универсален жест, с който казваше: „Виж, не нося оръжие.“

— Вие ли сте Фоул?

— Артемис Фоул на вашите услуги. А вие сте...

— Подполковник Кореноплод. Е, вече знаем имената си, така че може ли да приключим с това?

— Разбира се.

Кореноплод реши да изпробва оръжието си.

— Тогава излезте навън. За да мога да ви виждам.

Лицето на Артемис се изопна.

— Нищо ли не сте научили от демонстрациите ми — корабът, вашите командоси? Налага ли се да убия някого?

— Не — побърза да каже Кореноплод. — Аз само...

— Вие само искахте да ме подмамите навън, където да ме отвлечете и да ме използвате за размяна. Моля ви, подполковник Кореноплод, престанете с игричките или изпратете някой по-интелигентен.

Началникът усети как кръвта се качва в скулите му.

— А сега ме слушай, малко...

Артемис се усмихна. Отново владееше положението.

— Не ви бива много в преговорите, подполковник. Изгубихте хладнокръвие още преди да сме седнали на масата.

Кореноплод пое няколко глътки въздух.

— Добре. Както кажете. Къде предпочитате да водим преговорите?

— Вътре, разбира се. Имате разрешението ми да влезете, но помнете, че животът на капитан Бодлива Зеленика е в ръцете ви. Затова внимавайте.

Кореноплод последва домакина си по сводестия коридор. От класическите портрети по стените го гледаха поколения от рода Фоул. Минаха през боядисана дъбова врата и влязоха в дълга конферентна зала. Около кръгла маса имаше два стола, пред които имаше бележници, пепелници и кани с вода.

Кореноплод с удоволствие забеляза пепелниците и моментално извади от ризата си полусдъвкана пура.

— Може би в края на краищата не сте чак такъв варварин — промърмори той и изпусна огромен облак зелен дим.

Началникът пренебрегна каните с вода и си сипа малко червеникава течност от манерката, която висеше на кръста му. Отпи голяма глътка, оригна се и седна.

— Готов ли сте? — попита Артемис и прелисти бележките си като водещ на телевизионни новини. — Ето как виждам положението. Разполагам с необходимите средства, за да разглася публично подземното ви съществуване и вие сте безсилни да ми попречите. Така че, в основни линии, каквото и да поискам от вас, ще бъде скромна цена за мълчанието ми.

Кореноплод изплю парченце гъбен тютюн.

— Смятате, че можете просто ей така да разпространите цялата информация в Интернет?

— Е, не веднага, защото сега времето е спряло.

Кореноплод се задави с кълбо дим. Тайният им коз беше разкрит.

— Ами, щом знаете за спирането на времето, би трябвало също така да сте наясно, че сте напълно откъснат от външния свят. Всъщност вие сте безпомощен.

Артемис записа нещо в бележника си.

— Да си спестим малко време. Започвам да се отегчавам от недодяланите ви хитрини. В случай на отвличане или кражба

полицията първо изпраща ударен отряд от Изтеглянето, за да върне изгубеното. Вие го направихте. Извинете ме за смеха, но... Ударен отряд? Честна дума, един патрул бойскаути с водни пистолети би се справил с него без проблем.

Кореноплод мълчаливо се ядосваше и си изкарваше гнева на угарката от пура.

— Следващата официална стъпка са преговорите. И накрая, малко преди времето ограничение от осем часа да изтече, ако не е постигнато споразумение, в рамките на времето поле се детонира биологическа бомба.

— По всичко личи, че знаете поразително много неща за нас, господарю Фоул. Не очаквам, че ще ми кажете откъде сте ги научили.

— Правилно.

Кореноплод смачка останките от пурата си в кристалния пепелник.

— В такъв случай да свършваме; какви са вашите искания?

— То е едно. Едно-единствено.

Артемис плъзна бележника си по лакираната маса. Кореноплод прочете написаното.

— „Един тон двадесет и четири каратово злато. Само в малки небелязани кюлчета.“ Шегувате се.

— О, ни най-малко.

Кореноплод се намести по-напред на стола си.

— Не разбирате ли? Искането ви е неизпълнимо. Или ще ни върнете капитан Бодлива Зеленика, или ще бъдем принудени да избием всички ви. Средно положение няма. Ние не преговаряме. На практика — не. Аз съм тук само за да ви обясня фактите.

Артемис пусна в ход вампирската си усмивка.

— О, но вие ще преговаряте с мен, подполковник.

— Така ли? И с какво сте толкова различен от останалите?

— Различен съм, защото знам как да се измъкна от времето поле.

— Невъзможно — изсумтя Кореноплод. — Не може да се направи.

— О, може и още как. Повярвайте ми, досега не съм допускал грешка.

Началникът откъсна горната страница на бележника, сгъна я и я прибра в джоба си.

— Трябва да го обмисля.

— Имате време на разположение. Осем часа... простете, седем часа и половина, след това времето на всички изтича.

Кореноплод дълго мълча, като почукваше с нокти по масата. Пое дъх, за да каже нещо, после размисли и рязко стана.

— Ще държим връзка. Не се тревожете, ще изляза сам.

Артемис бутна стола си назад.

— Направете го. Но помнете, никой от народа ви няма разрешение да влиза тук, докато съм жив.

Кореноплод наперено закрачи по коридора, като гледаше маслените портрети. По-добре беше да си тръгне веднага и да обработи новата информация. Това момче Фул наистина беше хитър противник. Но допускаше една основна грешка — приемаше, че Кореноплод ще играе по правилата. Само че Юлиус Кореноплод не бе стигнал до чин подполковник със спазване на правила. Време беше за малко нестандартни действия.

Двама експерти гледаха видеозаписа от ирисовата камера на Кореноплод.

— Виждате ли тук? — каза професор Кълбест Облак, специалист бихейвиорист. — Това мърдане показва, че лъже.

— Безсмислици — намуси се доктор Аргон, психолог изпод Съединените щати. — Има сърбеж, това е всичко. Сърби го и се чеше. В това няма нищо страшно.

Кълбест Облак се обърна към Вихрогон.

— Чуйте го само! Как очаквате да работя с този шарлатанин?

— Знахар! — отвърна му Аргон.

Вихрогон вдигна косматите си длани.

— Господа, моля ви. Тук имаме нужда от съгласие. Трябва ни конкретен профил.

— Безполезно е — каза Аргон. — Не мога да работя в тези условия.

Кълбест Облак скръсти ръце.

— Щом той не може, и аз не мога.



Кореноплод влезе през двойните врати на совалката. Моравият цвят на лицето му — негова запазена марка — беше още по-ярък от обикновено.

— Този човек си играе с нас. Не мога да го допусна. Какво направиха експертите със записа?

Вихрогон отстъпи леко встрани, за да може началникът да види така наречените експерти.

— Изглежда, че не могат да работят в тези условия.

Кореноплод присви очи и впи поглед в плячката си.

— Извинете ме!

— Добрият доктор е малоумен — каза Кълбест Облак, незапознат с нрава на началника.

— А-аз ли съм малоумен? — заекна Аргон, който също не беше в течение. — Ами ти, пещерен елф? Даваш абсурдни интерпретации на най-невинния жест.

— Невинен жест? Това момче е кълбо от нерви. Очевидно лъже. Този случай е като по учебник.

Кореноплод сви юмрук и го стовари върху масата, като остави по повърхността пукнатини във формата на паяжина.

— Тишина!

Възцари се тишина. Мигновено.

— Вие двамата сте подписали щедри договори за изработване на профил. Прав ли съм?

Двамата кимнаха; не смееха да кажат и дума, за да не нарушат заповедта за мълчание.

— Това е може би случаят на живота ви, затова искам да се съсредоточите максимално. Разбрахте ли ме?

Експертите продължиха да кимат.

Кореноплод извади камерата от сълзящото си око.

— Превърти го, Вихрогоне. Към края.

Записът бясно заподскача и се превърта напред. На екрана Кореноплод последва човека към конферентната зала.

— Тук. Спри тук. Можеш ли да приближиш лицето?

— Дали мога да приближа лицето? — сопна се Вихрогон. — Може ли джудже да открадне паяжината изпод паяка?

— Да — отговори Кореноплод.

— Всъщност въпросът беше риторичен.

— Нямам нужда от урок по граматика, Вихрогоне, просто го приближи, ако обичаш.

Вихрогон скръцна със зъби.

— Добре, шефе. Ще го направя.

Пръстите на кентавъра затракаха по клавиатурата със скоростта на светлината. Лицето на Артемис се увеличи и накрая изпълни плазмения екран.

— Бих ви посъветвал да слушате — каза Кореноплод, като стискаше раменете на експертите. — Това е звезден миг в кариерата ви.

„Различен съм — произнесе устата на екрана, — защото знам как да се измъкна от времето поле.“

— Кажете ми сега — обади се Кореноплод, — лъже ли?

— Пуснете го отново — помоли Кълбест Облак. — Покажете ми очите.

Аргон кимна.

— Да. Само очите.

Вихрогон натисна още няколко клавиша и тъмносините очи на Артемис изпълниха целия екран.

„Различен съм — прогърмя човешкият глас, — защото знам как да се измъкна от времето поле.“

— Е, лъже ли?

Кълбест Облак и Аргон се спогледаха; от враждебността между тях нямаше и следа.

— Не — едновременно отговориха те.

— Той казва истината — допълни бихейвиористът.

— Или — поясни психологът — поне си мисли, че е така.

Кореноплод обля окото си с почистващ разтвор.

— Така си помислих и аз. Когато погледнах този човек в лицето, реших, че е или гений, или луд.

Безизразните очи на Артемис се взираха в тях от екрана.

— Кое от двете? — попита Вихрогон. — Гений или луд?

Кореноплод грабна трицевния си бластер от сандъка с оръжия.

— Какво значение има? — отсече той, докато окачаше вярното оръжие на хълбока си. — Дайте ми външен коридор до П1. Това лице Фоул като че ли знае много за нашите правила, затова е време да нарушим няколко от тях.

## ГЛАВА 7: СЛАМЧО

Време е да представим нов герой от нашата история за другия свят. Е, „нов герой“ не е съвсем точно казано. Срещали сме го и преди, на опашката пред гише „Информация“ в полицейския участък. Беше там поради множеството извършени кражби: Сламчо Челюстокопач, джуджето клептоман. Съмнителна личност дори по понятията на Артемис Фоул, макар че повествованието вече изобилства откъм личности без морал.

Роден в типично семейство на джуджета пещерняци, Сламчо отрано бе решил, че минното дело не е за него и че трябва да намери приложение на способностите си другаде, а именно в копаене на тунели и влизане с взлом — предимно второто — в домовете на Калните създания. Разбира се, трябваше да плати за това със загуба на магическите си сили. Домовете бяха неприкосновени. Ако някой нарушеше това правило, трябваше да бъде подготвен за последиците. Сламчо нямаше нищо против. И без това магията не го вълнуваше. В мините нямаше особена необходимост от нея.

Няколко века нещата му вървяха доста добре и той успя да създаде сравнително доходен подземен бизнес. До момента, в който се опита да продаде Чашата на Джулс Раймет на полицейски агент под прикритие. Оттогава късметът го напусна и до наши дни беше арестуван около двадесет пъти. Беше прекарал общо 300 години в непрекъснато влизане и излизане от затвора.

Сламчо имаше изумителен апетит към копаенето на тунели. За незапознатите с механизмите на копаене на тунели ще се постарая да ги разясня, така че да изглеждат максимално вкусно. Подобно на някои представители на влечугите мъжките джуджета могат да откачат челюстите си, което им позволява да погълнат няколко килограма пръст в секунда. Този материал се разгражда чрез свръхактивен метаболизъм — организъмът поема полезните минерали и... изхвърля останалото както си е. Прекрасно.

Сега Сламчо гниеше в каменна килия в централния затвор. Или поне се старееше да изглежда като невъзмутимо гниещо в затвора джудже. Всъщност му трепереха мартинките с метални планки на върховете.

В момента войната между гоблините и джуджетата беше в разгара си, а някакъв гениален елф полицай бе намерил за уместно да го сложи в една килия с банда откачени гоблини. Може би по недоглеждане. Но по-вероятно беше да е отмъщение за това, че се бе опитал да пребърка джобовете на арестувалия го полицай.

— Ей, джудже — зъбеше му се малоумен гoblin, целият в брадавици и татуировки, — как така още не си прогризал тунел, та да избягаш от тук?

Сламчо почука по стената.

— Здрав камък.

Гоблинът се разсмя.

— Е, и какво? Не ще да е по-здрав от главата ти.

Приятелчетата му избухнаха в смях. Сламчо се присъедини към тях. Реши, че така е по-добре. Но сгреша.

— На мен ли се смееш, джудже?

Смехът на Сламчо секна.

— С теб — поправи той. — Смея се с теб. Тази шега за главата беше много смешна.

Гоблинът започна да се приближава към него, докато между мазния му нос и носа на джуджето остана един сантиметър разстояние.

— Гледаш ме отвисоко, а, джудже?

Сламчо преглътна и захвана да пресмята. Ако сега разкачеше челюстите си, може би щеше да погълне гоблина, преди останалите да се усетят. Но гоблините бяха пагубни за стомашно-чревния тракт. Бяха прекалено костеливи.

Противникът му призова магическите си сили и около юмрука му се образува огнено кълбо.

— Попитах те нещо, дебелако.

Сламчо усети как всяка потна жлеза по тялото му мигновено се отприщва. Джуджетата не обичаха огъня. Не обичаха дори да мислят за огън. За разлика от останалите обитатели на феиния свят, те нямаха желание да живеят на земната повърхност. Беше твърде близо до

слънцето. Каква ирония за някого, който върти бизнес с крадените вещи на Калните създания!

— Н-не е нужно да правиш така — запъна се той. — Аз само опитах да се държа приятелски.

— Приятелски! — подигравателно повтори покритият с брадавици гоблин. — Твоето племе не знае какво значи тази дума. Всичките сте страхливци, които забиват нож в гърба!

Сламчо кимна дипломатично.

— Известно е, че сме малко склонни към предателство.

— Малко склонни към предателство! Малко склонни към предателство! Брат ми Слуз беше нападнат от шайка джуджета, дегизирани като купчини тор! Още е в кома!

Сламчо кимна състрадателно.

— А, старият номер с купчините тор. Безобразие. Това е една от причините да страня от Братството.

Гоблинът завъртя огненото кълбо между пръстите си.

— Има две неща под този свят, които не мога да понасям.

Сламчо бе обзет от предчувствие, че всеки момент ще научи кои са те.

— Едното е смрадливо джудже.

Дотук нямаше изненади.

— И второто е предател на собственото си племе. А от това, което чувам, ти спадаш и към двата вида.

Сламчо се усмихна едва забележимо.

— Просто късмет.

— Късметът няма нищо общо. Съдбата те изпраща в ръцете ми.

В друг ден Сламчо вероятно би изтъкнал, че по същество късмет и съдба са едно и също. Но не и днес.

— Обичаш ли огъня, джудже?

Сламчо поклати отрицателно глава.

Физиономията с брадавиците се ухили.

— Не е ли жалко? Защото ей сега ще натикам това огнено кълбо в гърлото ти.

Джуджето преглътна с мъка. Типично за Братството на джуджетата. Какво мразеха всички джуджета? Огън. Кои бяха единствените създания, способни да правят огнени кълба? Гоблините. И с кого джуджетата бяха повели война? Просто като фасул.

Сламчо отстъпи към стената.

— Внимавай. Всички можем да хвъркнем във въздуха.

— Ние — не — усмихна се лицето с брадавиците и смръкна огненото кълбо в големите си ноздри. — Напълно огнеупорни сме.

Сламчо беше съвсем наясно какво ще стане по-нататък. Често беше виждал такива неща в затъntenите тунели. Група гоблини причакваха някое заблудено джудже, притискаха го до стената и после водачът им духваше огън право в лицето му. Ноздрите на гоблина трепнаха и той се приготви да издуха вдишаното огнено кълбо. Сламчо се сви от страх. Имаше само една възможност. Гоблините бяха допуснали груба грешка. Бяха забравили да вържат ръцете му.

Гоблинът пое дъх през устата, след това я затвори. Така създаваше по-силен тласък за огнения поток. Отметна глава назад, насочи носа си към джуджето и духна. Сламчо светкавично вдигна палци и запуши ноздрите на противника си. Отвратително, вярно е, но определено е за предпочитане пред това да станеш на кебап.

Огненото кълбо нямаше откъде да излезе. То се блъсна в палците на Сламчо и рикошира обратно в главата на гоблина. Слъзните канали оказаха най-малко съпротивление и пламъците, компресирани потоци със силно напрежение, изригнаха точно под очите на гоблина. Огънят полетя нагоре и запълзя по тавана на килията.

Сламчо свали палците си, бързо ги избърса и ги пхна в устата си, като остави естественият балсам на слюнката му да започне оздравителния процес. Разбира се, ако още притежаваше магически сили, щеше просто да си пожелае обгорените палци да се оправят. Но това беше цената, която трябваше да плати за престъпния си живот.

Покритият с брадавици гоблин не изглеждаше никак добре. От всяко отвърстие на главата му излизаше дим. Колкото и огнеупорни да бяха гоблините, блуждаещото огнено кълбо здравата бе ожулило проводите му. Той се олюляваше като водорасло, след което падна по очи върху бетонния под. Нещо изхрущя. Вероятно големият му нос.

Останалите от бандата не реагираха благосклонно.

— Вижте какво направи с шефа!

— Смрадлив дебелак!

— Хайде да го опечем!

Сламчо отстъпи още назад. Надяваше се останалите гоблини да се уплашат, след като лидерът им е изваден от строя. Но очевидно не

беше така. Макар че бе противно на природата му, джуджето нямаше друг избор, освен да атакува.

Сламчо откачи челюстта си и се хвърли напред, като склучи зъби около главата на най-близкия гоблин.

— Ау, пусни ме! — изкрепя жертвата и викът му отекна в устата на джуджето. — Пусни ме или д'уга'ите ми сте те опъ'лят!

Останалите замръзнаха на място, несигурни в следващите си действия. Разбира се, всички бяха виждали какво могат да направят кътниците на джудже с главата на гоблин. Гледката не беше приятна.

Всички стиснаха огнени къмба в юмруците си.

— П'едуп'ежда-ам те!

— Не можеш да сдъвчеш всички ни, дебелако.

Сламчо едва устоя на желанието да стисне челюсти. Това е най-силният инстинкт при джуджетата, генетична памет от ровенето на тунели хилядолетия наред. Фактът, че гоблинът се гърчеше и извиваше в устата му, не помагаше. Джуджето не разполагаше с много възможности за избор. Бандата се приближаваше, а то бе безпомощно с пълна уста. Беше време за закуска, да ме прощавате за израза.

Изведнъж вратата на килията издрънча и се отвори. В тясното помещение нахлу цял отряд полицаи, ако можеше да се съди по първото впечатление. Сламчо усети на слепоочието си хладния допир на оръжейно дуло.

— Изплюй затворника — заповяда нечий глас.

Сламчо с готовност се подчини. Плувналият в слюнка гоблин се строполи на пода.

— Вие, гоблините! Угасете огньовете.

Огнените къмба угаснаха едно след друго.

— Не беше по моя вина — оплака се Сламчо и посочи осеяното с брадавици лице, изкривено от спазъм на гадене. — Той ме предизвика.

Офицерът прибра оръжието в кобура и извади чифт белезници.

— Не ме интересува какво става помежду ви — каза той, обърна Сламчо и му закопча белезниците. — Ако зависеше от мен, щях да ви затворя всичките в голяма обща килия и след седмица да дойда да почистя. Но началникът Кореноплод иска да те види незабавно на повърхността.

— Незабавно?

— Веднага, ако не и по-бързо.

Сламчо познаваше Кореноплод. Началникът носеше отговорност за няколко от престоите му в затворническия хотел. Щом старият Юлиус искаше да го види, със сигурност не ставаше дума за питиета и сладки приказки.

— Сега? Но сега е ден. Ще изгоря.

Полицаят се засмя.

— Там, където отиваш, няма дневна светлина, приятелче. Там, където отиваш, не е нито ден, нито нощ.

Кореноплод чакаше джуджето от вътрешната страна на портала на отцепения район. Този портал беше поредното изобретение на Вихрогон. Феите можеха да влизат и излизат от времето поле, без да влияят на променения поток на времето вътре. На практика това означаваше, че въпреки шестте часа, необходими за качването на Сламчо до повърхността, той бе доставен в района само секунди след заповедта на Кореноплод за изпращането му.

Сламчо за пръв път попадеше във времево поле. Той стоеше и гледаше как животът извън блестящия купол тече с ускорени темпове. Колите хвърчаха с невъобразимо висока скорост, а облаци се носеха в небето, сякаш тласкани от бурна вихрушка.

— Сламчо, малък подлец такъв! — изрева Кореноплод. — Вече можеш да свалиш този костюм. Полето е с ултравиолетови филтри, или поне така ми казаха.

На пункт П1 джуджето получи затъмнен костюм. Макар и да имаха дебела кожа, всички джуджета бяха крайно чувствителни към слънчева светлина и изгаряха за по-малко от три минути. Сламчо с усилие се измъкна от плътно прилепналия костюм.

— Радвам се да те видя, Юлиус.

— За теб съм подполковник Кореноплод.

— Вече си подполковник. Чух за това. Сигурно е писарска грешка, а?

Кореноплод сдъвка пурата си на каша.

— Нямам време да слушам обидите ти, затворник. И единствената причина още да не съм те сритал в задника е, че точно в момента имам работа за теб.

Сламчо се намръщи.



— „Затворник“? Както знаеш, Юлиус, аз си имам име.

Кореноплод приклепна до нивото на джуджето.

— Не знам в какъв измислен свят живееш, затворник, но в реалността ти си престъпник, а моята работа е да ти вгорча живота колкото може повече. Така че ако очакваш любезности само защото съм свидетелствал срещу теб около петнадесет пъти, забрави!

Сламчо потърка китките си там, където белезниците бяха оставили червени следи.

— Добре, подполковник. Няма защо да се палите толкова. Аз не съм убиец, както знаете, а само дребен крадец.

— От онова, което чувам, за малко да претърпиш еволюция зад решетките.

— Вината не беше моя. Нападнаха ме.

Кореноплод пъкна нова пура в устата си.

— Хубаво, както и да е. Просто върви след мен и не кради нищо.

— Слушам, подполковник — невинно отвърна Сламчо. Нямаше нужда да краде повече. Вече беше отмъкнал пропуска на Кореноплод за времето поле, когато началникът бе допуснал грешката да се наведе над него.

Пресякоха улицата и минаха през обръча на Изтеглянето.

— Виждаш ли онова имение?

— Кое имение?

Кореноплод се обърна и го изглежда.

— Нямам време за това, затворник. Почти половината от лимита ми изтече. След още няколко часа един от най-добрите ми офицери ще бъде погълнат от син облак!

Сламчо сви рамене.

— Не ме е грижа. Аз съм само престъпник, забравихте ли? Между другото, знам какво искате да направя и отговорът ми е „не“.

— Още не съм те питал.

— Ясно е като бял ден. Аз съм крадец, който влиза с взлом. Това е къща. Вие не можете да влезете, защото ще загубите магическите си сили, но моите вече са ме напуснали. Просто като две и две.

Кореноплод изплю пурата си.

— Нямаш ли поне малко чувство за граждански дълг? Целият ни начин на живот е поставен на карта.

— Не и моят начин на живот. Феин затвор, човешки затвор — за мен е едно и също.

Началникът се замисли.

— Добре, жалко създание. Петнадесет години по-малко.

— Искам амнистия.

— Мечтай си, Сламчо.

— Ни повече, ни по-малко.

— Седемдесет и пет години лек режим. Ни повече, ни по-малко.

Сламчо се престори, че мисли. Седемдесет и пет годишната присъда беше само на хартия — той така или иначе щеше да избяга.

— В отделна килия?

— Да, да. В отделна килия. Е, сега ще го направиш ли?

— Е, добре, Юлиус. Щом е за теб.

Вихрогон търсеше подходяща ирисова камера.

— Лешников цвят, ако не се лъжа. Или може би жълто-кафяв. Наистина имате поразителни очи, господин Сламчо.

— Благодаря, Вихрогоне. Майка ми винаги казваше, че те са най-хубавото у мен.

Кореноплод крачеше из совалката.

— Вие не разбирате ли, че гоним срокове? Какво значение има цветът! Дай му там някаква камера.

Вихрогон бръкна с пинцета в контейнер с разтвор и извади една леща.

— Не го правим от суета, началник. Колкото по-голямо е сходството в цвета, толкова по-малко се различава от истинското око.

— Добре де, както и да е, само да приключваме.

Вихрогон хвана Сламчо за брадичката, за да не мърда.

— Готово. Сега ще бъда с вас през целия път.

Кентавърът постави миниатюрен цилиндър в гъстите косми, които стърчаха от ухото на джуджето.

— Вече имаме и аудиовръзка. В случай, че се наложи да викате за помощ.

Джуджето се усмихна кисело.

— Простете за недоверието, но мисля, че винаги съм се справял по-добре сам.

— Ако смяташ, че седемнадесет присъди са добро постижение...  
— пошегува се Кореноплод.

— О-хо, сега имаме време за шеги, така ли?

Началникът го сграбчи за рамото.

— Прав си. Нямаме. Да вървим.

Той повлече Сламчо през тревната площ към черешовите дървета.

— Искам да прокопаеш тунел от тук и да разбереш откъде този Фоул знае толкова много за нас. Може би има някакви приспособления за наблюдение. Каквото и да е, унищожи го. Ако е възможно, намери капитан Бодлива Зеленика и виж какво можеш да направиш за нея. Ако е мъртва, поне ще можем да пуснем биологична бомба.

Сламчо огледа терена.

— Не ми харесва.

— Какво не ти харесва?

— Особеностите на терена. Надушвам варовик. Солидни каменни основи. Може да се окаже, че няма достъп до къщата.

Вихрогон дотича в тръс.

— Сканирах района. Оригиналната структура лежи изцяло върху камък, но някои от по-късните пристройки стигат до глина. Винарската изба в южното крило като че ли има дървен под. Едва ли е проблем за някого с челюсти като вашите.

Сламчо реши да го приеме по-скоро като безпристрастно излагане на факти, отколкото като обида. Той отвори задния капак на работните си панталони.

— Добре. Отдръпнете се.

Кореноплод и останалите полицаи се втурнаха да се крият, но Вихрогон, който никога не беше виждал джудже да копае тунел, реши да остане и да погледа.

— Късмет, Сламчо.

Джуджето откачи челюстта си.

— Бла'ода'я — избоботи то и се наведе, готово за старт.

Кентавърът се огледа.

— Къде са всички...

Така и не успя да довърши, защото една купчина наскоро погълната и още по-наскоро рециклирана глина се залепи на лицето му. Докато успее да избърше очите си, Сламчо се беше изгубил в

прясно пробитата дупка, а сред черешовите дървета се разнасяше неударим смях.

Сламчо пое по една глинеста жила през вулканична гънка в камъка. Хубава консистенция, нямаше много свободни камъни. Имаше изобилие от насекоми. Те бяха особено полезни за силни и здрави зъби — най-важният атрибут на едно джудже, първото нещо, което се гледаше при избор на брачен партньор. Сламчо започна да копае близо до варовика, като коремът му почти се опираше в камъка. Колкото по-дълбок беше тунелът, толкова по-малък беше шансът за случайно излизане на повърхността. В днешно време се изискваше по-голяма предпазливост, при толкова много сензори за движение и противопехотни мини. Калните създания правеха какво ли не, за да защитят имуществото си. И както се оказваше, не без основание.

Сламчо усети силни вибрации отляво. Зайци. Джуджето установи местоположението им с биологичния си компас. Винаги беше полезно да се знае къде се навъртат диви животни. Той заобиколи зайчарника и продължи да върви покрай границите на имението, като описа продълговат клуп с посока северозапад.

Не беше трудно да се установи мястото на избите с вино. Векове наред винената утайка се бе просмуквала през пода и бе предала на пръстта отдолу характера на виното. Той беше самотен, неназрачен. Имаше едва доловима плодова жилка, не толкова осезаема, че да повлияе на букета му. Несъмнено бе вино за специални случаи, от онези, които стояха на най-долния ред. Сламчо се оригна. Глината беше хубава.

Джуджето обърна острите си зъби нагоре и започна да гризе дъските на пода. Вмъкна се през нащърбената дупка и изхвърли от панталоните си последната купчина рециклирана пръст.

Намираще се в приятно тъмно помещение, идеално за зрението на едно джудже. Хидролокаторът му засече непокрит отвор в пода. Още метър вляво и щеше да се озове в огромна бъчва с италианско червено вино.

Сламчо закачи челюстта си и с леки стъпки се приближи към стената. Долепи ухо като раковина до червените тухли. За миг остана напълно неподвижен, заслушан във вибрациите на къщата. Силно

нискочестотно бърмчене. Някъде имаше генератор и изобилие от проводници, по които течеше електричество.

Чуваха се и стъпки. Много нагоре. Може би на третия етаж. И някъде наблизко. Звук като от удар. По метал или бетон. Още един удар. Някой строеше нещо. Или рушеше.

Нещо пробяга покрай крака му. Сламчо инстинктивно го смачка. Беше паяк. Просто паяк.

— Извинявай, малки приятелю — каза той на сивото петно. — Малко съм изнервен.

Разбира се, стълбището беше дървено. Ако се съдеше по миризмата, поне на един век. Такива стълби скърцаха само като ги погледнеш. Вършеха по-добра работа за прогонване на крадци от всякакви фалшиви подови плочки. Сламчо тръгна нагоре по края на стълбището, като поставяше единия си крак пред другия. Точно покрай стената дървото имаше най-добра опора и най-малко скърцаше.

Не беше толкова просто, колкото изглежда. Стъпалата на джуджетата са предназначени за груба работа, не за балет, нито за балансиране върху дървено стълбище. Въпреки това Сламчо стигна до вратата без произшествия. Един-два пъти дървото изскърца лекичко, но не толкова, че звукът да бъде уловен от човешко ухо или хардуер.

Вратата беше заключена, естествено, но това едва ли можеше да бъде такава пречка, каквато изглежда на пръв поглед, за едно джудже клептоман.

Сламчо зарови ръка в брадата си и отскубна от нея един дебел косъм. Космите на джуджетата коренно се отличават от тези на хората. Брадата и косата на Сламчо представляваха всъщност матрица от антени, които му помагаша да се ориентира и да избягва опасностите под земята. След като беше изваден от пората си, косъмът моментално застина неподвижно като при трупно вкочаняване. Сламчо огъна края му няколко секунди преди да стане съвсем твърд. Получи се идеален шперц.

Едно бързо движение — и ключалката щракна. Имаше само две брави. Никаква предпазливост. Типично за хората — никога не очакваха да ги нападнат отдолу. Сламчо стъпи на паркета в коридора. Цялата къща миришеше на пари. Тук можеше да натрупа цяло състояние, стига само да разполагаше с време.

Точно под напречната греда на вратата имаше камери. Бяха разположени с вкус, в естествените сенки по ъглите. Но вършеха и работа. Сламчо поспря за малко, за да потърси слабото място в системата. Три камери в коридора. Завъртаха се на всеки деветдесет секунди. Нямахме откъде да мине.

— Можеш да поискаш помощ — обади се глас в ухото му.

— Вихрогоне?

Сламчо насочи окото с лещата към най-близката камера.

— Можеш ли да измислиш нещо? — прошепна той.

Чу се тракане по клавиатура и изведнъж дясното му око се раздвижи като обектив на камера.

— Хитро — тихо отбеляза Сламчо. — Трябва да си потърся такова нещо.

В малката слушалка запращя гласът на Кореноплод:

— Няма начин, затворник. Те са само за държавните служби. Пък и какво ще правиш с такава камера в затвора? Ще гледаш по-отблизо срещнатата стена?

— Голям шегаджия си, Юлиус. Какъв е проблемът? Да не би да завиждаш, че аз успявам там, където ти се провали?

Кореноплод понечи да изругае, но Вихрогон го прекъсна.

— Добре, видях. Проста видеосистема. Дори не е дигитална. С помощта на нашите сателитни чинии ще предавам на всяка камера запис от последните десет секунди. Така ще спечелиш няколко минути.

Сламчо притеснено запристъпя от крак на крак.

— Колко време ще отнеме? Знаеш, че тук съм малко на открито.

— Вече започна — отговори Вихрогон. — Така че тръгвай.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Елементарна електроника. Играя си с човешките системи за наблюдение още от детската градина. Просто трябва да ми имаш доверие.

„По-скоро бих се доверил на банда човеци, ако ми кажат, че няма да изтребват даден животински вид до изчезване, отколкото да повярвам на полицейски консултант“ — помисли си Сламчо. Но на глас каза:

— Добре. Тръгвам. Правя обиколка и излизам.

Той запълзя по коридора. Дори ръцете му се плъзгаха напред като змии и опипваха въздуха така, сякаш можеха да го задържат над

земята. Каквото и да беше направил онзи кентавър, то очевидно вършеше работа, тъй като по стълбите не се мяркаха разтревожени Кални създания с оръжия, заредени с барут.

Стълбите. Ах, стълбите! Сламчо обожаваше стълби. Те бяха като тунели, които някой предварително бе прокопал. Според него най-апетитната плячка винаги се намираще на върха на стълбището. И какво стълбище! Боядисан дъб, с разкошна резба, която обикновено се свързваше с XVIII век или с приказно богатство.

Сламчо потърка с пръст едно от украсените с резба перила. Тук очевидно бяха налице и двете.

Но нямаше време да се отплесва. Стълбището нямаше дълго да остане пусто, особено след като къщата беше обсадена. Кой знае колко зажаднели за кръв Кални създания се криеха зад всяка врата и с радост биха прибавили глава на джудже към колекцията си от ловни трофеи, окачени по стените.

Сламчо тръгна нагоре предпазливо, готов за всякакви изненади. Дори здравите дъбови дъски скърцаха. Вървеше по края, като внимаваше да не стъпва на постаната пътека. От осмата си присъда джуджето бе научило, че под дебелия антикварни килими не е трудно да се скрие капан.

Когато стигна до горе, главата още стоеше здраво на раменете му. Но сега назряваше друг проблем. Поради бързината, с която протича храносмилането при джуджетата, процесът може да бъде доста експлозивен. Неотгълканата пръст в имението Фоул беше богата на въздух и голяма част от него бе попаднала в хранопровода на Сламчо заедно с почвата и минералите. Сега този въздух искаше да излезе.

Етикетът на джуджетата повеляваше газовете да се освобождават още в процеса на копаене на тунела, но Сламчо бе решил, че няма време за добри маниери. Сега съжаляваше, че не се е освободил от газовете още в затворническата килия. Проблемът при джуджетата беше, че газовете не се движеха нагоре, само надолу. Представете си, ако можете, катастрофалните последици от хълцане след храносмилане на купчина глина. Пълно задръстване на системата. Доста неприятна гледка. Затова анатомията на джуджетата се грижеше всички газове да слизат надолу и по този начин да подпомагат изхвърлянето на непреработената глина. Разбира се, има и по-прост

начин за обясняване на процеса, но той може да се използва в книги само за възрастни.

Сламчо обхвана корема си с ръце. По-добре беше да излезе навън. Ако го направеше вътре, както стоеше на стълбищната площадка, прозорците можеха да се счупят. Той затътри крака по коридора и се мушна в първата врата, която му попадна.

Вътре имаше още камери. Всъщност много повече отпреди. Сламчо ги разгледа. Четири се въртяха и обхващаха партера отгоре, но другите три бяха неподвижни.

— Вихрогоне? Там ли си? — прошепна джуджето.

— Не! — отвърна кентавърът с типичния си саркастичен тон. — Имам много по-интересни неща за вършене от това да се тревожа за упадъка на цивилизацията ни.

— Да, благодаря ти. Нека фактът, че животът ми е в опасност, не влияе на веселото ти настроение.

— Ще се постарая да го запазя.

— Имам предизвикателство за теб.

Вихрогон мигновено се заинтригува.

— Наистина? Слушам те.

Сламчо обърна поглед към неподвижните камери, полускрити в спираловидната резба на напречната греда над вратата.

— Искам да разбера накъде гледат тези три камери. Съвсем точно.

Вихрогон се засмя.

— Това не е никакво предизвикателство. Такива стари видеосистеми излъчват слабо йонно лъчение. То е невидимо за невъоръжено око, разбира се, но твоята ирисова камера го улавя.

Хардуерът в окото на Сламчо затрептя и образува искра.

— Ау!

— Извинявай. Слаб електрически заряд.

— Да беше ме предупредил!

— После ще те гушна, бебчо. Мислех че вие, джуджетата, сте поиздръжливи.

— Издръжливи сме. Ще ти го демонстрирам, като се върна.

Гласът на Кореноплод прекъсна заяждането.

— На никого нищо няма да демонстрираш, затворник, освен как работи тоалетната в килията ти. Е, какво виждаш?



Сламчо отново огледа помещението с йоночувствителното си око. Всяка камера излъчваше слаб йонен сноп, подобен на лъчите на залязващо слънце. Те бяха обърнати към портрет на Артемис Фоул старши.

— Не зад картината! О, моля те!

Сламчо долепи ухо до стъклото върху портрета. Никакво електричество. Значи нямаше алармена сигнализация. За да се увери, той подуши рамката. Не беше пластмасова, нито медна. Дърво, стомана и стъкло. Малко олово в боите. Джуджето пхна нокът между стъклото и рамката и дръпна. Картината се надигна без усилие. От едната страна на портрета имаше панти. Отзад — също. Сейф.

— Това е сейф — каза Вихрогон.

— Знам, идиот такъв. Опитвам да се съсредоточа! Ако искаш да помогнеш, кажи ми комбинацията.

— Няма проблем. О, между другото, предстои още един малък електрически шок. Може би бебчето ще поиска да лапне палеца си за успокоение?

— Вихрогоне, ще... Ау-у-у!

— Да. Това са рентгеновите лъчи.

Сламчо погледна сейфа. Невероятно. Можеше да вижда през вратата. Резетата и ключалките се открояваха невероятно отчетливо. Той духна на косматите си пръсти, за да ги сгрее, и набра комбинацията. След секунди сейфът се отвори.

— О! — възкликна джуджето разочаровано.

— Какво има?

— Нищо. Само човешки пари. Нищо ценно.

— Остави ги — нареди му Кореноплод. — Потърси в друга стая.

Върви.

Сламчо кимна. Друга стая. Преди да е свършило времето. Но нещо го смущаваше. Ако това хлапе беше толкова хитро, защо бе поставило сейфа зад картина? Това беше такова клише! Никак не се връзваше с поведението му. Не. Нещо не беше наред. Като че ли се опитваха да ги измамят.

Сламчо затвори сейфа и намести портрета обратно на мястото му. Той се залюля на пантите плавно, лек като перце. Лек като перце! Джуджето отново отвори картината. И пак я постави на мястото й.

— Затворник! Какво правиш?

— Млъкни, Юлиус! Искам да кажа, запазете спокойствие, подполковник.

Сламчо разгледа профила на рамката. Беше малко по-дебела от нормалното. Всъщност доста по-дебела. Дори без рамката, на която бе опънато платното. Пет сантиметра. Той прокара нокът по задната ѝ част и я повдигна, за да открие...

— Още един сейф.

Този беше по-малък. Очевидно направен по поръчка.

— Вихрогоне. Не виждам през тази врата.

— Има оловно покритие. Оправяй се сам, нали си крадец. Покажи какво можеш.

— Типично за вас — промърмори Сламчо и долепи ухо до хладната стомана.

Завъртя ключалката, колкото да я пробва. Добра работа. Оловното покритие заглушаваше щракането, трябваше да се съсредоточи. Доколкото можеше да съди отвън, такъв малък сейф би трябвало да има най-много три резета.

Сламчо задържа дъха си и завъртя ключалката бавно, с по един зъбец. За слуха на непрофесионалист, дори при наличието на средство за усилване на звука, щраканията биха се сторили еднакви. Но за Сламчо всеки зъбец издаваше свой неповторим звук и когато един палец от механизма се залови за ключалката, щракането му се стори почти оглушително.

— Едно — прошепна той.

— Побързай, затворник. Времето ти изтича.

— Прекъсна ме, за да ми кажеш това? Сега разбирам как си станал полицейски началник, Юлиус.

— Затворник! Ще те...

Но беше безсмислено да крещи. Сламчо бе свалил слушалката и я беше пуснал в джоба си. Сега можеше да съсредоточи цялото си внимание върху непосредствената си задача.

— Две.

Отвън долетя шум. От коридора. Някой идваше. Някой с размерите на слон, ако се съдеше по силата на звука. Несъмнено това беше човекът планина, направил на пух и прах отряда по Изтеглянето. Сламчо примигна, за да прогони капка пот, попаднала в едното му око. Съсредоточи се! Съсредоточи се! Зъбците щракаха. Милиметър по

милиметър. Нищо не зацепваше. Подът като че ли леко се люлееше или може би така му се струваше.

Щрак, щрак. Хайде. Хайде. Пръстите му бяха станали хлъзгави от пот, колелцето на ключалката се плъзгаше между тях. Сламчо ги избърса в кожения си жакет.

— Хайде, бебче, хайде. Подскажи ми!

Щрак. Трак.

— Да!

Сламчо завъртя ръкохватката. Не стана. Имаше още нещо, което пречеше. Той прокара пръст по металната повърхност. Ето. Мъничка грапавина. Миниатюрна ключалка, твърде малка за обикновен шперц. Време беше да приложи един трик, който бе научил в затвора. Но трябваше да побърза. Коремът му куркаше като яхния на печка, а стъпките приближаваха.

Сламчо избра един по-твърд косъм от брадата си и внимателно го пъхна в малката дупчица. Когато върхът влезе, той дръпна корена от пората му. Косъмът моментално се втвърди, като запази формата на вътрешността на ключалката. Сламчо пое дълбоко дъх и го завъртя. Бравата се отключи леко като гоблинска лъжа. Чудесно. Такива моменти почти си струваха лежането в затвора.

Джуджето клептоман отвори малката вратичка. Отлична изработка. Почти като от феина ковачница. Вратата беше лека като вафлена кора. Вътре имаше малко хранилище, а в него беше...

— О, небеса! — прошепна Сламчо.

После нещата се развиха със светкавична бързина. Силният шок от видяното се предаде на червата му и те решиха да изхвърлят насъбрания се въздух. Сламчо долови симптомите. Слабост в краката, спазми и бълбукане в червата, треперене в задните части. В няколкото оставащи секунди той грабна предмета от сейфа, приведе се и се вкопчи в коленете си за по-стабилна опора.

Задържаните газове се бяха разраснали до размерите на минициклон и не можеха повече да бъдат удържани. Затова излязоха навън. С голяма сила. Задният капак на панталоните рязко се отвори и блъсна едрия господин, който се бе промъкнал зад гърба на джуджето.

Артемис бе приковал поглед в мониторите. Това беше моментът, когато по традиция за похитителите нещата се объркваха — третата четвърт от операцията. След като дотогава всичко вървеше добре, похитителите обикновено се отпускаха, запалваха цигара, бърбеха със заложниците. И преди да се усетят, вече лежаха по очи и в главите им бяха опрени десетина дула. Но това не важеше за Артемис Фоул. Той не допускаше грешки.

Сега без съмнение феите преглеждаха записите от първите преговори и търсеха начин да проникнат в дома му. Е, такъв начин имаше. Трябваше само да го видят. Беше скрит достатъчно надълбоко, за да изглежда непреднамерено.

Възможно беше подполковник Кореноплод да измисли някоя и друга хитрина. Той беше лукав, в това нямаше съмнение. Очевидно не гледаше добре на перспективата да бъде разиграван от дете. Щеше да си отваря очите на четири.

Само при мисълта за Кореноплод Артемис потръпна. Реши отново да огледа къщата. Съсредоточи се върху мониторите.

Джулиет още стоеше в кухнята и правеше нещо на мивката. Миеше зеленчуците.

Капитан Бодлива Зеленика беше в килията си. Лежеше кротко като мъртвец. Беше престанала да блъска леглото. Може би бе сгрешил по отношение на нея. Може би не съществуваше никакъв план.

Бътлър стоеше на поста си пред килията на Зеленика. Странно. По това време трябваше да е започнал обиколката. Артемис грабна едно уоки-токи.

— Бътлър?

— База, прието. Чувам те.

— Не трябваше ли да обикаляш?

Последва пауза.

— Това и правя, Артемис. Патрулирам по главното стълбище. Наближавам стаята със сейфа. В момента ти махам.

Артемис погледна какво показват камерите от стълбището. Пусто. От всеки ъгъл. Определено нямаше прислужник, който да маха с ръка. Той се вгледа в мониторите и започна да брой наум... Ето! На всеки десет секунди се забелязваше леко трепване. На всички екрани.

— Измама! — изкрещя Артемис и скочи от стола си. — Пробутват ни запис!

В слушалката ясно се чуваше как Бътлър ускорява крачка и хуква да бяга.

— Стаята със сейфа!

Артемис усети как нещо в стомаха му се надига. Измамен! Той, Артемис Фоул, бе измамен, макар и да го беше предвидил. Немислимо! Високомерието му го бе подвело. Собственото му заслепяващо високомерие, и сега целият план можеше да се провали.

Той превключи уоки-токито на честотата на Джулиет. Сега съжаляваше, че е изключил интеркома на къщата, но той не работеше на безопасна честота.

— Джулиет?

— Прието.

— Къде се намираш в момента?

— В кухнята. Съсипвам си ноктите на рендето.

— Остави, Джулиет. Върви да нагледаш затворничката.

— Но, Артемис, морковените стърготини ще засъхнат!

— Остави ги, Джулиет! — изкрещя момчето. — Зарежи всичко и иди да видиш затворничката!

Джулиет се подчини и заряза всичко, включително уоки-токито. Сега щеше да се цупи дни наред. Много важно! Артемис нямаше време да се тревожи за накърненото его на едно момиче в пубертетна възраст. Имаше по-важни неща, за които да мисли.

Той натисна главния бутон на компютризираната система за наблюдение. Единственият му шанс да се отърве от записа беше пълно рестартиране. След няколко мига на агония мониторите трепнаха и възобновиха работата си. Нещата не бяха такива, каквито изглеждаха само преди секунди.

В стаята със сейфа се суетеше гротескно създание. Очевидно беше открило тайния сейф. Не само това, а и бе успяло да отключи тайната ключалка. Поразително! Бътлър обаче го беше сгащил. Икономът се промъкваше зад създанието и всеки момент неканеният гост щеше да се намери по очи на килима.

Артемис съсредоточи вниманието си върху Зеленика. Фейта беше възобновила блъскането. Тя удряше леглото в пода отново и отново, като че ли искаше... Тогава го осени една мисъл. Сякаш го бяха облели със студена вода. Ако Зеленика бе успяла незабелязано да

внесе в къщата жълд, един квадратен сантиметър земя би бил достатъчен. И ако Джулиет беше оставила вратата отключена...

— Джулиет! — закрещя той по уоки-токи. — Джулиет! Не отивай там!

Но беше безполезно. Нейното уоки-токи се въргаляше на кухненския под и Артемис можеше само безпомощно да наблюдава как сестрата на Бътлър върви към вратата на килията и мърмори нещо за морковите.

— Стаята със сейфа! — възкликна Бътлър и ускори крачка. Инстинктивното му желание беше да нахлуе вътре и да открие огън, но годините, прекарани в обучение, взеха връх. Феиният хардуер със сигурност превъзхождаше неговия и кой знае колко дула бяха насочени към вратата от другата ѝ страна. Не, в тази ситуация предпазливостта бе най-доброто решение.

Той допря длан до дървото, като се мъчеше да долови вибрации. Нищо. Значи нямаше автомати. Бътлър обви пръсти около дръжката на вратата и леко я завъртя. С другата си ръка извади автоматичен „Зиг Зауър“ от кобура под мишницата. Нямаше време да зарежда пушката със стрели, трябваше да стреля с риск да убие.

Вратата се отвори безшумно, както беше очаквал, защото беше смазал всички панти в къщата със собствените си ръце. Пред него стоеше... Е, честно казано, не можеше да каже със сигурност какво бе това. Ако не знаеше някои неща, на пръв поглед беше готов да се закълне, че това пред него прилича чисто и просто на огромен треперещ...

И в този миг нещото избухна, като освободи потресаващо количество тунелни отпадъци право върху злополучния иконом! Сякаш го бяха ударили със сто ковашки чука едновременно. Експлозията вдигна Бътлър от земята и го залепи за стената.

И докато лежеше и усещаше как съзнанието му го напуска, той се помоли господарят Артемис да не е успял да улови този момент на монитора.

Силите на Зеленика отслабваха. Рамката на леглото тежеше близо два пъти повече от нея и ръбовете му бяха оставили зловещи следи по дланите ѝ. Но не можеше да спре сега. Оставаше ѝ съвсем малко.

Тя отново блъсна леглото в бетонния под. Облак сив прах се надигна спираловидно и се уви около краката ѝ. Всяка секунда Фоул щеше да разгадае плана ѝ и отново да ѝ инжектира от онова лекарство. Но дотогава...

Тя стисна зъби, за да се пребори с болката и надигна леглото до височината на коленете си. Тогава го видя. Кафяво петънце сред сивия бетон. Възможно ли беше?

Капитан Бодлива Зеленика забрави за болката, пушна леглото и бързо падна на колене. Наистина имаше малко петънце пръст, което надничаше изпод бетона. Феята извади жълда от обувката си и здраво го стисна със зачервените си пръсти.

— Връщам те на земята — прошепна тя и с мъка промуши юмрука си в малката пролука. — И искам дарбата, която ми се полага по право.

В първия миг нищо не се случи. Може би и във втория. После Зеленика усети как магията пробяга по ръката ѝ като токов удар от електрифицирана ограда на тролова къща. Ударът я завъртя из стаята. За миг светът избликна в нестроен калейдоскоп от цветове, но когато всичко се върна по местата си, Зеленика вече не беше немощният елф от преди малко.

— Добре, господарю Фоул — тя се усмихна, докато гледеше как сините искрици на феината магия запечатват раните ѝ. — Да видим какво ще трябва да направя, за да получа разрешението ти да напусна това място.

— Зарежи всичко — мърмореше Джулиет. — Зарежи всичко и иди да видиш затворничката — тя сръчно отметна русите кичури от рамото си. — Сигурно ме мисли за негова лична прислужница или нещо такова.

Момичето удари с длан по вратата на килията.

— Влизам, фейо, така че ако правиш нещо срамно, моля те да престанеш.

Джулиет набра комбинацията на ключалката.

— И не ти нося твоите зеленчуци и добре измити плодове. Но вината не е моя. Артемис на-сто-я да сляза...

Тя млъкна, защото никой не я слушаше. Говореше на празна стая. Джулиет изчака умът ѝ да ѝ предложи някакво обяснение. Нищо не ѝ хрумваше. Накрая реши да хвърли още един поглед.

Тя колебливо пристъпи в бетонираната килия. Нищо. Само лек проблясък в мрака. Като мъгла. Може би беше от глупавите очила. Как можеш да видиш нещо, когато носиш очила с огледални стъкла под земята? Пък и бяха от 90-те, дори още не бяха станали ретро.

Джулиет погледна виновно към камерата. Само за малко, какво толкова можеше да стане? Тя повдигна рамките и завъртя очи във всички посоки.

В същия миг пред нея изникна силует. Просто пристъпи напред от въздуха. Беше Зеленика. Усмивваше ѝ се.

— О, ти ли си? Как...

Феята я прекъсна, като махна с ръка.

— Защо не свалиш тези очила, Джулиет? Никак не ти отиват.

„Права е — помисли си Джулиет. — И какъв приятен глас! Сякаш пее цял хор. Как да спориш с такъв глас?“

— Разбира се. Сваляме пещерните очила. Страхотен глас, между другото. Можеш да ме облъчиш и всичко останало.

Зеленика реши да не се мъчи да разшифрова забележките на Джулиет. Това бе достатъчно трудно дори когато момичето контролираше напълно съзнанието си.

— А сега един простичък въпрос.

— Няма проблем.

Чудесна идея.

— Колко души има в къщата?

Джулиет се замисли. Едно и едно, и едно.

И още едно? Не. Госпожа Фоул отсъстваше.

— Трима — каза тя накрая. — Аз и Бътлър, и, разбира се, Артемис. Госпожа Фоул беше тук, но си отиде по живо по здраво, вече си отиде.

Джулиет се изкиска. Беше се пошегувала. Хубава шега.

Зеленика пое дъх, за да помоли за пояснение, но реши по-добре да не пита. Грешка, както се оказа.



— Идвал ли е още някой? Някой като мен?

Джулиет прехапа устни.

— Имаше едно дребосъче... С униформа като твоята. Не беше много сладък. Всъщност никак. Само крещеше и пушеше миризливи пури. Отвратителен тен. Червен като домати.

Зеленика едва не се усмихна. Кореноплод беше идвал лично. Преговорите несъмнено бяха пълен провал.

— И никой друг?

— Поне аз не знам. Ако пак видиш онова човече, кажи му да намали червеното месо. Направо си проси коронарна тромбоза.

Зеленика преглътна усмивката си. Джулиет беше единственото човешко същество, което бе срещала, чийто ум се избистряше под влияние на хипнозата.

— Добре. Ще му кажа. А сега, Джулиет, искам да останеш в стаята ми и каквото и да чуеш, да не излизаш навън.

Джулиет се намръщи.

— В тази стая? Толкова е скучно. Няма телевизия, няма нищо. Не може ли да отида в салона?

— Не. Трябва да останеш тук. Пък и току-що ми сложиха видеостена. С размерите на киноекран. Дават борба двадесет и четири часа в денонощие.

Джулиет едва не припадна от удоволствие. Тичешком се втурна в килията и ахна, когато въображението ѝ започна да ражда картини.

Зеленика поклати глава. Е, каза си тя, поне един от нас е щастлив.

Сламчо разтърси задните си части, за да се освободи от всички останали частици пръст. Да можеше сега да го види майка му как хвърля кал по Калните създания. Това беше игра на думи или нещо подобно. Граматиката не му се удаваше още от училище. Нито граматиката, нито поезията. Не можеше да намери смисъла в тях. В мините само два израза имаха някакво значение: „Виж, злато!“ и „Срутване, всички навън!“ Тук нямаше скрит смисъл, нямаше рими. Джуджето закопча задния капак на панталоните си, който се беше отворил под напора на бурята, разразила се в недрата на неговите

черва. Време беше да се спасява. Всяка надежда, че ще се измъкне незабелязан, го беше напуснала. В буквалния смисъл.

Сламчо извади слушалката от джоба и я закрепил здраво в ухото си. Е, не се знае, понякога дори от полицията може да има полза.

— ... И когато те пипна, затворник, ще ти се прииска да беше останал долу в мините...

Сламчо въздъхна. Да, добре. Нищо ново.

Като стискаше здраво в юмрука си скъпоценното съдържание на сейфа, джуджето тръгна да се връща по същия път, по който бе дошло. За голямо негово учудване между пръчките на парапета се беше заклешил човек. Сламчо не бе ни най-малко изненадан от това, че изхвърлената от него рециклирана пръст беше успяла да тласне слонското Кално създание да прелети няколко метра над земята. Газовете на джуджетата, както бе известно, бяха причина за лавините в Алпите. Онова, което го изненада, бе фактът, че човекът беше успял да се приближи до него незабелязано.

— Бива си те — каза Сламчо и размаха пръст под носа на изпадналия в безсъзнание телохранител. — Но никой, попаднал във вихрушката на Сламчо Челюстокопач, не може да се задържи на крака.

Калното създание се размърда, под трепкащите клепащи блесна бялото на очите му.

Гласът на Кореноплод зазвуча в ушите на джуджето.

— Мърдай, Сламчо Челюстокопач, преди това Кално създание да е станало и да е пренаредило вътрешностите ти. Както знаеш, то повали цял отряд от Изтеглянето.

Сламчо преглътна. Смелостта му изведнъж го напусна.

— Цял отряд от Изтеглянето? Може би е време да се връщам под земята... за доброто на мисията.

Той бързо мина покрай стенещия иконом и заслиза по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Безсмислено беше да внимава за скърцащи дъски, след като току-що бе предизвикал чревен ураган в коридорите.

Почти бе стигнал до вратата на килията, когато въздухът пред него заискри и на пътя му застана силует. Сламчо позна в него офицера, арестувал го след случая с кражбата на творби от майстори на Ренесанса.

— Капитан Бодлива Зеленика!

— Сламчо? Не очаквах да те видя тук.

Джуджето сви рамене.

— Юлиус имаше мръсна работа. Някой трябваше да я свърши.

— Разбирам — каза Зеленика и кимна. — Вече си изгубил магическите си сили. Умно. Какво откри?

Сламчо ѝ показа находката си.

— Това беше в сейфа му.

— Копие на Книгата! — възкликна Зеленика. — Нищо чудно, че ни е взел на мушка. През цялото време сме разигравали неговия сценарий.

Сламчо отвори вратата на килията.

— Да вървим.

— Аз не мога. Дадена ми е пряка заповед да не напускам дома.

— Ама и вие сте едни с вашите магически сили и ритуали! Нямаме представа какво е да бъдеш свободен от всичките тези дивотии.

От горните етажи долетяха резки звуци. Сякаш трол беше влязъл в стъklarски магазин и трошеше всичко.

— Можем да обсъждаме проблеми на етиката и друг път. Точно сега предлагам да изчезнем.

Сламчо кимна.

— Съгласен съм. Изглежда, че този тип е направил на пух и прах цял отряд от Изтеглянето.

Както вдигаше щита си, Зеленика спря.

— Цял отряд? Хм. Отлично екипиран! Чудя се...

Тя продължи да избледнява и последното, което се сля с прозрачния въздух, беше широката ѝ усмивка.

Сламчо се изкушаваше да остане още малко. Малко неща на този свят бяха по-забавни от тежко въоръжен офицер от Изтеглянето, който си прави шеги с нищо неподозиращи човешки същества. След като капитан Бодлива Зеленика си поиграеше на криеница с това хлапе Фоул, то щеше да я моли да напусне имението му.

Въпросното хлапе следеше всичко от стаята за наблюдение. Нещата не вървяха добре. Това не можеше да се отрече. Не вървяха никак добре. Но със сигурност не бяха непоправими. Все още имаше надежда.

Той подреди в ума си събитията от последните няколко минути. Неканените гости бяха намерили пролука в системата за сигурност на имението. В стаята със сейфа цареше хаос, предизвикан от някакъв феин процес на изхвърляне на газове. Бътлър лежеше в безсъзнание, обездвижен вероятно от същата газова аномалия. Затворничката беше на свобода и възстановила магическите си сили, се разхождаше някъде из къщата. Имаше едно грозно създание с кожени панталони, което бе изкопало дупки под основите на имението и което очевидно не се подчиняваше на феините закони. А Народът си бе върнал копие на Книгата — едно от многото копия, както се оказа впоследствие, сред тях едно на диск в швейцарски трезор.

Пръстът на Артемис разплиташе непокорен кичур тъмна коса. Доста трябваше да се порови, за да открие положителните страни в този развой на събитията. Той вдиша дълбоко няколко пъти, за да открие своята „чи“, както го бе учил Бътлър.

След няколко минути размисъл осъзна, че всичко случило се слабо влияе на основните стратегии на двете страни. Капитан Бодлива Зеленика все още се намираще в границите на имението. А и периодът на спрялото време изтичаше. Скоро феината полиция нямаше да има друг избор, освен да взриви своята биологическа бомба, и тъкмо тогава Артемис щеше да нанесе своя смъртоносен удар. Разбира се, всичко зависеше от началника Кореноплод. Ако той наистина бе толкова неизкушен интелектуално, колкото изглеждаше, напълно възможно беше цялата схема да се провали с гръм и трясък. Артемис горещо се надяваше някой от феиния екип да притежава достатъчно съобразителност, за да забележи „досадната грешка“, която той бе допуснал по време на преговорите.

Сламчо откопча задния капак на панталоните си. Време беше да засмуче малко кал, както казваха долу в мините. Проблемът с тунелите на джуджетата беше, че те бяха самозасипващи се, така че ако искаше да се върне по същия път, по който бе дошъл, трябваше да копае нов тунел. Някои джуджета съвсем точно възстановяваха тунелите си, като поглъщаха по-малко компактна рециклирана пръст. Сламчо предпочиташе да изкопае нов тунел. По определени причини яденето на една и съща пръст два пъти не му допаднаше.

Като откачи челюстта си, джуджето премина като торпедо през дупката в дъските на пода. Щом ароматът на минерали изпълни ноздрите му, сърцето на Сламчо веднага се успокои. Нищо не можеше да застраши джудже под земята. Стига само джуджето да успееше да влезе под земята.

Десет силни пръста стиснаха Сламчо за глезените. Днес просто не му беше ден. Първо гоблинът с брадавиците, а сега и този човек убиец. Някои хора не си взимат поука. Особено Калните създания.

— Пу'ни ме — изфъфли Сламчо с откачена челюст, която се полюшваше безпомощно.

— Няма начин — последва отговор. — Ти ще напуснеш тази къща само в чувал за трупове.

Сламчо почувства как го изтеглят назад. Този човек беше силен. Не бяха много създанията, които можеха да измъкнат джудже, хванало се за нещо. Сламчо ровеше с нокти пръстта и тъпчеше шепи напоена с вино глина в зейналата си като пещера уста. Имаше една-единствена възможност.

— Хайде, малък гоблин. Излизай оттук — подкани го човекът.

Гоблин! Сламчо щеше много да се ядоса, ако не беше зает с това да дъвче глина, за да я стовари върху врага си.

Човешкият глас замлъкна. Вероятно създанието бе видяло задния капак на панталоните му, а може би и самия задник. Несъмнено спомените за случилото се в стаята със сейфа постепенно се връщаха в съзнанието му.

— О...

Какво щеше да последва след това „О“ можем само да гадаем, но съм готов да се обзаложа, че не би било „горкият аз“. Както се оказа, на Бътлър така и не му се отдаде възможност да довърши репликата си, защото мъдро избра този момент, за да охлаби хватката си. Наистина мъдър избор, тъй като съвпадна с момента, когато Сламчо реши да предприеме глинената си офанзива.

Купчина слегнала се глина гръмна като оръдеен залп право срещу мястото, където преди по-малко от секунда се намираше главата на иконома. Ако последната бе останала на същото място, от удара би отлетяла от раменете на Бътлър. Недостоеен край за телохранител от неговия калибър. Но при сегашните обстоятелства калната ракета леко закачи ухото му. Въпреки това силата беше достатъчна, за да завърти

Бътлър подобно на фигурист върху лед и да го накара за втори път да се приземи на задните си части.

Когато пред очите му отново просветна, джуджето беше изчезнало във вихрушка от изровена пръст. Бътлър реши да не прави опити за преследване. Смърт под земята не беше сред първите места в списъка му с неща, които трябва да свърши. Щеше да има и друг ден, и друга фея, каза си той мрачно. И наистина беше така, но това е друга история.

Инерцията тласкаше Сламчо напред. Той беше изминал няколко метра по глинещата жила, когато осъзна, че никой не го преследва. След като вкусът на земята успокои бясното туптене на сърцето му, той реши, че е време да пусне в ход плана си за бягство.

Джуджето промени посоката на движение и си проправи път с челюсти към зайчарника, който бе забелязал по-рано. При повече късмет кентавърът не беше направил сеизмологичен тест на земите на имението, в противен случай хитростта на Сламчо можеше да бъде разкрита. Трябваше да се осланя единствено на факта, че имат по-важни неща, за които да мислят в момента от някакъв избягал затворник. Нямаше проблем да заблуди Юлиус, но кентавърът беше хитрец.

Биологичният компас на Сламчо го упъти във вярна посока и след минути той долови леките вибрации от зайците, които подскачаха из тунелите. Оттук нататък времето беше от голямо значение, ако искаше илюзията да проработи. Сламчо започна да копае по-бавно, като внимателно опипваше меката глина, докато пръстите му опряха в стената на тунела. Джуджето се стараше да гледа в обратна посока, защото всичко, което виждаше, се появяваше на екрана на камерата пред полицаите.

Сламчо постави ръце на пода с пръстите нагоре, като паднал по гръб паяк, и зачака. Не му се наложи да чака дълго. След секунди долови ритмично тупкане от подскоците на приближаващ заек. В мига, в който задните крака на животното докоснаха импровизирания капан, джуджето го стисна за врата със силните си пръсти. Бедното същество нямаше никакъв шанс.

„Извинявай, приятелче — помисли си джуджето. — Ако имаше някакъв друг начин...“ Той издърпа тялото на заека през дупката, закачи челюстта си и започна да крещи:

— Срутване! Срутване! Помощ! Помощ!

А сега предстоеше сложната част. С една ръка той разрови земята наоколо, в резултат на което на главата му се изсипа дъжд от пръст. С другата ръка извади от окото си ирисовата камера и я постави на окото на заека. Предвид почти непрогледния мрак и падналата пръст беше невъзможно да се забележи размяната.

— Юлиус! Моля те. Помогни ми!

— Сламчо! Какво става? Какъв е статусът ти?

„Какъв е статусът ми!“ — повтори наум джуджето. Дори в моменти на криза началникът продължаваше да следва стриктно скъпоценния си протокол.

— Аз... Х-рр...

Джуджето изкрещя за последно, като викът му заглъхна с хриптене.

Може би звучеше малко мелодраматично, но Сламчо имаше слабост към театъра. Той хвърли последен поглед, изпълнен със състрадание към умиращото животно, откачи челюстта си и продължи да копае на югоизток. Свободата го зовеше.

## ГЛАВА 8: ТРОЛ

Кореноплод се наведе и закрепя в микрофона:

— Сламчо! Какво става, какъв е статусът ти?

Вихрогон бясно чукаше по клавиатурата.

— Загубихме аудиовръзка. Не отчитаме и движение.

— Сламчо! Кажй нещо, по дяволите.

— Пускам проверка на жизнените му показатели... Ау!

— Какво? Какво има?

— Сърцето му е полудяло. Бие бясно като на заек...

— Като на заек?

— Не, почакай, то...

— Какво? — попита началникът, уплашен до смърт от онова, което вече подозираше.

Вихрогон се облегна назад в стола си.

— Спря. Сърцето му спря.

— Сигурен ли си?

— Мониторите не лъжат. Всички жизнени показатели могат да се разчетат с помощта на ирисовата камера. Няма нищо. Отишъл си е.

Кореноплод не можеше да повярва. Сламчо Челустокопач, една от жизнените константи, да си отиде? Не можеше да е истина.

— Както знаеш, Вихрогоне, той успя да изпълни задачата. Взе копие от Книгата и потвърди, че Бодлива Зеленика е жива.

Вихрогон повдигна дебелиите си вежди.

— Просто...

— Какво? — подозрително попита Кореноплод.

— Ами, за момент, точно преди да свърши, сърцето му биеше ненормално бързо.

— Може би е повреда в техниката.

Кентавърът се усъмни.

— Не ми се вярва. Моите работи вършат добра работа.

— Какво друго обяснение може да има? Още имаш видимост, нали?



— Да. През мъртви очи, в това няма съмнение. В мозъка няма нито искра електричество; камерата работи със собствена батерия.

— Ами значи е това. Няма друго обяснение.

Вихрогон кимна.

— Така изглежда. Освен ако... Не, прекалено нереалистично е.

— Говорим за Сламчо Челюстокопач. Нищо не е прекалено нереалистично.

Вихрогон отвори уста, за да изкаже на глас невероятната си теория, но преди да заговори, вратата на совалката се отвори.

— Пипнахме го! — победоносно извика глас.

— Да! — съгласи се втори. — Фоул допусна грешка!

Кореноплод се завъртя на стола си. Бяха Аргон и Кълбест Облак, така наречените изследователи бихейвиористи.

— О, най-последно сте решили да заслужите хонорарите си, така ли?

Но професорите не се засрамваха лесно. Въодушевляването ги беше обединило. Кълбест Облак дори намери смелост да махне с ръка на саркастичната забележка на Кореноплод. Това повече от всичко друго накара началника да се стресне.

Аргон профуча покрай Вихрогон и постави лазерен диск в конзолата. Появи се лицето на Артемис Фоул, видно през ирисовата камера на Кореноплод.

„Ще държим връзка — каза началникът от записа. — Не се тревожете, ще изляза сам.“

Лицето на Фоул моментално изчезна, след като момчето стана от стола. Кореноплод вдигна поглед тъкмо навреме за следващото му поразително изказване.

„Направете го. Но помнете, никой от народа ви няма разрешение да влиза тук, докато съм жив.“

Аргон победоносно натисна копчето за пауза.

— Ето, видяхте ли?

Лицето на Кореноплод загуби всякакви следи от бледност и възстанови обичайния си цвят.

— Ето? Какво „ето“? Какво трябва да видя?

Кълбест Облак изпъшка от досада, както се прави в присъствието на дете, което бавно заграва. Впоследствие се оказа, че е

допуснал грешка. След по-малко от секунда началникът вече го стискаше за козята брада.

— А сега си представете — заговори той с измамно спокоен глас, — че времето ни притиска и трябва просто да ни го обясните без каквито и да било мнения или забележки.

— Човекът каза, че не можем да влезем в дома му, докато е жив — изписка Кълбест Облак.

— Е, и?

Аргон продължи:

— Значи... щом не можем да влезем, докато е жив...

Кореноплод рязко пое въздух.

— Значи ще влезем, когато умре.

Лицата на Кълбест Облак и Аргон грейнаха.

— Точно така — произнесоха те в пълен унисон.

Кореноплод се почеса по брадичката.

— Не знам. Тук законът не е съвсем категоричен.

— Нищо подобно — започна да спори Кълбест Облак. — Елементарна граматика. Човекът съвсем конкретно заявява, че входът в дома му е забранен, докато е жив. Това е равносилно на покана, след като умре.

Началникът не беше напълно убеден.

— В най-добрия случай поканата само се подразбира.

— Не — прекъсна го Вихрогон. — Те са прави. Случаят е ясен. След като Фоул умре, вратата е отворена за нас. Сам го казва.

— Може би.

— Никакво „може би“ — отсече Вихрогон. — Небеса, Юлиус, какво още е необходимо? Тук имаме кризисна ситуация, в случай че не сте забелязали.

Кореноплод бавно кимна.

— Първо, ти си прав. Второ, ще се възползвам от това. Трето, добра работа свършихте и двамата. И, четвърто, ако още веднъж ме наречеш Юлиус, Вихрогоне, ще изядеш собствените си копита. А сега ме свържи със Съвета. Трябва да получи разрешението им за онова злато.

— Веднага, подполковник Кореноплод, ваше светейшество — каза Вихрогон и се ухили, като заради Зеленика остави без отговор забележката за яденето на копита.

— Значи, занасяме им златото — мърмореше Кореноплод, разсъждавайки на глас. — Те ни връщат Зеленика, ние пускаме бомбата и влизаме в къщата, за да си приберем откупа. Проста работа.

— Толкова проста, че направо е гениална — подхвана ентузиазма му Аргон. — Голям успех за професията ни. Какво ще кажете, доктор Кълбест Облак?

В главата на Кълбест Облак се въртяха множество възможности.

— Лекционни обиколки, издаване на книги. Помислете, само правата за екранизация ще ни донесат цяло състояние. Нека това послужи за урок на социолозите. Ще се сложи край на теорията, че лишенията са причина за антисоциално поведение. Този тип Фоул никога през живота си не е гладувал.

— Съществуват много видове глад — отбеляза Аргон.

— Напълно вярно. Глад за успех. Глад за господство. Глад за...

Кореноплод изрева:

— Вън! Вън, преди да съм удушил и двамата. И ако чуя дума за това по време на някое следобедно токшоу, ще разбере откъде е излязла информацията.

Консултантите предпазливо се оттеглиха и решиха да не се обаждат на агентите си, докато не се отдалечат на достатъчно разстояние, така че Кореноплод да не може да ги чуе.

— Не знам дали Съветът ще се съгласи — сподели опасенията си началникът, след като експертите си тръгнаха. — Това е много злато.

Вихрогон вдигна поглед от компютърната конзола.

— Какво е точното количество?

Началникът плъзна лист хартия по масата.

— Ето какво е.

— Много е — подсвирна Вихрогон. — Един тон. Малки небелязани кюлчета. Двадесет и четири карата. Е, поне е кръгла сума.

— Много успокоително. Непременно ще го спомена пред Съвета. Свърза ли ме?

Кентавърът изсумтя. Сумтенето бе вместо отрицателен отговор. В интерес на истината, беше много грубо да се сумти на висшестоящ офицер. Кореноплод нямаше излишна енергия, за да постави Вихрогон на мястото му, но си отбеляза наум: след като всичко свърши, да замрази заплатата му за няколко десетилетия. Началникът уморено разтърка очи. Периодът на спрялото време беше към края си. Макар че

умът щеше да му попречи да заспи, защото в момента на спиране на времето беше буден, тялото му копнееше за почивка.

Кореноплод стана от стола и широко отвори вратата, за да влезе въздух. Беше застоял. Типично за спряло време. Дори молекулите не можеха да напускат времевото поле, а какво остава за човешко момче.

На портала цареше оживление. Голямо оживление. Край една шатра се тълпеше цяла армия. Начело на процесията вървеше Мъх и водеше със себе си множеството. Кореноплод излезе да ги посрещне.

— Какво е това? — попита той с видимо неудоволствие. — Да не сме на цирк?

Лицето на Мъх бе преbledняло, но изразяваше решимост.

— Не, Юлиус. Циркът свърши.

Кореноплод кимна.

— Разбирам. И това са клоуните, така ли?

Вихрогон подаде глава през вратата.

— Простете, че прекъсвам дългата ви циркова метафора, но какво, по дяволите, е това?

— Да, лейтенант — каза Кореноплод и кимна към полюшващата се шатра. — Какво, по дяволите, е това?

Мъх подсили смелостта си с няколко дълбоки вдишвания.

— Последвах примера ти, Юлиус.

— Така ли направи?

— Да. Така направих. Ти пожела да изпратиш вътре морално изпаднала личност. Сега аз ще изпълня желанието ти.

Кореноплод се усмихна зловещо.

— Ти не можеш да направиш каквото и да било, лейтенант, без аз да съм наредил.

Мъх неволно отстъпи крачка назад.

— Бях в Съвета, Юлиус. Имам пълната им подкрепа.

Началникът се обърна към Вихрогон.

— Вярно ли е това?

— Така изглежда. Току-що пристигна по външната линия. Сега всичко е в ръцете на Мъх. Казал е на Съвета за откупа и за освобождаването на господин Челюстокопач от затвора. Знаете как разсъждават висшестоящите, когато се стигне до пазарлък със злато.

Кореноплод скръсти ръце.

— Предупреждавах ме за теб, Мъх. Казвах ми, че ще ми забиеш нож в гърба. Аз не повярвах. Държах се като глупак.

— Това няма нищо общо с нас, Юлиус. Важна е мисията. В клетката се намира най-големият ни шанс за успех.

— И какво толкова има в клетката? Не, не ми казвай. Единственото друго същество от Нисшите елементи, лишено от магически сили. Първият трол, когото успяхме да заловим жив през този век.

— Точно така. Съвършеният противник, който може да размаже врага ни.

Бузите на Кореноплод поруменяха още повече от усилието, което полагаше да удържи гнева си.

— Не мога да повярвам, че дори си могъл да си го помислиш.

— Юлиус, трябва да приемеш, че това по същество е същата идея като твоята.

— Не, не е. Сламчо Челюстokoпач сам взе решението. Знаеше какви са рисковете.

— Да не е умрял?

Кореноплод отново разтърка очи.

— Да. Така изглежда. Имало е срутване.

— Това само доказва, че аз съм прав. Един трол не умира толкова лесно.

— Небеса, той е тъпо животно! Как ще накараш трол да следва инструкции?

Мъх се усмихна и в страха му се прокраднаха наченки на самоувереност.

— Какви инструкции? Само посочваме къщата и му се махаме от пътя. Гарантирам ти, че онези човеци ще ни молят да влезем и да ги спасим.

— А какво ще стане с моя офицер?

— Ще върнем трола в клетката много преди положението да стане опасно за капитан Бодлива Зеленика.

— Можеш ли да ми обещаеш, че ще стане така?

Мъх направи пауза.

— Това е риск, който аз... който Съветът е готов да поеме.

— Политици! — сопна се Кореноплод. — И за теб това е само политика, Мъх. Красиво перце върху шапката ти по пътя към мястото в

Съвета. Повдига ми се от теб.

— Каквото и да мислиш, ще работим по тази стратегия. Съветът ме назначи за командващ операцията, така че ако не можеш да загърбиш личните си пристрастия, махни се от пътя ми.

Кореноплод отстъпи встрани.

— Не се тревожи, командире. Не искам да имам нищо общо с тази касапница. Цялата отговорност пада върху теб.

Мъх надяна най-искрената си физиономия.

— Юлиус, каквото и да си мислиш, в сърцето ми има място само за интересите на Народа.

— Най-вече на един от Народа — изсумтя Кореноплод.

Мъх реши да опита с демонстрация на висок морал.

— Не съм длъжен да слушам това. Всяка секунда разговор с теб е пропиляно време.

Кореноплод го погледна право в очите.

— Това прави общо около шестстотин пропиляни години, а, приятелю?

Мъх не отговори. Какво можеше да каже? Амбицията си имаше цена и в случая тази цена беше приятелството.

Лейтенантът се обърна към отряда си — група отбрани елфи, предани единствено на него.

— Занесете шатрата до алеята. Няма да започвате, преди да съм ви наредил.

Той профуча покрай Кореноплод, като гледаше във всички посоки освен към досегашния си приятел. Вихрогон не го остави да се измъкне без коментар.

— Хей, Мъх!

Командващият операцията не можеше да търпи такъв тон, особено в първия ден от назначението си.

— Затваряй си устата, Вихрогоне. Никой не е незаменим.

Кентавърът се подсмихна.

— Съвсем вярно. Това ѝ е особеното на политиката — имаш само една възможност.

Въпреки че не му се искаше, Мъх все пак слушаше с половин ухо.

— Знам, че ако бях аз — продължи Вихрогон — и имах една възможност, една-единствена възможност да запазя място за задника

си в този Съвет, със сигурност не бих поверил бъдещето си в ръцете на трол.

Изведнъж цялата самоувереност на Мъх се изпари, лицето му преbledня и лъсна от пот. Той избърса вежди и побърза да настигне шатрата.

— До утре — извика Вихрогон след него. — Ще се видим, като дойдеш да изхвърляш боклука ми.

Кореноплод се разсмя. Може би за пръв път забележка на Вихрогон му се струваше толкова смешна.

— Браво, Вихрогоне — каза началникът и се усмихна. — Удари този подлец по болното му място, право в амбициите.

— Благодаря, Юлиус.

Усмивката изчезна от лицето на Кореноплод по-бързо от печени голи охлюви в полицейския стол.

— Предупредих те да не ме наричаш Юлиус, Вихрогоне. А сега ме свържи по онази външна линия. Искам златото да е доставено, когато планът на Мъх се провали. Мобилизирай всичките ми поддръжници в Съвета. Сигурен съм, че Голяма крачка е на моя страна, а също и Ларвес, може би и Лозяя. Тя винаги ме е харесвала, и нищо чудно, та аз съм дяволски привлекателен.

— Шегувате се, нали?

— Никога не се шегувам — отвърна Кореноплод с напълно сериозно лице.

Зеленика имаше нещо като план. Да се поразходи из къщата незабелязана, да приложи някои феини хитрини, да направи куп поразии и така да принуди Фоул да я пусне. А ако предизвикаше щети на стойност няколко милиона ирландски лири, е, тогава можеше да получи и премиални.

Не беше се чувствала така добре от години. Очите ѝ сияеха, под всеки сантиметър от кожата ѝ проблясваха искри. Бе забравила колко е приятно да прелива от магически сили.

Капитан Бодлива Зеленика чувстваше, че владее положението. Сякаш беше излязла на лов. Тъкмо на това я бяха учили. В началото на тази история преимуществото бе на страната на Калните създания. Но сега нещата се обърнаха. Сега тя беше ловецът, а те — плячката.

Феята се изкачи по главното стълбище, като се оглеждаше за гиганта иконом. Предпочиташе да не рискува с този човек. Ако пръстите му стиснеха черепа ѝ, с нея беше свършено, независимо дали имаше каска на главата или не, ако приемем, че успееше да си намери каска.

Голямата къща беше като мавзолей — в сводестите ѝ стаи нямаше признаци на живот. Портретите бяха зловещи. Всички я гледаха с очите на Фоул, подозрителни и измамни. Зеленика реши, че след като намери своя „Неутрино 2000“, ще ги изгори всичките. Може би беше отмъстително, но напълно оправдано, като се имаше предвид какво ѝ бе причинил Артемис Фоул. Тя леко изкачи стъпалата и зави към горното стълбище. Изпод последната врата в коридора се процеждаше сноп бледа светлина. Зеленика постави длан върху дървото, за да долови вибрациите. Със сигурност имаше някой. Чуваха се викове и стъпки. Шумът се усилваше.

Зеленика отскочи назад и се прилепи до кадифените тапети. Точно навреме. На вратата се показва едър силует, който профуча по коридора и остави течението да тряска врати и прозорци.

— Джулиет! — изкрещя той и името остана да виси във въздуха дълго след като беше изчезнал надолу по стълбите.

„Не се тревожи, Бътлър — помисли Зеленика. — Тя си прекарва страхотно: гледа борба по любимия си спортен канал.“ Но отворената врата ѝ предоставяше добра възможност. Тя се пхна през нея, малко преди пружината да я затвори.

Там я очакваше Артемис Фоул. Беше със слънчеви очила, върху които бяха поставени противоцитни филтри.

— Добър вечер, капитан Бодлива Зеленика — започна той с тон, не по-малко самоуверен от преди. — С риск да прозвучи като клише, ще ти кажа, че те очаквах.

Зеленика не отговори, дори не погледна похитителя си в очите. Вместо това използва всичките си умения, за да огледа стаята незабелязано, като погледът ѝ се спираше за кратко на всеки предмет.

— Разбира се, ти все още си обвързана от обещанията, които даде по-рано вечерта...

Но Зеленика не го слушаше; тя тичаше към един работен тезгях от неръждаема стомана, закрепен за отсрещната стена.



— Така че по същество ситуацията не се променя. Ти все още си моя пленничка.

— Да, да, да — мърмореше Зеленика, докато прокараваше пръсти по редиците с екипировка, конфискувана от отряда по Изтеглянето. Избра една каска с покритие „стелт“<sup>[1]</sup> и я нахлузи върху островърхите си уши. Пневматичните уплътнения се издуха, за да паснат на черепа ѝ. Сега беше в безопасност. Всички останали нареждания на Фоул нямаше да достигат до нея през отразяващия визьор. Към устата ѝ автоматично се спусна проводник с микрофон. Контактът се осъществи веднага.

— ... периодична проверка на честотата. Предаване за периодична проверка на честотата. Зеленика, ако ме чуваш, прикрий се.

Зеленика позна гласа на Вихрогон. Най-последно нещо познато в една толкова объркана ситуация.

— Повтарям. Прикрий се. Мъх изпраща...

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита Артемис.

— Ш-шт, тихо — изшътка Зеленика, разтревожена от тона на Вихрогон, друг път далеч по-безгрижен.

— Повтарям, изпращат трол, за да подсигури излизането ти.

Зеленика се сепна. В момента Мъх викаше стрелците. Новините не бяха никак добри.

Фоул отново заговори:

— Не е учтиво, знаеш ли? Не бива да пренебрегваш домакина си.

Зеленика му се озъби:

— Стига!

Тя изтегли юмрук назад и сви здраво пръсти. Артемис не се отдръпна. И защо да го прави? Бътлър винаги се намесваше преди нанасянето на удара. Но в този миг нещо привлече погледа му — едър силует на екрана от камерата на първия етаж. Той тичаше надолу по стълбите. Беше Бътлър.

— Точно така, богаташко хлапе — злобно заговори Зеленика. — Този път ще се оправяш сам.

И преди очите на Артемис да са успели да се разширят, феята прибави още няколко килограма магия към юмрука си и фрасна своя похитител право в носа.

— Уф-ф! — изпъшка той и падна назад.

— Уха! Това беше добре.

Зеленика съсредоточи вниманието си върху гласа, който бръмчеше в ухото ѝ.

— ... пускаме запис на външните камери, така че човеците няма да видят какво става на алеята. Но, повярвай ми, тролът вече е на път.

— Вихрогоне! Вихрогоне, обади се!

— Зеленика? Ти ли си?

— Самата аз. Вихрогоне, няма запис. Виждам всичко, което става около имението.

— Малкият хитрец... Сигурно е рестартирал системата.

Алеята пред къщата гъмжеше от феи. Там беше Мъх, който надутото даваше напътствия на екипа си от елфи. И в центъра на навалищата стоеше шатра, висока пет метра, поставена върху въздушна възглавница. Тя се издигаше точно пред главния вход на къщата и техниците запечатваха пространството, оградено от каменната стена. Когато печатът се активираше, няколко пръчки експлозив в полето му щяха да избухнат едновременно и да разбият вратата. След като прахът се слегнеше, за трола щеше да има само един път — към вътрешността на къщата.

Зеленика погледна другите монитори. Бътлър беше успял да измъкне Джулиет от килията. Двамата бяха изкачили стълбището от мазето нагоре и тъкмо прекосяваха фойето. Точно на огневата линия.

— Д'Арвит — изруга тя и прекоси стаята до работната маса.

Артемис се беше подпрял на лакти.

— Ти ме удари! — не можеше да повярва той.

Зеленика привърза към раменете си чифт „Колибри“.

— Точно така, Фоул. И мога да го направя още много пъти. Затова не мърдай от мястото си, ако не искаш да ти се случи нещо лошо.

За пръв път в живота си Артемис не можа да намери остроумен отговор. Отвори уста и зачака умът му да изнамери обичайната хаплива реплика. Но не дочака.

Зеленика пъкна „Неутрино 2000“ в кобура му.

— Да, Кално момче. Играта свърши. Време е професионалистите да се заловят за работа. Ако се държиш като добро момче, ще ти купя близалка, като се върна.

И дълго след като Зеленика бе излязла от стаята и бе прелетяла под гредите от вековен дъб на тавана в коридора, Артемис каза:

— Не обичам близалки.

Това беше поразително неадекватен отговор и момчето моментално се засрами от себе си. Много жалко наистина: „Не обичам близалки.“ Никой уважаващ себе си престъпен гений не би употребил дума като „близалка“, дори ако беше въпрос на живот и смърт. Наистина нямаше да е зле да си състави база данни от остроумни отговори за случаи като този.

Напълно възможно беше Артемис да бе останал на мястото си още дълго време, абсолютно откъснат от настоящата ситуация, ако в този момент входната врата не беше избухнала, разтърсвайки цялата къща до основи. Подобно нещо би пропъдило мечтите от главата на всеки човек.

Пред командващия операцията Мъх изникна един елф.

— Печатът е поставен, сър.

Мъх кимна.

— Убеден ли сте, че държи здраво, капитане? Не искам този трол да излезе от къщата през друго място.

— Държи по-здраво от гоблински портфейл. През печата не може да мине дори мехурче въздух. Държи по-здраво от лепкав червей върху...

— Много добре, капитане — побърза да го прекъсне Мъх, преди елфът да е довършил живописната си аналогия.

Шатрата до тях се тресеше енергично, като едва не се изхлузи от въздушната си възглавница.

— По-добре да пуснем този престъпник, командире. Ако не го пуснем бързо, моите момчета ще прекарат следващата седмица в остъргване на...

— Чудесно, капитане, чудесно. Пуснете го. Пуснете го за доброто на всички.

Мъх побърза да се скрие зад щита и да драсне една бележка на екрана с течни кристали на своя палмтоп: „Да не забравя: да напомня на елфите да внимават с езика. В края на краищата, сега съм командир.“

Въпросният бърлив капитан се обърна към шофьора на камиона, който караше шатрата.

— Гръмни я, Чикчирик. Гръмни вратата и я откачи от проклетите панти.

— Слушам, сър. Да я откача от проклетите панти. Разбрано.

Мъх трепна. Утре щеше да има общо събрание. Още сутринта. Тогава щеше да получи командирския знак на пагона. Дори елфите щяха да ругаят по-малко, когато насреща им мигаше знакът с трите жълда.

Чикчирик смъкна шрапнелните очила на очите си, макар че камионът имаше кварцово предно стъкло. Очилата бяха хубави. Харесваха се на момичетата. Или поне шофьорът така смяташе. В съзнанието си той се виждаше като безразсъден смелчага с мрачна физиономия. Такива бяха елфите. Дай им чифт крила и започваха да мислят, че са Божи дар за жените. Но стремежът на Чикчирик Пустодрън да впечатлява дамите беше друга история. В това конкретно повествование той служи за една-единствена цел. И тя е мелодраматично да натисне бутона за взривяване. Което и прави с голяма самоувереност.

Две дузини контролирани заряди избухнаха в камерите си и накараха две дузини цилиндри от сплав да изхвърчат от гнездата си с близо хиляда мили в час. При удара всяка пръчка увеличи района на контакта с още петнадесет сантиметра и успешно откачи вратата от проклетите ѝ панти. Както би казал капитанът.

Когато прахта улегна, работниците свалиха задържащата преграда вътре в клетката и започнаха да блъскат с голи длани по страничните стени.

Мъх се подаде иззад щита си.

— Чисто ли е, капитане?

— Изчакайте само една проклета секунда, командире. Чикчирик? Как се справяме?

Чикчирик погледна монитора в камиона.

— Мърда. Ударите го дразнят. Изважда ноктите си. Леле-мале, ама е голям! Не ща да съм на мястото на мадамата от разузнаването, ако това чудо се изпречи на пътя ѝ.

За миг Мъх изпита чувство на вина, но го пропъди с любимия образ на мечтите си — как седи удобно във фотьойла от бежов велур

като член на Съвета.

Клетката се залюля заплашително и едва не събори Чикчирик от седалката му. Той стисна волана като ездач на родео.

— Оле-ле! Тръгва. Момчета, свалете предпазителите и заредете. Имам чувството, че всеки момент ще чуем вик за помощ.

Мъх не си направи труда да свали предпазителя и да зареди. Той предпочете да остави тези неща за простите войници. Командващият операцията считаше себе си за твърде важен, за да рискува живота си в такава несигурна ситуация. За доброто на целия Народ трябваше да остане извън зоната на провеждане на операцията.

Бътлър прескачаше по четири стъпала наведнъж. Това бе може би първият път, когато оставяше господаря Артемис сам в кризисна ситуация. Но Джулиет беше член от семейството, а по всичко личеше, че нещо не е наред с малката му сестричка. Онази фея ѝ бе казала нещо и сега тя седеше в килията и се кикотеше. Бътлър се страхуваше от най-лошото. Ако нещо се случеше с Джулиет, той нямаше да си го прости.

Икономът усети как капка пот се стича по гладко избръснатия му череп. Цялата ситуация бе пълна с неочаквани обрати. Феи, магия, а сега и пленничката се разхождаше на свобода из къщата. Как можеше да се справи с всичко това? Всеки политик имаше охрана от четирима души, а от него се очакваше да овладее това невъзможно положение съвсем сам.

Бътлър затича по коридора и влетя в помещението, доскоро служило за килия на капитан Бодлива Зеленика. Джулиет се беше проснала на леглото и с възторг съзерцаваше една от бетонните стени.

— Какво правиш? — попита той задъхан и с тренирана бързина извади деветмилиметровия си зиг зауър.

Сестра му едва го погледна.

— Тихо, слон такъв. Гледам Луи Лав Машийн. Не е толкова силен, и аз мога да го поваля.

Бътлър примигна. Сестра му дърдореше безсмислици. Очевидно беше упоена.

— Да вървим. Артемис иска да се качим в стаята за съвещания.

Джулиет посочи стената с красиво оформения нокът на показалеца си.

— Артемис може да почака. Това е състезание за междуконтиненталната титла. Битката е много жестока. Луи изяде любимото прасенце на Хогман.

Икономът огледа стената. Определено беше празна. Но нямаше време да убеждава Джулиет.

— Добре. Хайде да вървим — изръмжа той и метна сестра си на широкото си рамо.

— Не-е-е! Слон такъв! — запротестира тя и заудря по гърба му с малките си юмруци. — Не сега. Хогман! Хогма-а-ан!

Бътлър не обърна внимание на протестите ѝ и се затича напред с големи крачки. Кой, по дяволите, беше този Хогман? Сигурно някой от приятелчетата ѝ. За в бъдеще щеше да се интересува повече от това кой ѝ се обажда.

— Бътлър! Обади се.

Това беше Артемис. Обаждаше се по уоки-токито. Той подпря сестра си с крак, за да може да стигне с ръка до колана си.

— Близалки! — изкрещя работодателят му.

— Би ли повторил? Стори ми се, че каза...

— Ъ-ъ-ъ... Искях да кажа бързо! Махай се оттам! Прикрий се! Прикрий се!

„Прикрий се“? Военният термин звучеше необичайно в устата на господаря Артемис. Като диамантен пръстен в чувал за томбола.

— Да се прикрива?

— Да, Бътлър. Прикрий се. Реших, че ако говоря на военен език, ще задействам по-бързо познавателните ти функции. Очевидно съм сгрешил.

Това беше по-типично за него. Бътлър огледа коридора за ъгълче, в което да се скрие. Нямаше голям избор. Единственото скривалище бяха средновековните доспехи, наредени край стените. Икономът се пъкна в нишата зад доспехите на рицар от XIV век, въоръжен с пика и боздуган.

Джулиет почука по бронята.

— Мислиш се за много силен? Мога да те надвия с една ръка.

— Тихо! — изшътка Бътлър.

Той затаи дъх и се заслуша. Нещо приближаваше главния вход. Нещо голямо. Бътлър се наведе напред, доколкото му бе възможно, за да хвърли око на фойето...

В този миг сякаш вратата експлодира. Но този глагол не описва достатъчно точно станалото действие. По-точно тя се разби на безброй много трески. Бътлър беше виждал нещо подобно веднъж, когато земетресение седма степен разтърси имението на колумбийски наркобарон секунди преди времето, в което се очакваше поставената там бомба да се взриви. Сега беше малко по-различно. Щетите бяха по-локализирани. Много професионална работа. Класически пример за антитерористична тактика. Настъпваш с дим и оглушителен шум, а след това влизаш, когато обектите са дезориентирани. Каквото и да предстоеше, не беше добро. Бътлър не се съмняваше в това. И беше абсолютно прав.

Облаците прах бавно се слегнаха и покриха с бяла пелена тунизийския килим. Мадам Фуул щеше да побеснее, но, за щастие, не си показваше носа от таванската стая. Инстинктът му подсказа да бяга. Да притича на зигзаг през фойето до стълбището и да се качи на горния етаж. Да се сниши, за да стане минимална цел. Това бе най-подходящият момент да го направи, преди прахът да се е слегнал напълно. Всяка секунда под сводестия таван щяха да засвистят куршуми и последното, което му се искаше, бе да остане притиснат на най-ниското ниво.

Всеки друг ден Бътлър щеше да побегне. Щеше да изкачи половината стълбище, преди умът му да е формулирал следващата мисъл. Но днес малката му сестричка висеше на рамото му и говореше глупости, и последното, което му се искаше, беше да я изложи на смъртоносен огън. В състоянието, в което се намираше Джулиет, вероятно щеше да извика някого от феините командоси на дуел. А колкото и да се перчеше с уменията си да се бие, сестра му беше още дете. Не можеше да си съперничи с тренирани командоси. Затова Бътлър се скри зад рицарските доспехи, облегна Джулиет на гоблена отзад и погледна предпазителя на оръжието си. Беше свален. Добре. Елате и ме измъкнете от тук, дребосъци.

Нещо се раздвижи в прашната мъгла. Бътлър веднага забеляза, че това нещо не беше човек. Икономът бе ходил на много сафарита през живота си и можеше да познае едно животно от пръв поглед. Обърна

внимание на походката на създаването. Вероятно беше човекоподобна маймуна. Горната част на тялото му напомняше на горила, но животното бе по-едро от всеки примат, който икономът бе виждал някога. Ако беше горила, тогава пистолетът нямаше да му помогне много. Можеш да изстреляш пет пълнителя в главата на едра горила и тя пак да успее да те изяде, преди мозъкът ѝ да е осъзнал, че е мъртва.

Но това не беше горила. Горилите не виждат в тъмното. А това същество виждаше. Зениците му светеха огненочервено. Имаше и бивни, но не приличаха на слонски. Тези бяха извити, с назъбени остриета. Оръжия за изкормване. Бътлър усети тръпка в долната част на стомаха си. Беше изпитвал това чувство веднъж. През първия си ден в швейцарската академия. Това беше страх.

Създаването излезе от облака прах. Бътлър ахна. И това правеше за пръв път от времето си в академията. Този противник не приличаше на никого от досегашните, срещу които икономът се бе изправял. Той изведнъж осъзна какво са направили феите. Бяха им изпратили ловец примат. Същество, което не зачиташе нито магия, нито правила. То просто убиваше всеки, който се изпречеше на пътя му, независимо от вида. Съвършеният унищожител. Личеше си от остриите му зъби, засъхналата съсирена кръв по ноктите му и от първичната злоба, която се четеше в очите му.

Тролът тръгна напред, като се мръщеше на светлината под полилеите. Жълтите му нокти драскаха по мраморните плочи и хвърляха искри. Сега животното душеше, като сумтеше любопитно, наклонило глава на една страна. Бътлър беше виждал тази поза и преди. На муцуните на изгладнелите питбули точно преди руските им собственици да ги пуснат на лов за мечки.

Рунтавата глава застина неподвижно. Зурлата му сочеше право към мястото, където се криеше Бътлър. Не беше случайно съвпадение. Прислужникът надникна измежду двата пръста на рицарската ръкавица. Сега двамата се дебнеха. След като беше надушило миризмата, хищното същество щеше да направи опит за бавно и безшумно приближаване, преди да се нахвърли върху плячката си. Очевидно обаче тролът не беше чел наръчника за хищници, защото не си направи труда да опита бавното приближаване, а премина направо към светкавично нападение. С бързина, която Бътлър доскоро смяташе за невъзможна, тролът профуча през фойето и блъсна



средновековните доспехи настрана, сякаш бяха манекен на витрината на магазин.

Джулиет примигна.

— О-о-о! — възкликна тя. — Това е Боб Големия крак. Шампион на Канада за 1998. Мислех, че е в Андите на гости при роднини.

Бътлър не си даде труда да я поправи. Сестра му не беше с всичкия си. Поне щеше да умре щастлива. Докато умът му правеше това мрачно заключение, ръката с пистолета се вдигна.

Бътлър натисна спусъка с максималната бързина, която позволяваше механизмът на зиг зауъра. Два изстрела в гърдите, три между очите. Такъв беше планът. Той стреля в гърдите, но тролът се намеси, преди икономът да изпълни докрай намеренията си. Намесата прие формата на режещи бивни, които се забиха под линията на отбрана на Бътлър. Те приклециха туловището му, като продупчиха бронираната жилетка с лекотата, с която бръснач разрязваше оризова хартия.

Бътлър усети остра болка, когато назъбеното острие се заби в гърдите му. Той веднага разбра, че раната е смъртоносна. Дишането му стана тежко. Сигурно единият бял дроб беше пробит и сега кръвта се лееше по козината на трола. Собствената му човешка кръв. Никой не можеше да изгуби толкова много кръв и да остане жив. Въпреки това болката изведнъж отстъпи място на бясна еуфория. Нещо като естествен наркотик му бе инжектиран от бивните на звяра. По-опасен от най-смъртоносната отрова. След минути Бътлър не просто щеше да престане да се съпротивлява, но да се разсмее и смехът му да го вкара в гроба.

Икономът се бореше с наркотика в кръвта си и отчаяно се гърчеше в хватката на трола. Но беше безполезно. Битката бе свършила още преди да е започнала.

Тролът изръмжа и праметна отпуснатото човешко тяло над главата си. Тежкото тяло на Бътлър се блъсна в стената със скорост, на която човешките кости не можеха да издържат. Всички тухли от пода до тавана се пропукаха. Гръбнакът на Бътлър също поддаде. Сега дори да оцелееше от кръвозагубата, нямаше да избегне парализата.

Джулиет все още беше под властта на хипнозата.

— Хайде, братле. Ставай от пода. Всички знаем, че се преструваш.

Тролът спря. Обзе го първично любопитство, породено от липсата на страх. Можеше и да заподозре някаква измама, ако беше в състояние да формулира такава сложна мисъл. Но накрая апетитът надделя. Съществува пред него миришеше на плът. Прясна и сочна. Плътта на повърхността бе различна на вкус. Беше проникната от миризмите навън. След като веднъж си опитал месо, трудно е да му устоиш. Тролът облиза с език резците си и протегна косматата си ръка...

Зеленика пристегна своите „Колибри“ към тялото си и започна контролирано спускане. Прелетя ниско над перилата и попадна в галерията с колони под купола от витражно стъкло. През него неестествено се процеждаше светлината на спрялото време и образуваше плътни бледосини снопове.

„Светлина“ — помисли Зеленика. Фаровете на каската бяха свършили работа веднъж и нямаше причина да не проработят и сега. За мъжа беше твърде късно. Той лежеше като чувал със счупени кости. Но за момичето имаше още няколко секунди, преди тролът да я разкъса.

Зеленика се спусна спираловидно през полилеите, като опипваше конзолата на каската си и търсеше копчето за звуковия сигнал. Звуковият сигнал се използваше обикновено за отпъждане на кучета, но в този случай можеше да разсее трола за няколко секунди. Достатъчно, за да може Зеленика да стигне до пода.

Тролът протягаше към Джулиет ръка, обърната с дланта нагоре. Това беше движение, което най-често се използваше срещу беззащитни създания. Готвеше се да мушне нокти под ребрата и да разкъса сърцето ѝ. Така причиняваше минимални щети на плътта и я освобождаваше от напрежението в последната минута, което правеше месото жилаво.

Зеленика включи звуковия си сигнал... и нищо не се случи. Лоша работа. По принцип средностатистическият трол би трябвало да бъде най-малкото раздразнен от пронизителния звук. Но този звяр дори не поклати рунтавата си глава. Можеше да има две причини: първо, повреда в каската; и, второ, тролът да е глух като пън. За нещастие, Зеленика нямаше как да знае, че звуците бяха недоловими за слуха на феиния народ.

Какъвто и да беше проблемът, тя бе принудена да прибегне до стратегия, до която не беше желателно да се прибегва. Пряк контакт. С едничката цел да спаси човешки живот. Щяха да я подведат под отговорност по параграф осми. Без съмнение.

Зеленика даде газ до дупка, като премина от четвърта направо на задна. Не беше много добре за двигателя. Механиците щяха да я попилеят за това, ако изобщо останеше жива след този безкраен кошмар. Ефектът от това разбиване на двигателя беше завъртане във въздуха, така че токовете на обувките ѝ да сочат право в главата на трола. Зеленика трепна. Две схватки с един и същи трол. Невероятно.

Токовете ѝ се забиха право в тила на звяра. При тази скорост при допира имаше поне половин тон G-сила. Само подсилената конструкция на костюма предпази феята от счупване на крайниците. Въпреки това тя чу как коляното ѝ изпука. Болката си проби път до главата ѝ и осуети следващата ѝ маневра. Вместо да се отдръпне на безопасно разстояние, Зеленика скочи на гърба на трола и моментално се заплете в рунтавата му козина.

Тролът се ядоса подобаващо. Не стига че нещо бе отвлякло вниманието му от вечерята, но сега се беше заровило в козината му и го удряше с всичка сила. Звярът се изправи и посегна с ръка през рамо. Огънатите му нокти одраскаха каската на Зеленика и оставиха драскотини по металното покритие. За миг Джулиет беше в безопасност, но феята бе заела нейното място в списъка със застрашени индивиди.

Тролът бе успял някак си да обхване с нокти каската, която според Вихрогон притежаваше хлъзгаво покритие и не можеше да се обхване, и стискаше все по-силно. Трябваше да проведе сериозен разговор с кентавъра. Ако не в този живот, то в другия непременно.

Капитан Бодлива Зеленика се намери във въздуха и след малко се озова лице в лице със стария си враг. Тя се мъчеше да събере мислите си въпреки болката и объркването. Кракът ѝ висеше като махало, а дъхът на трола брулеше лицето ѝ на смрадливи вълни.

Беше съставила някакъв план, нали? Със сигурност не бе долетяла дотук, само за да се свие на кълбо и да умре. Всичките години в Академията трябваше да са я научили на нещо. Какъвто и да беше планът, той витаеше някъде далеч в съзнанието ѝ отвъд болката и уплахата. Далеч от нея.

— Светлините, Зеленика...

В главата ѝ отекна глас. Сигурно говореше сама на себе си. Непознато преживяване. Ха-ха. Трябваше да го запомни и да го разкаже на Вихрогон... Вихрогон?

— Пусни фаровете, Зеленика. Ако завърти бивните си, ще умреш, преди магията да е подействала.

— Вихрогоне! Ти ли си?

Дали го беше казала на глас или само си го бе помислила? Не знаеше със сигурност.

— Дългите тунелни светлини, капитане!

Това беше друг глас. Недотам приятелски.

— Веднага натисни бутона! Това е заповед!

Оп-па! Това беше Кореноплод. Зеленика отново бе на път да провали операцията. Първо Хамбург, после Мартина Франка, а сега и тук.

— Слушам, сър — измърмори тя, като се постара да звучи убедително и дисциплинирано.

— Натисни го! Веднага, капитан Зеленика!

Феята погледна право в безмилостните очи на трола и натисна бутона. Много мелодраматично. Или поне така щеше да бъде, ако светлините работеха. За нейно нещастие, тя бе взела една от каските, разнебитени от Артемис Фоул. Затова нямаше нито звук, нито филтри, нито тунелни светлини. Халогенните фарове все още бяха на мястото си, но кабелите бяха изскубнати от Артемис за целите на проучването.

— Тюх, да му се не види — въздъхна Зеленика.

— „Тюх, да му се не види“! — излая Кореноплод. — Какво би следвало да означава това?

— Фаровете не работят — обясни Зеленика.

— Ох... — гласът на Кореноплод заглъхна. Какво друго можеше да каже?

Зеленика хвърли поглед към трола. Ако не знаеше, че троловете са малоумни създания, можеше да се закълне, че звярът ѝ се хилеше. Стоеше, кръвта капеше от раните на гърдите му, а той се хилеше. Капитан Бодлива Зеленика никак не обичаше да ѝ се хият.

— Искаш ли заедно да се посмеем? — попита тя и фрасна трола с единственото оръжие, което ѝ беше подръка. Със собствената си затворена в каска глава.

Това беше смело, нямаше съмнение, но точно толкова резултатно, колкото да сечеш дърво с перце. За щастие лошо премереният удар оказа страничен ефект. За част от секундата двата края на някоя от скъсаните жици се съединиха и изпратиха ток до единия от фаровете. Четиристотин вата бяла светлина заслепиха огненочервените очи на трола и изпратиха болезнени импулси до мозъка му.

— Хе-хе! — възкликна Зеленика с половина уста. В следващата секунда тролът изпадна в неволни конвулсии и я запрати на паркетния под. Тя се завъртя и кракът ѝ се повлече безпомощно след нея.

Зеленика летеше право към стената с ужасяваща скорост. Може би, помисли си с надежда, ще бъде един от онези удари, при които не чувстваш нищо и болката идва по-късно. Не, заговори песимизмът в нея, боя се, че няма да стане така. Тя се удари в гоблен с нормански епически мотиви и той се свлече на пода върху нея. Болката я връхлетя незабавно и безмилостно.

— У-уф! — изсумтя Вихрогон. — Направо го почувствах. Камерите са извън строя. Индикаторите за болка почти изхвърчаха от скалата. Белите ти дробове са съсипани, капитане. За малко да те изгубим. Но не се тревожи, Зеленика, магията ти всеки момент ще подейства.

Феята усети как синята магическа жилка достига до раните ѝ. Тя благодари на боговете за жълъда. Но беше малко късно. Болката бе станала непоносима. Точно преди да изпадне в безсъзнание, Зеленика протегна ръка над гоблена. Докосна кожата на ръката на Бътлър. Като по чудо човекът не беше умрял. Слабото биене на сърцето караше кръвта да излиза навън през раните по натрошените крайници.

„Излекувай го“ — каза си тя наум. И магията потече по пръстите ѝ.

Тролът беше изправен пред дилема — от коя жена да започне. Коя, коя да избере? Болката, която пулсираше в рунтавата му глава, както и куршумите, заседнали в мастната тъкан на гърдите му, не улесняваха вземането на решение. Накрая тролът се спря на обитателката на земната повърхност. Крехко човешко месце. Без жилави феини мускули, които да засядат между зъбите.

Звярът приклепна ниско до земята и с пожълтял нокът повдигна брадичката на момичето. Югуларната вена спокойно пулсираше по дължината на врата ѝ. Откъде да започне — от сърцето или от врата? Тролът се колебаеше. От врата, беше по-близо. Той извъртя ноктя си настрани, така че върхът му да се закачи за меката човешка плът. Едно рязко бодване — и сърцето на момичето щеше само да изтласка кръвта от тялото ѝ.

Бътлър се събуди, което само по себе си беше изненада. Моментално осъзна, че е жив, защото непоносима болка пронизваше всеки кубически сантиметър от тялото му. Това не беше хубаво. Беше жив, но като се имаше предвид фактът, че вратът му бе счупен, той едва ли някога ще можеше отново да разхожда кучето, да не говорим за спасяване на сестра си.

Прислужникът размърда пръсти. Боляха непоносимо, но поне се движеха. Чудно беше, че изобщо имаше някакви двигателни функции, като се имаше предвид травмата на гръбначния му стълб. Пръстите на краката също като че ли мърдаха, но това можеше да бъде измамно усещане, тъй като Бътлър не можеше да ги види.

Раната на гърдите му бе престанала да кърви, той разсъждаваше нормално. При всички случаи беше в далеч по-добро състояние, отколкото би могло да се очаква. Какво, за Бога, ставаше тук?

Бътлър забеляза нещо. Около туловището му прехвърчаха сини искри. Сигурно халюцинираше, съзнанието му раждаше приятни образи, за да го отвлече от мисълта за неизбежното. Трябваше да се отбележи, че халюцинацията беше доста реалистична.

Искрите се събираха при раните му и проникваха под кожата. Бътлър потръпна. Това не беше халюцинация. С него ставаше нещо необичайно. Някаква магия.

Магия? Тази мисъл включи червена лампичка в набързо зарасналия му череп. Феина магия. Нещо лекуваше раните му. Той завъртя глава и потрепери от скърцането на плъзгачи се гръбначни прешлени. Някой бе сложил ръка на лакътя му. От крехките елфини пръстчета излизаха искри, които автоматично се насочваха към раните от ожулване, счупване и натъртване. Те бяха много, но малките

искрици се справяха с тях бързо и ефективно. Сякаш невидима армия поправяше щети, причинени от ураган.

Бътлър усещаше как костите му зарастват и кръвта се отдръпва от раните, които започваха да се покриват с коричка. Той завъртя неволно глава, когато гръбначните прешлени се наместиха и силите нахлуха в тялото му. Магията възстановяваше трите литра кръв, изтекла през раната на гърдите му.

Бътлър скочи на крака — буквално скочи. Отново бе самият себе си. Не. Беше нещо повече. Беше силен, както никога преди. Достатъчно силен, за да фрасне още веднъж звяра, надвесил се над малката му сестричка.

Той усети как подмладеното му сърце пърпори като двигател на моторна лодка. „Спокойно — каза си. — Страстите са враг на успеха.“ Но спокоен или не, положението беше отчайващо. Звярът вече бе успял да го убие веднъж, а този път Бътлър дори нямаше подръка зиг заур. Въпреки уменията му в бойните изкуства добре беше да има и оръжие. Или нещо тежко. Обувката му се удари в някакъв метален предмет. Бътлър погледна надолу към бъркотията, която тролът бе оставил по пътя си... Отлично.

На екрана се виждаха само снежинки.

— Хайде — нервничеше Кореноплод. — Побързайте!

Вихрогон побутна с лакът началника.

— Може би ако не бяхте блокирали всички компютри...

Кореноплод неохотно се отмести от монитора. Според него кабелите на компютрите бяха виновни, че му се пречкаха в краката. Главата на кентавъра потъна в някакво електрическо табло.

— Сега вижда ли се нещо?

— Нищо. Само смущения.

Кореноплод удари по екрана. Идеята не беше добра. Първо, защото вероятността това да помогне бе по-малка от едно на един милион и, второ, защото плазмените екрани силно се загряват от продължителна работа.

— Д'Арвит!

— Между другото, не пипайте екрана.

— О, ха-ха! Сега намираме време за шеги, така ли?

— Всъщност не. Нещо вижда ли се?

Снежинките се слегнаха и образуваха познати очертания.

— Ето, задръж така! Имаме сигнал.

— Включих втората камера. Боя се, че е старичка, но ще свърши работа.

Кореноплод не каза нищо. Взираше се в екрана. Като че ли гледаше филм. Това не можеше да бъде действителността.

— Е, какво става там? Нещо интересно?

Кореноплод направи опит да отговори, но военният му речник просто не разполагаше със суперлативи.

— Какво? Какво има?

Началникът направи втори опит.

— Това е... човекът... Аз никога... О, не мога, Вихрогоне. Трябва да го видиш сам.

Зеленика наблюдаваше целия епизод през един процепа между гънките на гоблена. Ако не беше го видяла със собствените си очи, нямаше да повярва, че е възможно. Всъщност едва след като прегледа видеозаписа, за да напише рапорта си, се увери, че всичко видно не е халюцинация, предизвикана от преживяване, доближило я до смъртта. Този видеоматериал впоследствие се превърна в легенда, като отначало обиколи кабелните шоупрограми за любителски филми за домашно видео, а накрая стана част от учебните програми в полицейската Академия.

Човекът Бътлър навлече средновековни доспехи. Колкото и невероятно да изглеждаше, той явно възнамеряваше да влезе в ръкопашна схватка с трола. Зеленика се опита да го предупреди, помъчи се да издаде някакъв звук, но магията все още не бе възстановила смазаните ѝ бели дробове.

Бътлър спусна забралото и вдигна страховития боздуган.

— А сега — забоботи той през решетката — ще ти покажа какво става с онези, които посягат на сестра ми.

Човекът завъртя боздугана, сякаш беше полицейска палка, и го стовари право между лопатките на трола. Такъв удар, макар и да не бе смъртоносен, определено отвлече трола от жертвата му.



Бътлър постави крак на гърба на звяра и издърпа боздугана си. Оръжието излезе с отвратителен жвакащ звук. Икономът отстъпи назад и зае отбранителна позиция.

Тролът се приближи към него, като измъкна докрай десетте си нокътя. По върховете на бивните му се появиха капки отрова. Играта загрубя. Но този път не можеше да се използва ослепителна светлина. Звярът бе нащрек: беше ранен. Нападателят бе заслужил същото уважение, каквото се полагаше на друг мъжкар от същия вид. В представите на трола територията му беше застрашена. А имаше само един начин за разрешаване на спор от такъв характер. Единственият, по който троловете разрешаваха всички спорове...

— Трябва да те предупредя — заговори Бътлър сериозно, — че съм въоръжен и съм готов да причиня смъртта ти, ако се наложи.

Ако можеше, Зеленика щеше да изръмжи. Нелепо! Човекът се опитваше да разговаря с трола по мъжки! В същия миг капитан Бодлива Зеленика осъзна грешката си. Не думите бяха важни, а тонът, който прислужникът използваше. Равен, успокояващ. Като треньор на въображаем еднорог.

— Отстъпи няколко крачки от момичето. Полека.

Тролът изду бузи и изрева. Тактика за сплашване. Опитваше почвата. Бътлър не се хвана.

— Да, да. Много страшно. А сега се отмести от вратата, за да не ми се налага да те накълцам на парчета.

Тролът изсумтя, подразнен от реакцията на човека. В повечето случаи ревът му караше всяко същество, пред което се изправяше, да се крие в тунелите.

— С бавни крачки. Не бързай. Спокойно, здравеняко.

В очите на трола като че ли проблесна искра. Искра на колебание. Може би този човек беше...

И точно в този момент Бътлър нападна. Пъхна се под бивните и нанесе опустошителен удар със средновековното си оръжие. Тролът залитна назад и отчаяно размаха нокти. Но бе твърде късно: Бътлър беше отскочил далеч от него и тичаше към другия край на коридора.

Тролът се втурна след него, като плюеше избитите си зъби, изпадали от разранените венци. Бътлър се спусна на колене, плъзна се и се завъртя върху полирания под като фигурист върху лед. Бързо се спусна, направи пирует и застана лице в лице с преследвача си.

— Познай какво си намерих — каза икономът и вдигна своя зиг зауър.

Този път не стреля в гърдите. Изпразни останалия пълнител в десетсантиметров диаметър между очите на трола. За нещастие, в резултат на хилядолетното наследство от междуособни битки троловете бяха развили дебела костна издатина над веждите. Затова съвършено точните му изстрели не успяха да пробият черепа въпреки тефлоновото покритие на патроните.

Все пак десет смъртоносни куршума не могат да оставят равнодушно нито едно същество на планетата и тролът не правеше изключение. Те издълбаха болезнена татуировка на черепа му и предизвикаха моментно сътресение. Звярът се плесна по челото и залитна назад. Бътлър на секундата го последва и заби шпорите на боздугана в рунтавия му крак.

Тролът беше зашеметен, заслепен от кръвта и окуцял. Всеки нормален човек би изпитал угризения на съвестта, но не и Бътлър. Той бе виждал твърде много хора, прободени от наранени животни. Сега тролът беше най-опасен. Нямаше време да се размеква, трябваше да го довърши без капка милост.

Зеленика само безпомощно наблюдаваше как човекът внимателно се прицели и нанесе поредица точно премерени удари по раненото създание. Първо го удари в сухожилията, като накара трола да коленичи, после захвърли боздугана и продължи с металните ръкавици на ръцете си, може би по-опасни и от боздугана. Злополучният трол му отвърщаше, дори успя да го уцели с няколко коси удара. Но те не можаха да пробият старинната броня. Междувременно Бътлър боравеше с точността на хирург. Като заложи на предположението, че физиката на трола и човека са по същество еднакви, той нанасяше удар след удар върху стъписаното създание и за секунди то се превърна в купчина треперееща козина. Беше жалка гледка. А икономът още не бе приключил. Той свали окървавените си ръкавици и зареди нов пълнител в пистолета си.

— Да видим колко дебели кости имаш под брадичката.

— Не — обади се Зеленика, след като пое първата глътка въздух.  
— Недей.

Бътлър не ѝ обърна внимание и зарови дулото в козината под челюстта на трола.

— Не го прави... Длъжник си ми.

Бътлър се замисли. Вярно, Джулиет беше жива. Малко объркана, но жива. Той вдигна предпазителя на пистолета си. Всяка мозъчна клетка в главата му го подтикваше да натисне спусъка. Но Джулиет беше жива.

— Длъжник си ми, човече.

Бътлър въздъхна. По-късно щеше да съжалява за това.

— Много добре, капитане. Звярът ще доживее утрешния ден. Има късмет, че съм в добро настроение.

Зеленика издаде звук — нещо средно между скимтене и кикот.

— А сега да се отървем от нашия космат приятел.

Икономът търкулна безчувствения трол към една масичка за сервиране и го повлече към разбитата врата. Замахна с всичка сила и запрати косматата купчина в мрака отвън.

— И не се връщай — изкрещя.

— Поразително — каза Кореноплод.

— Нямам думи — съгласи се Вихрогон.

---

[1] Специално покритие, което се използва в производството на бойни самолети. „Стелт“ прави самолета буквално невидим, особено за радарните системи. — Бел.прев. ↑

## ГЛАВА 9: ТАЕН КОЗ

Артемис опита да завърти дръжката на вратата и си изгори дланта. Беше запечатана. Може би феята бе стопила бравата с оръжието си. Много хитро. Една променлива по-малко в уравнението. Точно така би постъпил и самият той.

Артемис не губи повече време в опити да отвори вратата. Това беше подсилена стомана, а той бе дванадесетгодишен. Не е нужно да си гений, за да се сетиш за това, макар че той беше такъв. Вместо това наследникът на Фуул отиде до стената с мониторите и започна от там да следи развоя на събитията.

Веднага му стана ясно какво искат да направят полицаите — да изпратят трола, за да може някой да извика за помощ, което да се изтълкува като покана. След това бригада гоблини щяха да щурмуват имението и да го превземат. Умно. И непредсказуемо. Това беше вторият път, в който бе подценил противниците си. Каквото и да станеше, трети път нямаше да има.

Докато на мониторите се разиграваше драмата от партера, чувствата на Артемис се мятаха между ужас и гордост. Бътлър се бе справил. Беше победил трола, при това без нито веднъж да помоли за помощ. Докато гледаше, момчето може би за пръв път оцени по достойнство услугите, които му предлагаше семейство Бътлър.

Артемис включи тривълновото радио, което предаваше периодично на трите вида честоти.

— Подполковник Кореноплод, предполагам, че следите всички канали...

В първите няколко секунди от миниатюрните колонки се носеше само шум, после момчето чу рязко щракане на бутон.

— Чувам те, човече. Какво мога да направя за теб?

— Подполковникът ли е?

През черната мрежа на говорителите се процеди странен звук. Приличаше на цвилене.

— Не. Това не е подполковникът. Аз съм Вихрогон, кентавърът. Ти не си ли похитителят на Нисши елементи?

На Артемис му бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае факта, че го обиждат.

— Господин... ъ-ъ-ъ... Вихрогон, вие очевидно не сте изучили добре психологическите текстове. Не е много мъдро да предизвиквате някого, който държи заложници. Мога да стана непредсказуем.

— Можеш да станеш непредсказуем? За никакво можене не може да става дума. Не че това има значение. Скоро ще бъдеш само един облак радиоактивни молекули.

Артемис се подсмихна.

— Точно тук грешиш, мой четириноги приятелю. Когато детонирате биологическата си бомба, аз отдавна ще съм излязъл от времевото поле.

Вихрогон на свой ред се подсмихна.

— Блъфираш, човече. Ако имаше начин да се излезе от полето, аз щях да съм го открил. Мисля, че говориш през...

За щастие тъкмо в този момент се намеси Кореноплод.

— Фоул? Тук е подполковник Кореноплод. Какво искаш?

— Исках само да ви уведомя, подполковник, че въпреки опита ви да ме излъжете аз все още съм съгласен да преговарям.

— Онзи трол нямаше нищо общо с мен — запротестира Кореноплод. — Беше изпратен против волята ми.

— Факт е, че е направено, при това от вашата полиция. Каквото и доверие да е имало между нас, вече го няма. Затова ето какъв е моят ултиматум. Разполагате с тридесет минути да донесете златото, в противен случай ще откажа да освободя капитан Бодлива Зеленика. Освен това няма да я взема със себе си, когато напусна времевото поле, а ще я оставя тук и биологическата бомба ще падне върху нея.

— Не бъди глупак, човече. Заблуждаваш се. Техниката на Калните създания изостава с цяла вечност от нашата. Няма начин да се напусне времевото поле.

Артемис се приближи към микрофона и се засмя с вълчата си усмивка.

— Има само един начин да разберем това, Кореноплод. Готов ли сте да заложите живота на капитан Бодлива Зеленика срещу вашето предположение?

Колеланието на Кореноплод намери израз в съскация шум по трасето. Когато отговори, в тона му се долови нотка на поражение.

— Не — каза той с въздишка. — Не съм готов. Ще получиш златото си, Фоул. Един тон. Двадесет и четири карата.

Артемис се усмихна самодоволно. Добър актьор беше този подполковник Кореноплод.

— Имате тридесет минути, подполковник. Бройте секундите, ако часовникът ви е спрял. Аз ще чакам. Но не много дълго.

Артемис прекъсна контакта и се облегна назад във въртящия се стол. По всичко личеше, че са захапали стръвта. Несъмнено анализаторите бяха открили „неволната“ му грешка. Феите щяха да платят, защото вярваха, че ще си върнат златото, след като той умре. След пускането на биологическата бомба. Кое то, разбира се, нямаше да стане. Теоретично.

Бътлър стреля три пъти в рамката на вратата. Самата врата беше от стомана и патроните щяха да рикошират право в него. Но рамката беше от оригиналния порест камък, използван при построяването на имението. Изрони се като тебешир. Съществен пропуск в охранителната система, който трябваше да се поправи веднага щом всичко приключеше.

Господарят Артемис го чакаше спокойно в стола си пред мониторите.

— Добра работа, Бътлър.

— Благодаря, Артемис. За малко да изпаднем в беда. Ако не беше капитан...

Артемис кимна.

— Да, видях. Лечение, една от дарбите на феите. Чудя се защо го направи.

— И аз се чудя — тихо каза Бътлър. — Ние със сигурност не сме го заслужили.

Артемис рязко вдигна глава.

— Дръж се, стари приятелю. Краят вече е близо.

Бътлър кимна; дори опита да се усмихне. Но макар и усмивката да изобилстваше откъм зъби, в нея липсваше душа.

— След по-малко от час капитан Бодлива Зеленика ще се завърне при своите, а ние ще разполагаме с достатъчно средства, за да осъществим някои от най-изкусителните си начинания.

— Знам. Просто...

Артемис нямаше нужда да пита. Знаеше точно как се чувства Бътлър. Фейта беше спасила живота и на двамата, а той все още настояваше да получи откуп за нея. За човек на честта като Бътлър това бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Преговорите приключиха. По един или друг начин тя ще се завърне при себеподобните си. Нищо лошо няма да се случи с капитан Зеленика. Имаш думата ми.

— А Джулиет?

— Какво?

— Има ли опасност за сестра ми?

— Не. Никаква опасност.

— Феите просто ще ни дадат златото и ще си тръгнат?

Артемис леко подсмръкна.

— Не, не точно. Веднага щом измъкнат капитан Зеленика, ще хвърлят биологическа бомба над имението Фоул.

Бътлър пое дъх, за да каже нещо, но се поколеба. Очевидно планът не се състоеше само в това. Но господарят Фоул щеше да му съобщи, когато настъпеше подходящият момент. Затова вместо да разпитва работодателя си, той каза просто:

— Вярвам ти, Артемис.

— Да — отговори момчето и веждите му се огънаха под тежестта на това доверие. — Знам.

Мъх се занимаваше с това, което политиците умеят най-добре: опитваше се да избяга от отговорност.

— Твоят офицер помогна на човеците — отсече той, като демонстрира максимална доза възмущение. — Цялата операция вървеше точно по план, преди твоята подчинена да нападне нашия пълномощник.

— Пълномощник? — изкикоти се Вихрогон. — Тролът вече е пълномощник.

— Да. Така е. А онзи човек го накълца на кайма. Можехме да разрешим ситуацията, ако не беше некомпетентността на вашия отдел.

Във всеки друг случай Кореноплод непременно би избухнал, но знаеше, че Мъх се хваща за сламката и отчаяно се мъчи да спаси кариерата си. Затова началникът само се усмихна.

— Хей, Вихрогоне!

— Да, началник?

— Записахме ли на диск влизането на трола?

Кентавърът въздъхна драматично.

— Не, сър. Свършиха ни дисковете точно преди тролът да влезе.

— Колко жалко!

— Направо срамота!

— Тези дискове биха оказали неоценима помощ на командващия операцията Мъх по време на доклада му.

Хладнокръвието на Мъх се изпари.

— Дайте ми тези дискове, Юлиус! Знам, че ги имате! Това е очевидно възпрепятстване.

— Ти си единственият виновен във възпрепятстване, Мъх. Използваш положението за бъдещето на кариерата си.

Лицето на Мъх прие цвета, типичен за Кореноплод. Ситуацията му се изплъзваше и той си даваше сметка за това. Дори Чикчирик Пустодрън и останалите елфи се криеха зад гърба на командира си.

— Аз все още командвам тук, Юлиус, затова предай ми тези дискове или ще заповядам да те арестуват.

— О, наистина ли? И на коя армия ще заповядаш?

За секунда на лицето на Мъх се изписа предишната тържественост. Тя се изпари в момента, в който забеляза явната липса на офицери наоколо.

— Правилно — подсмихна се Вихрогон. — Вече не си командващ операцията. Обадиха се изпод земята. Имаш среща със Съвета и не вярвам да ти предложат място.

Вероятно усмивката на Вихрогон извади Мъх от равновесие.

— Дай ми дисковете! — изрева той и притисна кентавъра до совалката.

Кореноплод се изкушаваше да ги остави да се поборицкат известно време, но моментът не беше подходящ за развлечения.



— Лошо, лошо — каза началникът, като размаха показалец под носа на Мъх. — Никой освен мен не може да бие Вихрогон.

Кентавърът пребледня.

— Внимавайте с пръста! Още носите...

Палецът на Кореноплод случайно докосна кокалчето на показалеца и отвори мъничка газова клапа. Освободеният газ изтласка упойващата стрела през латексовия връх и тя се заби право във врата на Мъх. Командващият операцията, който скоро щеше да стане редник, падна като вкаменен.

Вихрогон потърка врата си.

— Добър изстрел, началник.

— Не разбирам за какво говориш. Чиста случайност. Съвсем забравих за фалшивия пръст. Струва ми се, че има няколко прецедента.

— О, разбира се. За съжаление Мъх ще прекара няколко часа в безсъзнание. Когато се събуди, цялото забавление ще е свършило.

— Жалко — Кореноплод си позволи бегла усмивка, след това отново прие делово изражение. — Златото тук ли е?

— Да. Току-що го доставиха.

— Добре.

Началникът се обърна към смутените войници на Мъх.

— Натоварете го на вагонетка на въздушна възглавница и го изпратете вътре. Случи ли се нещо, ще ви натикам крилете в устата. Разбрано?

Никой не отговори, но всички разбраха. В това нямаше съмнение.

— Добре, а сега се залавяйте за работа.

Кореноплод се изгуби в оперативната совалка, след него изтопурка Вихрогон. Началникът затвори плътно вратата.

— Заредена ли е?

Кентавърът рязко натисна няколко важни на пръв поглед бутони на главното табло.

— Вече е.

— Искам да я изстреляш при първа възможност — Кореноплод погледна през лазерно непроницаемите огледални прозорци. — Разполагаме с броени минути. Виждам, че се разсъмва.

Вихрогон със сериозно лице се надвеси над клавиатурата.

— Магията отслабва. До петнадесет минути ще попаднем в средата на деня на земната повърхност. Неутриновите потоци започват да се разсейват.

— Разбирам — каза Кореноплод, което по същество пак беше лъжа. — Добре де, не разбирам. Но ми е ясно, че разполагаме с петнадесет минути. Това ни дава десет минути, за да измъкнем капитан Бодлива Зеленика от къщата. След това ще се превърнем в лесна мишена за цялото човечество.

Вихрогон включи още една камера. Тази беше свързана с вагонетката на въздушна възглавница. За проба прокара пръст по едно направляващо приспособление. Вагонетката полетя рязко напред и едва не откъсна главата на Чикчирик Пустодрън.

— Хитро нещо — промърмори Кореноплод. — Дали ще изкачи стълбите?

Вихрогон дори не вдигна глава от компютрите.

— Имаме автоматичен компенсатор за преодоляване на препятствия. Шайба с диаметър 1,5 метра. Няма проблеми.

Кореноплод го стрелна с поглед.

— Правиш го само за да ме дразниш, нали?

Вихрогон сви рамене.

— Възможно е.

— Е, тогава имаш късмет, че другите ми пръсти не са заредени със стрели. Схващаш ли?

— Тъй вярно, сър.

— Добре. А сега да отведем капитан Зеленика у дома.

Зеленика се сниши и влезе в галерията с колоните. Синята светлина беше обагрена от оранжеви лъчи. Периодът на спрялото време изтичаше. Оставаха минути до пускането на синия облак. В слушалките ѝ забръмча гласът на Вихрогон.

— Добре, капитан Зеленика. Златото пътува към вас. Имай готовност да действаш.

— Ние не преговаряме с похитители — каза Зеленика изненадана. — Какво става тук?

— Нищо — небрежно отговори Вихрогон. — Обикновена размяна. Златото влиза, ти излизаш. После пускаме бомбата. Голям син

взрив — и всичко свършва.

— Фоул знае ли за биологическата бомба?

— Да. Съвсем наясно е. Твърди, че може да се измъкне от времето поле.

— Това е невъзможно.

— Правилно.

— Но те ще загинат!

— Голяма работа — отвърна Вихрогон и Зеленика си го представи как безгрижно свива рамене. — Така става, когато предизвикваш Народа.

Тя беше съсипана. Нямаше съмнение, че Фоул представлява опасност за целия цивилизован подземен свят. Малко сълзи щяха да се пролеят над тялото му. Но момичето, Джулиет, беше невинно. Заслужаваше още един шанс.

Зеленика се спусна на височина два метра. Нивото на очите на Бътлър. Хората се бяха събрали в разрушеното помещение, което някога служеше за коридор. Между тях имаше разногласие. Фейта можеше да го усети.

Тя хвърли обвиняващ поглед на Артемис.

— Каза ли им?

Момчето я изгледа в отговор.

— Какво да им кажа?

— Да, фейо, какво да ни каже? — войнствено повтори Джулиет, все още леко замаяна от хипнозата.

— Не се прави на глупак, Фоул. Знаеш за какво говоря.

Артемис никога не успяваше да се прави дълго на глупак.

— Да, капитан Бодлива Зеленика. Знам. За биологическата бомба. Загрижеността ти е трогателна, що се отнася до мен. Все пак не се разстройвай. Всичко се развива по план.

— По план! — възкликна фейта задъхана и махна към разрушенията наоколо. — Това част от плана ли беше? А фактът, че Бътлър едва не умря, също ли влизаше в плана?

— Не — призна Артемис. — Тролът беше леко недоглеждане. Несъществуващо за мащабите на общата схема.

Зеленика устоя на желанието отново да удари бледото човешко същество и вместо това се обърна към Бътлър.

— Вслушай се в разума, в името на небесата. Не можете да напуснете времето поле. Никой досега не е успял.

Лицето на иконома бе сякаш изваяно от камък.

— Щом Артемис казва, че може да стане, значи може.

— Но тук е сестра ти! Готов ли си да рискуваш живота й от преданост към един престъпник?

— Артемис не е престъпник, госпожице, той е гений. А сега, ако обичате, отместете се от погледа ми. Следя главния вход.

Зеленика се издигна до височина шест метра.

— Вие сте луди! Всички до един! След пет минути от вас ще остане само прах. Не разбирате ли?

Артемис въздъхна.

— Вече получи отговор на въпроса си, капитане. А сега, ако обичаш, не пречи. Намираме се в деликатен момент от операцията.

— Операцията? Това е отвличане! Поне имай смелостта да наричаш нещата с истинските им имена.

Търпението на Артемис започваше да се изчерпва.

— Бътлър, останаха ли ни ампули с успокоително?

Гигантът кимна, но не каза нищо. Ако в този момент получеше заповед да упои феята, не беше сигурен, че ще може или ще пожелае да се подчини. За щастие, вниманието на Артемис бе привлечено от движение на алеята.

— А, изглежда, че полицията ви е капитулирала. Бътлър, провери доставката. Но бъди нащрек. Нашите малки приятели обичат да хитруват.

— Кой го казва! — промърмори Зеленика.

Бътлър се завтече към разрушената врата, като по пътя провери пълнителя и предпазителя на своя деветмилиметров зиг зауър. Почти беше благодарен за тази бойна задача, която да го отвлече от дилемата му. В такива ситуации подготовката му вземаше връх. Нямаше място за сантименталничене.

Във въздуха още се стелеше тънка пелена от прах. Бътлър примижа, за да види какво става на алеята отвън. Феините филтри, поставени върху очите му, показваха, че не се приближават топли тела. Въпреки това се виждаше някаква голяма вагонетка, която сама се придвижваше към входната врата. Носеше се във въздуха върху възглавница от блещукащ въздух. Без съмнение господарят Артемис

би схванал физическите закони, по които се движеше тази машина, но Бътлър се интересуваеше единствено от това дали може да я обезвреди или не.

Вагонетката се удари в първото стъпало.

— Автоматичен компенсатор, дръжки — сопна се Кореноплод.

— Да, да, да — отвърна Вихрогон. — Работа по въпроса.

— Това е откупът — извика Бътлър.

Артемис се помъчи да потисне въодушевлението, което напираше в гърдите му. Моментът не беше подходящ за изразяване на емоции.

— Огледай да няма някакъв капан.

Бътлър предпазливо излезе пред вратата. Под краката му се въргаляха парчета от счупена готическа водосточна тръба.

— Няма вражески сили. Приспособлението прилича на самоходно.

Вагонетката полетя над стълбите.

— Не знам кой управлява това чудо, но има нужда от няколко урока.

Бътлър се наведе към земята и огледа дъното.

— Не се виждат експлозиви.

Той извади от джоба си детектор за подслушвателни устройства с телескопична антена.

— Няма и бръмбари. Не улавям нищо на никаква честота. Но какво ли е това тук?

— А-ха — измънка Вихрогон.

— Това е камера.

Бътлър протегна ръка и издърпа за кабела обектив с размерите на рибешко око.

— Лека нощ, господа.

Въпреки тежкия си товар вагонетката леко откликваше на всяко негово движение. Тя плавно мина през прага и влезе във фойето. Там спря с тихо бръмчене, сякаш чакаше да я разтоварят.

Сега, когато дългоочакваният момент бе настъпил, Артемис сякаш се страхуваше да я докосне. Трудно беше да повярва, че след толкова месеци очакване от крайната цел на престъпния му план го деляха няколко минути. Разбира се, тези последни минути бяха решаващи и най-рисковани.

— Отвори го — каза той накрая, изненадан от треперенето на собствения си глас.

Изкушението бе неустойимо. Джулиет се приближи колебливо с ококорени очи. Дори Зеленика угаси двигателя и се спусна, докато краката ѝ докоснаха мраморните плочи на пода. Бътлър отвори ципа на черния брезентов калъф и го разтвори докрай, за да открие съдържанието му.

Никой не обели и дума. Артемис си представи, че някъде гърми „Увертюра 1812“. Златото лежеше пред тях, подредено в сияйни редици. То сякаш излъчваше аура, топлина, но криеше и опасност. Много хора бяха готови да умрат или да убият за приказното богатство, което това злато можеше да донесе.

Зеленика стоеше като зашеметена. Феите обичат минералите, те са част от земята. Но най-много обичат златото. Блясъка му. Красотата му.

— Платили са ви — прошепна тя. — Не мога да повярвам.

— Аз също — промърмори Артемис. — Бътлър, истинско ли е?

Икономът взе едно кюлче от купчината. Драсна по него с върха на сгъваемия си нож и издълба малка стружка.

— Истинско е, и още как — каза той, като вдигна стружката към светлината. — Поне това кюлче — със сигурност.

— Добре. Много добре. Започни разтоварването, ако обичаш. Ще им върнем вагонетката с капитан Зеленика вътре.

Като чу името си, феята излезе от вцепенението.

— Артемис, върни го. Никой човек досега не е успял да отнеме златото на феите. А хората се домогват до него от векове. Полицията на Нисшите елементи ще направи всичко, за да запази имуществото си.

Артемис поклати глава. Беше смаян.

— Вече ти казах...

Зеленика сложи ръце на раменете му.

— Не можеш да избягаш! Не разбираш ли?

Момчето я изгледа хладнокръвно.

— Мога, Зеленика. Погледни ме право в очите и ми кажи, че не мога.

Тя го направи. Капитан Бодлива Зеленика се вгледа в тъмносините очи на своя похитител и видя истина в тях. И за миг му повярва.

— Все още има време — отчаяно продължи феята. — Трябва да има нещо, което да те накара да размислиш. Аз притежавам магически сили.

Момчето сбърчи вежди от досада.

— Не ми е приятно, че ще те разочаровам, капитане, но няма такова нещо.

Артемис направи пауза и за миг погледна нагоре към таванската стая. „Може би... — въртеше се в ума му. — Наистина ли ми е нужно всичкото това злато?“ А дали не го измъчваха угризения на съвестта, които вгорчаваха сладостта от победата? Той тръсна глава. „Придържай се към плана. Придържай се към плана. Без емоции.“

Артемис усети тежестта на позната ръка върху рамото си.

— Всичко наред ли е?

— Да, Бътлър. Продължавай да разтоварваш. Вземи и Джулиет да ти помогне. Аз трябва да поговоря с капитан Зеленика.

— Сигурен ли си, че няма проблем?

Артемис въздъхна.

— Не, стари приятелю, не съм сигурен. Но вече е твърде късно.

Бътлър кимна и се върна към задълженията си. Джулиет го последва послушно като териер.

— А сега, капитане, да поговорим за магията ти.

— Какво те интересува?

В очите на Зеленика се четеше подозрение.

— Какво трябва да направя, за да си купя едно желание?

Феята погледна към вагонетката.

— Ами, зависи. Колко си готов да платиш?

Кореноплод не беше никак спокоен. Снопове жълта светлина упорито се процеждаха през синевата. Оставаха минути. Минути.

Смрадливата пура, която изпълваше организма му с токсини, не помагаше за успокояване на мигрената.

— Евакуирахте ли излишния персонал?

— Да, освен ако някой не се е промъкнал обратно в полето след последния път, когато ме питахте.

— Не ми е до шеги, Вихрогоне. Повярвай ми, моментът никак не е подходящ. Някакви новини от капитан Зеленика?

— Не. Загубихме видеовръзка след битката с трола. Предполагам, че батерията е повредена. По-добре веднага да свалим каската от главата ѝ, иначе от радиацията мозъкът ѝ ще се опече. Би било жалко след всичката работа, която свърши.

Кентавърът се върна на конзолата. Там започна да примигва червена лампичка.

— Почакайте, двигателният сензор! Има движение при главния вход.

Кореноплод отиде до екраните.

— Можеш ли да изчистиш изображението?

— Няма проблем.

Вихрогон въведе координатите и увеличи мащаба на 400 процента.

Началникът седна на близкия стол.

— Наистина ли виждам това, което си мисля?

— Със сигурност — отговори Вихрогон и се подсмихна. — Това е по-интересно дори от битката с рицарските доспехи.

Зеленика се връщаше. Със златото.

След половин секунда я посрещна група от Изтеглянето.

— Да се измъкваме от опасната зона, капитане — пришпори я един елф и я подхвана за лакътя.

Друг прокара детектор за радиация над каската ѝ.

— Капитане, тук имаме пробив в енергийния източник. Трябва незабавно да дезинфекцираме главата ви.

Зеленика понечи да възрази, но веднага напълниха устата ѝ с антирадиационна пяна.

— Това не може ли да почака? — изфъфли тя.



— Съжалявам, капитане. Нямаме никакво време. Началникът иска да ви разпита, преди да детонираме бомбата.

Помъкнаха я към отряда за бързо реагиране. От бързината краката ѝ едва докосваха земята. „Чистачите“ от Изтегляне се засуетиха около нея, като оглеждаха земята за следи от схватката с трола. Техниците демонтираха полевите предаватели, като се подготвяха да дръпнат шалтера. Войници подкараха вагонетката към портала. Много важно беше всичко да се премести на безопасно разстояние, преди да избухне биологическата бомба.

Кореноплод чакаше на стълбите на совалката.

— Зеленика! — сопнато викна той. — Искан да кажа, капитане. Справихте се.

— Тъй вярно, сър. Благодаря, сър.

— И златото върнахте. Заслужихте си ново перце на шапката.

— Е, не цялото, началник. Мисля, че е около половината.

Кореноплод кимна.

— Няма значение. Скоро ще си получим останалото.

Зеленика избърса антирадиационната пяна от едната си вежда.

— Мислих за това, сър. Фоул допусна още една грешка. Не ми забрани да влизам повторно в дома му и като се има предвид, че първия път сам ме доведе там, поканата още важи. Мога да вляза и да залича паметта на обитателите. Можем да скрием златото в стените и утре вечер пак да спрем времето...

— Не, капитане.

— Но, сър...

Лицето на Кореноплод се изопна до краен предел, ако изобщо беше омеквало.

— Не, капитане. Съветът няма да пощади живота на едно крадливо Кално създание. Това просто няма да стане. Имам заповеди и, повярвайте ми, те са неотменими.

Зеленика последва Кореноплод в совалката.

— Но момичето, сър! То е невинно!

— Войната взема и невинни жертви. Тя избра да застане на страната на лошите. Вече нищо не можем да направим за нея.

Феята не можеше да повярва на ушите си.

— Войната взема и невинни жертви! Как можете да говорите така? Животът си е живот.

Кореноплод рязко се обърна и я стисна за раменете.

— Направихте каквото можахте, Бодлива Зеленика — каза той.  
— Никой не би могъл да направи повече. Дори върнахте по-голямата част от откупа. Сега страдате от една болест, която хората наричат Стокхолмски синдром: привързали сте се към похитителите си. Не се тревожете, ще ви мине. Но тези хора знаят. Знаят за нас. Нищо вече не може да ги спаси.

Вихрогон вдигна глава от изчисленията си.

— Не е вярно. Технически погледнато. Между другото, добре дошла.

Зеленика не можеше да губи и секунда, за да отвръща на поздрава.

— Какво искаш да кажеш? Кое не е вярно?

— Добре съм, след като питаш.

— Вихрогоне! — извикаха в един глас Кореноплод и Зеленика.

— Ами, както се казва в Книгата, „Ако създание Кално твоят злато вземе при все магията и дъбовото семе, тогава този дар на него остави, докле човекът вечен сън заспи“. Тоест, оживее ли, печели. Много е просто. Дори Съветът не може да противоречи на Книгата.

Кореноплод се почеса по брадичката.

— Трябва ли да се безпокоя?

Вихрогон се засмя безрадостно.

— Не. Тези типове са все едно мъртви.

— „Все едно“ не ми е достатъчно.

— Това заповед ли е?

— Точно така, войниче.

— Аз не съм войник — отвърна Вихрогон и натисна копчето.

Бътлър беше повече от леко изненадан.

— Върнал си го?

Артемис кимна.

— Около половината. Все още държим в ръцете доста привлекателна сума. Към петнадесет милиона долара по днешния курс.

Бътлър обикновено не задаваше въпроси. Но този път се налагаше.

— Защо, Артемис? Можеш ли да ми кажеш?

— Предполагам — отвърна момчето и се усмихна. — Реших, че дължим нещо на капитана. За услугите.

— Това ли е всичко?

Артемис кимна. Не беше необходимо да споменава за желанието. Можеше да се възприеме като слабост.

— Хм — произнесе Бътлър далеч по-многозначително, отколкото изглеждаше.

— Сега трябва да празнуваме — ентузиазирано каза Артемис, като ловко смени темата на разговора. — Мисля, че е време да пийнем шампанско.

Момчето бързо се отправи към кухнята, преди Бътлър да е отгатнал нещо по лицето му.

Когато другите двама влязоха, Артемис вече бе напълнил три чаши с „Дом Периньон“.

— Знам, че съм малолетен, но съм сигурен, че майка ми няма да възрази. Само този път.

Бътлър чувстваше, че господарят му крои нещо. Въпреки това пое високата кристална чаша, която Артемис му подаде. Джулиет погледна по-големия си брат.

— Всичко наред ли е?

— Предполагам — той пое дъх. — Знаеш, че те обичам, нали, сестричке?

Джулиет се намръщи — още нещо, което местните младежи намираха за крайно очарователно. Целуна брат си по рамото.

— Много си чувствителен за телохранител.

Бътлър погледна работодателя си право в очите.

— Искаш да изпием това, така ли, Артемис?

Артемис твърдо посрещна погледа му.

— Да, Бътлър. Искам.

Без да каже нито дума повече, Бътлър пресуши чашата си. Джулиет го последва. Икономът веднага усети вкуса на приспивателното и макар да разполагаше с достатъчно време, за да счупи врата на Артемис Фоул, не го направи. Нямаше смисъл да безпокои Джулиет в последните й мигове.

Артемис гледаше как приятелите му се свличат на пода. Жалко, че трябваше да ги лъже. Но ако бяха посветени в плана, безпокойството им можеше да попречи на действието на

приспивателното. Той погледна мехурчетата, въртящи се в чашата му. Време беше за най-смелата стъпка в неговия план. След съвсем кратък миг на колебание момчето пресуши шампанското с разтвореното в него приспивателно.

Спокойно изчака сънотворното да завладее целия му организъм. Не му се наложи да чака дълго, защото всяка доза беше изчислена съобразно телесното тегло. Мислите му започнаха да се объркват и тогава му хрумна, че може никога повече да не се събуди. „Малко е късно за съмнения“ — каза си Артемис и изпадна в безсъзнание.

— Вече пътува — обяви Вихрогон и вдигна глава от конзолата. — Сега нищо не зависи от мен.

Те проследиха движението на ракетата през поляризираните стъкла на прозорците. Беше истинско чудо на техниката. Тъй като основният ѝ товар бе лек, пускането можеше да бъде извършено в точен радиус. Радиоактивният елемент, използван за ядрото, беше солиний 2, който имаше период на полуразпад четиринадесет секунди. На практика това означаваше, че Вихрогон можеше да пусне бомбата така, че синият облак да засегне имението Фоул и нито едно стръкче трева извън него да не пострада, а сградата щеше да се освободи от радиацията за по-малко от минута. В случай че малки частици солиний се отклонят от целта, те щяха да се задържат в рамките на времевото поле. Това улесняваше изстребването на хората вътре.

— Траекторията на полета е предварително програмирана — обясни Вихрогон, макар че никой не му обръщаше капка внимание. — Ще се приземи във фойето и ще избухне. Обшивката и механизмът за изстрелване са от пластмаса и ще се разпаднат напълно. Идеално чиста работа.

Кореноплод и Зеленика проследиха с поглед дъгата, описана от бомбата. Както се очакваше, тя прелетя през разрушената врата, без да остърже и един от камъните на средновековните стени. Зеленика насочи вниманието си към екрана, свързан с камерата на носа на ракетата. За миг бегло зърна големия коридор, по който доскоро бе вървяла в качеството си на затворник. Беше пуст. Не се виждаше жив човек. „Може би... — каза си тя. — Само може би...“ После погледна

Вихрогон, който чукаше с пръсти по клавиатурата. И осъзна, че наистина хората са все едно мъртви.

Биологическата бомба избухна. Появи се яркосиньо светещо кълбо. Светлината се разсея и запълни всяко кътче на имението със смъртоносните си лъчи. Цветята повехнаха, насекомите се сгърчиха, рибите в изкуствените езера измряха. Нито един кубически сантиметър в сградата не беше пощаден. Артемис Фоул и слугите му не биха могли да избягат. Беше невъзможно.

Зеленика въздъхна и извърна поглед от вече разсейващия се син облак. Въпреки грандиозните си амбиции Артемис се оказа най-обикновен простосмъртен. И по някаква причина тя тъгуваше за смъртта му.

Кореноплод бе по-прагматичен.

— Добре. Облечете се. Черни костюми, пълно бойно снаряжение.

— Напълно безопасно е — обади се Вихрогон. — Не сте ли слушали както трябва в училище?

Началникът изсумтя.

— Вярвам в науката почти толкова, колкото съм убеден, че не мога да те уволня, Вихрогоне. Радиацията има свойството да се задържа въпреки твърденията на някои учени, че изчезва. Никой да не излиза от совалката без предпазен костюм. Това не включва теб, Вихрогоне. Имаме костюми само за двуноги. И без това искам да останеш да следиш мониторите за всеки случай...

„За всеки случай?“ — зачуди се Вихрогон, но не каза нищо. Предпочете да си запази забележката за по-късно.

Кореноплод се обърна към Зеленика.

— Готова ли сте, капитане?

Трябваше да се върне обратно в къщата. Идеята да идентифицира три трупа не ѝ допаднаше. Но знаеше, че е длъжна да го направи. Беше единствената, която познаваше добре интериора.

— Тъй вярно, сър. Тръгвам.

Зеленика си избра черен костюм от сандъка с екипировка и го нахлузи върху анцуга. Както бяха правили по време на учение, тя провери на съответния уред здравината на вулканизираната маска, преди да я сложи на главата си. Ако имаше спадане на налягането, това

показваше скъсване на гумата, което можеше да се окаже фатално при по-дълъг престой в сградата.

Кореноплод се присъедини към екипа за проникване в периметъра. Останките от Отряд Едно на Изтеглянето бяха готови да влязат в имението със същото желание, с което биха жонглирали с ръчни химически гранати.

— Сигурен ли сте, че гигантът си е отишъл?

— Да, капитан Кафяво Водорасло. Отишъл си е, по един или друг начин.

Риск не изглеждаше убеден.

— Защото този човек е лош. Мисля, че притежава своя собствена магия.

Ефрейтор Лишей се изкиска и веднага получи плесница по ухото. Промърмори нещо от рода на „ще кажа на мама“ и бързо си сложи каската.

Кореноплод усети как лицето му почервенява още повече.

— Да вървим. Вашата задача е да установите местонахождението и да приберете милиарда. Оглеждайте се за скрити бомби. Нямах доверие на Фоул, докато беше жив, и определено не му вярвам, че е мъртъв.

Изразът „скрити бомби“ привлече вниманието на всички. Представата за огромна противопехотна мина, която експлодира на височината на главите им, беше достатъчна, за да разсее безгрижието сред войниците. Никой не създаваше по-жестоки оръжия от тези на Калните създания.

Като най-младши офицер от разузнаването Зеленика беше в авангарда. И макар и да не се очакваше в имението да има вражески сили, тя забеляза как интуитивно протяга ръка към своя „Неутрино 2000“.

Къщата беше нечовешки тиха, чуваше се само пращенето на последните няколко пламъчета солиний. Сред това мълчание витаеше смъртта. Имението беше нейна обител. Зеленика я надушваше. Зад средновековните стени лежах телата на милиони насекоми, а под дъските на пода — на паяци и мишки.

Те предпазливо се приближиха към вратата. Зеленика провери района с рентгенов скенер. Под плочите на алеята имаше само пръст и гнездо на мъртви паяци.

— Чисто е — каза тя в микрофона си. — Влизам. Вихрогоне, отваряш ли си ушите?

— С теб съм, скъпа — отговори кентавърът. — Освен ако не стъпиш на противопехотна мина, в този случай ще бъда в стаята за операции.

— Улавяш ли признаци на живот?

— Не и след синия облак. Навсякъде имаме огнища на остатъчна топлина. В повечето случаи солиниевии пламъци. Ще загаснат чак след ден-два.

— Но няма радиация, нали?

— Точно така.

Кореноплод изсумтя недоверчиво. През слушалките сумтенето му прозвуча като слонски рев.

— Мисля, че ще трябва да претърсим къщата по старомодния начин — подсмръкна той.

— Само побързайте — посъветва ги Вихрогон. — Давам най-много пет минути до присъединяването на имението Фоул към останалия свят.

Зеленика мина през мястото, където някога имаше врата. Полилеят леко се полюшваше в резултат на труса при детонацията на бомбата, но иначе всичко беше така, както го помнеше.

— Златото е долу. В килията ми.

Никой не отговори. Или поне не с думи. Някой успя да хлъцне. Право в микрофона. Зеленика се обърна. Риск се беше сгънал на две и притискаше с ръце стомаха си.

— Не се чувствам много добре — изстена той.

Думите му бяха излишни, като се имаше предвид локвата повърнато, в която беше нагазил и с двете си обувки.

Ефрейтор Лишей въздъхна, вероятно премълчал поредното изречение, съдържащо думата „мама“. Вместо това от устата му изригна силно концентриран стомашен сок. За съжаление, Лишей не бе успял да вдигне визъора си, преди да му прилошее. Гледката не беше от приятните.

— Уф! — възкликна Зеленика и натисна бутона за вдигане на визъора на ефрейтора. Цунами от храносмлян порцион се изля върху черния костюм на Лишей.

— О, небеса! — промърмори Кореноплод и разбута с лакти двамата братя. Не успя да стигне далеч. Прекрачи прага и започна да повръща заедно с останалите.

Зеленика насочи камерата на каската си към болните офицери.

— Какво става тук, Вихрогоне?

— Търся. Почакай.

Тя чуваше как клавиатурата бясно трака.

— Добре. Внезапно повръщане. Гадене от пространство... О, не.

— Какво? — попита Зеленика. Но вече знаеше отговора. Може би се бе досетила в самото начало.

— От магията е — отсече Вихрогон; думите му звучаха нечленоразделно от изблика на въодушевление. — Не могат да влязат в къщата, преди Фоул да е умрял. Получава се нещо като силно алергична реакция. Това означава — невероятно, но... — това означава...

— Че са успели — довърши Зеленика. — Той е жив. Артемис Фоул е жив.

— Д'Арвит — изстена Кореноплод и повърна нова локва бълвоч върху теракотовите плочки.

Зеленика продължи сама. Трябваше да се убеди лично. Ако тялото на Фоул беше в къщата, щеше да лежи в близост до златото. В това не се съмняваше.

Същите семейни портрети я проследиха с поглед, но сега изглеждаха по-скоро самодоволни, отколкото строги. Феята се изкушаваше да ги поопърли със своя „Неутрино 2000“. Но това щеше да бъде против правилата. Ако Артемис Фоул ги бе победил, нищо не можеше да се направи. Нямаше да повдигат нови обвинения.

Тя слезе по стълбите към килията. Вратата все още се люлееше от детонацията. Един солиниев пламък отскачаше от стените като уловена в капан синя светкавица. Зеленика влезе вътре, леко уплашена от онова, което можеше да види или да не види.



Нищо нямаше. Поне не се виждаха трупове. Само злато. Приблизително двеста кюлчета. Наредени на купчина върху дюшека на леглото ѝ. Хубави, по войнишки равни редици. Добрият стар Бътлър, единственият човек, успял да се пребори с трол и да го победи.

— Началник! Чувате ли ме? Край.

— Прието, капитане. Брой на жертвите?

— Няма трупове, сър. Намерих останалата част от откупа.

Последва дълго мълчание.

— Оставете, Зеленика. Знаете правилата. Изтегляме се.

— Но, сър! Трябва да има някакъв начин...

В разговора се намеси Вихрогон.

— Няма, капитане. Броя секундите до разпадане на времевото поле и никак не ми харесва идеята да се измъкваме по обяд на силна дневна светлина.

Зеленика въздъхна. Звучеше разумно. Народът можеше да избере часа си на изтегляне, стига само това да станеше преди разпадане на времевото поле. Просто не ѝ беше приятно да мисли, че са били надхитрени от човек. При това юноша.

Тя огледа килията за последен път. Осъзна, че тук в душата ѝ се бе зародила омраза, с която трябваше да се пребори рано или късно. Зеленика прибра оръжието обратно в кобура му. И колкото по-рано, толкова по-добре. Този път Фоул бе спечелил, но такива като него не почиваха на лаврите си. Скоро щеше да крои нови планове за забогатяване. И когато се върнеше, щеше да открие, че Бодлива Зеленика го чака. С голямо оръжие в ръка и с усмивка на уста.

Около периметъра на времевото поле почвата беше мека. Половин хилядолетие лошо оттичане от средновековните стени беше превърнало основите в същинско блато. Точно там Сламчо излезе на повърхността.

Меката почва не беше единствената причина да избере това място. Другата причина бе миризмата. Всеки добър копач на тунели може да различи миризмата на злато от половин километър. Сламчо Челюстокопач беше сред джуджетата с най-добро обоняние в този бранш.

Вагонетката се носеше във въздуха почти без охрана. Двама от Изтеглянето бяха поставени от двете страни на върнатата част от откупа, но в момента се надсмиваха над злополучния си началник.

— Не мо'еш се изплю толкоз надалеч, а, Чикчирик?

Чикчирик кимна и започна да имитира техниката на бълване на началника Кореноплод.

Гротескната пантомима на Чикчирик Пустодрън се оказа идеалното прикритие за дребна кражба. Сламчо беше прочистил червата си, преди да се измъкне от тунела. Последното, от което се нуждаеше, беше внезапно отделяне на газ, което да предупреди полицията за присъствието му. Нямаше защо да се тревожи. Можеше да фрасне Чикчирик Пустодрън по лицето с мокър лепкав червей и той пак не би забелязал.

За секунди джуджето прехвърли две дюзини кюлчета от вагонетката в тунела. Това беше най-лесната работа, която някога му се бе отваряла. Когато прибра последните две кюлчета под земята, Сламчо едва се удържа да не се изсмее. Юлиус му бе оказал истинска услуга, като го бе въвлякъл в цялата тази работа. Нещата не можеха да се подредят по-добре. Беше свободен, богат и — което бе най-хубавото от всичко — смятаха го за мъртъв. Когато полицията на Нисшите елементи откриеше, че златото липсва, Сламчо Челюстокопач щеше да е на половин континент разстояние от имението. Ако, разбира се, полицията изобщо забележеше липсата.

Джуджето се вмъкна под земята. Трябваше да направи няколко курса, за да пренесе съкровището си, но забавянето си струваше. С толкова много пари можеше да се пенсионира преждевременно. Разбира се, налагаше се да изчезне напълно, но в престъпния му мозък вече се беше зародил план.

Известно време щеше да поживее на повърхността. Щеше да се маскира като джудже човек с непоносимост към светлината. Можеше да си купи мансарда с плътни щори. Може би в Манхатън или в Монте Карло. Разбира се, джудже, което се крие от слънцето, щеше да буди подозрения. Но наред с това щеше да бъде приказно богат. А хората бяха готови да повярват на всяка история, дори и на най-неправдоподобната, стига да виждаха някаква изгода за себе си. За предпочитане във вид на зелена шумоляща хартийка.

Артемис дочу глас, който го викаше по име. Гласът имаше и лице, но то бе замъглено, трудно различимо. Дали не беше баща му?

— Татко? — думата имаше странен вкус в устата му. Отдавна забравен. Леко гранясал. Момчето отвори очи.

Над него се бе надвесил Бътлър.

— Артемис! Ти се събуди.

— А, Бътлър, ти ли си?

Артемис се изправи на крака и от усилието му се зави свят. Очакваше Бътлър да го подпре с ръка под лакътя. Но не дочака. Джулиет лежеше на един шезлонг. От устата ѝ се стичаше слюнка и капеше върху възглавниците. Очевидно действието на лекарството все още не беше преминало.

— Това беше само приспивателно, Бътлър. Съвсем безобидно.

В очите на иконома проблеснаха страховити искри.

— Обясни ми.

Артемис потърка очи.

— По-късно, Бътлър. Чувствам се малко...

Бътлър се изпречи на пътя му.

— Артемис, сестра ми лежи упоена на онзи шезлонг. Едва не умря. Затова искам да ми обясниш веднага!

Артемис осъзна, че това е заповед. Помисли, че може би трябва да се обиди, но после реши, че може би Бътлър е прав. Беше отишъл твърде далеч.

— Не ти казах за приспивателното, защото щеше да възразиш. То е безвредно. А за да успее планът ми, трябваше веднага да заспим.

— Планът ти?

Артемис се отпусна в един мек стол.

— Цялата работа беше във времето поле. Това е тайният коз на полицията на Нисшите елементи. Благодарение на него за толкова години никой не е успял да ги победи. Така се предотвратяват нежелани инциденти. Спирането на времето и биологическата бомба образуват идеална комбинация.

— И защо трябваше да вземаме приспивателно?

Артемис се усмихна.

— Погледни през прозореца. Не виждаш ли? Отишли са си. Всичко свърши.

Бътлър надникна през прозрачните завеси. Навън беше светло и слънчево. Нямаше син купол. Въпреки това прислужникът не остана впечатлен.

— Сега ги няма. Но довечера ще се върнат, сигурен съм.

— Не. Това е против правилата. Ние ги победихме. Това е, играта свърши.

Бътлър вдигна вежди.

— А приспивателното, Артемис?

— Разбирам, искаш да говорим по същество.

Отговорът на иконома бе неумолимо мълчание.

— Приспивателното. Много добре. Трябваше да намеря начин за измъкване от времето поле. Рових се в Книгата, но там не открих нищо. Нищичко. Народът все още не е намерил начин за излизане от него. Затова се обърнах към техния Стар Завет, към времената, когато техният и нашият свят са били едно цяло. Знаеш легендите за елфи, които нощем правят обувки, за духове, които почистват къщите. Тогава сме съжителствали до известна степен. Искали сме им магически услуги в замяна на обещания да не нападаме феините укрепления. Най-едрата риба, разбира се, е бил Дядо Коледа.

Очите на Бътлър за малко да изскочат от орбитите.

— Дядо Коледа?

Артемис разпери ръце.

— Знам, знам какво ще ми кажеш. Самият аз бях доста скептично настроен. Но по всичко личи, че общата ни представа за Дядо Коледа не е произлязла от някой турски светец, а от Д'Ядоколеда, третия крал от елфическата династия Вейка. Известен е с прозвището Ядо Заблудения.

— Не звучи внушително като при повечето крале.

— Така е. Д'Ядоколеда смятал, че алчността на Калните създания и стремежът им да завладеят кралството му могат да бъдат приспани чрез раздаване на щедри подаръци. Веднъж в годината свиквал всички велики магьосници и им заповядвал да спират времето над обширни райони. Изпращал там армия от елфи, които доставяли подаръците, докато хората спели. Разбира се, това не подействало. Човешката алчност никога не може да бъде приспана, особено с подаръци.

Бътлър се намръщи.

— Ами ако хората... ние, тоест... Ако все пак се бяхме събудили?

— А, да. Отличен въпрос. Право в същината на нещата. Не бихме могли да се събудим. Такава е природата на времето поле. В каквото състояние попадеш в него, в такова оставаш през цялото време. Не можеш нито да се събудиш, нито да заспиш. Сигурно си усетил умора в ставите през последните няколко часа, но въпреки това мозъкът не ти е позволявал да заспиш.

Бътлър кимна. Нещата се изясняваха, макар и по малко заобиколен начин.

— Моята теория беше, че единственият начин да се измъкнеш от времето поле е просто да заспиш. Собственото ни съзнание ни държи в плен.

— Теорията ти е била доста рискована, Артемис.

— Това не беше само теория. Имахме опитен субект.

— Кой? А, Анджелин.

— Да. Майка ми. Тя като беше погълнала приспивателно, тя остана извън времето поле. За нея времето течеше нормално. Ако се беше събудила, щях просто да се предам на полицията на Нисшите елементи и да се подложя на заличаване на паметта.

Бътлър изсумтя. Съмняваше се.

— И понеже не можехме да заспим естествено, дадох на всички ни доза от приспивателното на майка ми. Съвсем просто е.

— Добре си го пресметнал. Още една минута...

— Съгласен съм — кимна Артемис. — Накрая беше доста напрегнато. Наложих се да го направя в последния момент, за да заблудя полицаите.

Той направи пауза, за да може Бътлър да осмисли казаното.

— Е, прощаваш ли ми?

Икономът въздъхна. Джулиет лежеше на шезлонга и хъркаше като пиян моряк. Той изведнъж се усмихна.

— Да, Артемис. Всичко ти прощавам. Само едно...

— Да?

— Никога повече не го прави. Феите са твърде... човекоподобни.

— Прав си — каза Артемис и бръчиците около очите му станаха по-дълбоки. — Никога повече. За в бъдеще ще се занимаваме с по-

благоприлични дела. Дали ще бъдат законни — това не мога да обещавам.

Бътлър кимна. Това го удовлетворяваше.

— А сега, млади господарю, не е ли време да видим как е майка ви?

Лицето на Артемис стана по-бледо, ако това изобщо беше възможно. Дали капитан Зеленика не бе нарушила обещанието си? Със сигурност имаше пълното основание да го направи.

— Да. Мисля, че е време. Остави Джулиет да си почива. Заслужила го е.

Той вдигна очи нагоре, към стълбището. Беше наивно да се надява, че може да вярва на феята. В края на краищата той я бе държал затворена против волята ѝ. Ядоса се на себе си. Спомни си как се бе разделил с всички онези милиони в замяна на обещанието, че ще му изпълни едно желание. Ах, какво лековерие!

Тогава вратата на таванската стая се отвори.

Бътлър веднага извади оръжието.

— Артемис, зад мен. Някой се е вмъкнал в къщата.

Момчето махна с ръка.

— Не, Бътлър. Не мисля.

Сърцето му блъскаше в ушите, кръвта пулсираше чак до върховете на пръстите му. Възможно ли беше? Нима бе възможно? На стълбите се появи фигура. Приличаше на привидение, увито в хавлиен халат, с мокра коса.

— Арти? — извика призрактът. — Арти, там ли си?

Артемис искаше да отговори, искаше да изтича нагоре по широкото стълбище с протегнати ръце. Но не можеше. Двигателните му функции бяха отказали.

Анджелин Фоул заслиза надолу, като се държеше с една ръка за парапета. Артемис беше забравил колко грациозна е майка му. Босите ѝ крака забързаха по пътеката на стълбището и скоро тя стоеше пред него.

— Добро утро, скъпи — каза ведро, сякаш това беше ден като всички други.

— М-майко! — заекна Артемис.

— Е, ела да ме прегърнеш.

Той пристъпи напред и потъна в прегръдките на майка си. Ръцете ѝ бяха топли и силни. Беше си сложила парфюм. Артемис отново се почувства същото момче, каквото бе някога.

— Съжалявам, Арти — прошепна тя в ухото му.

— За какво съжаляваш?

— За всичко. През последните няколко месеца не бях на себе си. Но нещата ще се променят. Време е да престанем да живеем в миналото.

Артемис усети сълза върху бузата си. Не знаеше със сигурност чия е.

— И не съм ти приготвила подарък.

— Подарък? — попита той.

— Разбира се — напевно отвърна майка му и го завъртя около себе си. — Не знаеш ли какъв ден е днес?

— Какъв ден е?

— Коледа е, глупаво момче. Коледа е! Традицията изисква да се подаряват подаръци, нали?

„Да — помисли си Артемис. — Традицията. Д’Ядоколеда.“

— И виж какво е тук. Мрачно като в мавзолей. Бътлър!

Икономът побърза да прибере зиг зауъра.

— Да, госпожо?

— Свържи ме по телефона с Браун Томас. Номерът е в платинения бележник. Отвори наново сметката ми. Кажете на Хелън, че искам да купя акции на „Юлетайд“. Заводите.

— Да, госпожо. Заводите.

— А, и събуди Джулиет. Искам да премести нещата ми в голямата спалня. В онази таванска стая е много прашно.

— Да, госпожо. Веднага, госпожо.

Анджелин Фоул хвана сина си подръка.

— А сега, Арти, искам да знам всичко. Първо, какво става тук?

— Ремонтираме — отговори Артемис. — Старата врата беше започнала да мухлясва.

Анджелин се намръщи и го изгледа с недоверие.

— Разбирам. А как върви училището? Реши ли вече какви са плановете ти за бъдеща кариера?

Докато от устата му излизаха машинални отговори на тези злободневни въпроси, в ума му цареше смут. Той отново беше момче.

Животът му щеше да се промени коренно. Плановете му трябваше да бъдат много по-потайни, след като се налагаше да се крие от майка си. Но си струваше.

Анджелин Фоул грешеше. Беше му поднесла подарък за Коледа.



## ЕПИЛОГ

Сега, след като прегледахте досието по случая, сигурно си давате сметка какво опасно създание е този Фоул.

Съществува тенденция на Артемис да се приписва романтичен ореол. Да му се присъждат качества, каквито не притежава. Фактът, че използва възможността да поиска желание, за да излекува майка си, не говори за привързаност. Направи го просто защото Социалните служби бяха започнали да разследват случая му и беше само въпрос на време да го вземат под своя опека.

Той запази в тайна съществуването на Народа с едничката цел да продължи да ги експлоатира още години наред и няколко пъти го направи. Единствената му грешка беше, че остави жива капитан Бодлива Зеленика. Тя стана най-големият експерт по случая Артемис Фоул и оказа неоценима помощ в борбата на Народа срещу най-страховития му враг. Тази борба щеше да продължи няколко десетилетия.

По ирония на съдбата най-голямата победа и за двамата герои беше тяхното сътрудничество в потушаването на гоблинския бунт. Но това е друга история.

Докладът беше съставен от: д-р Дж. Аргон, Б. Душ, за архива на  
Полицейската академия.  
Детайлите са предадени с точност до 94 процента, като 6  
процента остават спорни.

**Издание:**

Оуън Колфър. Тайната на Артемис Фоул

Първо издание

Превод: Магдалена Куцарова-Леви

Редактор: Йоана Томова

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

Компютърен дизайн: Силвия Янева

Печат: „Инвестпрес“ АД

ИК „Прозорец“ ЕООД

ISBN: 954-733-239-2

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.